

Giới thiệu Điền Viên Mật Sủng

Có một sự thật nằm trong truyện Điền Viên Mật Sủng của tác giả Đông Phương Ngọc Như Ý, đó là Thanh Sơn thật lòng yêu thích khuê nữ Ninh Hinh, không biết xấu hổ mà nghĩ muốn cùng nàng trải qua cuộc sống điền viên duyên dáng đầm ấm mật mật.

Ninh Hinh lại tin nhiệm Thanh Sơn như một vị ca ca, lại không biết hắn đã sớm có tâm tư, dụ dỗ nàng trở thành vợ của mình.

Lời tác giả: Nam chính ngôn tình sủng thật manly, nữ chính xinh đẹp hay ngại ngùng, dễ dụ. An nhàn, ngọt ngào, thuần điền văn.

Hashtag: #cuộc sống áo vải, #thanh mã trúc mã, #sủng văn ngọt ngào

Diễn viên chính trong truyện hot: Cố Thanh Sơn, Ninh Hinh

Phối hợp diễn: Ninh Hạo, Đàm Sĩ Lễ, Lý Hồng Anh, người qua đường khác...

Bạn đang đọc truyện *Điền Viên Mật Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Ninh Hinh

Trữ gia trang yên tĩnh nằm dưới chân dãy Lang Sơn, ở phía đông của thôn có một dòng sông nhỏ chảy ngang qua, không những đem lại linh khí sinh động cho thôn trang nhỏ, mà còn nguồn sống chính trong thôn.

Mùa hè trời chói sáng, tay trái Ninh Hinh mang một chiếc rổ, tay phải xách một thùng gỗ nhỏ, đi về phía mảnh đất trồng rau của gia đình. Trên đường gặp được những người dân cùng thôn đi làm đồng, Ninh Hinh đều ngọt ngào mỉm cười chào hỏi.

“Tứ thẩm, thẩm đi họp chợ ở trấn trên sao?” Vợ của lão Tứ nhà họ Doãn đang mang một cái rổ lớn đi về hướng Tây của thôn, gặp được Ninh Hinh chào hỏi, liền đáp: “Đúng vậy, chồng thẩm vì cứu người qua đời, mà trong nhà còn mấy đứa nhỏ đang tuổi ăn tuổi lớn, ăn thì tiếc, nên ta đem lên trấn đổi lấy chút rau dưa”

Mấy năm trước, Doãn lão Tứ cùng với Cố Đại Lỗi lên núi hái thảo dược, gặp phải sói hoang. Cố Đại Lỗi bị sói hoang tấn công mà bị thương, Doãn lão Tứ lại không bỏ hắn mà trốn, ngược lại còn đánh đuổi bọn sói hoang, sau hai người dìu nhau xuống núi, vừa đến nhà, Doãn lão Tứ liền tắt thở.

Cố Đại Lỗi lúc đó liền nói với con trai của mình là Cố Thanh Sơn, rằng “Tứ thúc là ân nhân cứu mạng của Cha, sau này con phải hiếu kính với Tứ thẩm, chăm sóc tỷ đệ Doãn gia”. Cố Đại Lỗi bị trọng thương cũng không cầm cự được lâu, bao nhiêu của cải đều dồn vào để trị thương cho ông, gắng gượng được một năm, vẫn là buông tay đi theo người vợ đã mất từ lâu của mình, chỉ để lại một người con trai duy nhất là Cố Thanh Sơn.

Hiện giờ Cố Thanh Sơn đang nằm trước cái chòi canh của mình, miệng ngâm một cọng cỏ lau, nhàn nhã hươu hươu đôi chân đang bắt chéo. Vì trị thương cho cha, hầu như đất đai của gia đình đều bán hết, hiện giờ chỉ còn lại một mảnh đất nhỏ dưới chân núi, nhưng lại không thể trồng được lúa, chỉ trồng được duy nhất loại quả dưa hấu. Hắn từ bé đã theo cha mẹ chăm sóc mảnh đất này, nên bây giờ cũng tự biết mà tiếp tục.

Dưa hấu là một loại trái cây hiếm lạ từ Tây Vực truyền đến, vụ năm nay thu hoạch không tồi, hôm qua hắn đem một xe dưa lên trấn bán, được hơn một quan tiền, tính sơ qua, đủ để hắn sống trong một năm.

Xa xa đã thấy tiểu cô nương đi đến, hôm nay nàng mặc một thân váy màu quả hạnh, làn váy lay động theo từng bước chân đi, giống như một đóa hoa nhỏ dập dềnh trên mặt nước, hấp dẫn ánh mắt Cố Thanh Sơn.

Ninh Hinh đặt rổ xuống, chỉ đem theo thùng gỗ nhỏ đến bờ sông múc nước.

Cố Thanh Sơn nhìn thấy, không hề nghĩ ngợi, phun mạnh cọng cỏ trong miệng, lười biếng nhảy xuống khỏi chòi nghỉ, chạy đến đoạt lấy thùng gỗ trong tay nàng: “Ninh Hinh muội muội, để ta giúp muội lấy nước”.

- “Thanh Sơn ca ca, không thể làm phiền huynh như vậy được, Tiểu Hạo cũng sắp đến rồi, khi đó bọn muội cùng khiêng thùng là được”. Ninh Hinh có chút ngượng ngùng.

- “Không việc gì, thùng nước nhỏ như này, cũng không lấy được của ta chút sức nào đâu”. Cố Thanh Sơn vừa cười nói vừa mang thùng nước lên, chân dài sải bước, trong nháy mắt đã đi đến mảnh đất của Ninh gia.

Mảnh đất trồng rau này không lớn, là cha của Ninh Hinh đến khai hoang, bởi vì những mảnh đất tốt khác đều đã trồng lúa, nay tiện thể trồng thêm ít hoa màu. Vừa vặn ở cạnh bờ sông, tưới nước cũng tiện.

- “Thanh Sơn ca ca, có trái dưa chuột vừa mới hái, muội rửa qua cho huynh” Ninh Hinh hái xuống một trái dưa chuột xanh tươi, chuẩn bị múc một gáo

nước rửa qua.

Cố Thanh Sơn nhìn thoáng qua trái dưa chuột còn mọng nước, thật là có chút tham ăn. Ánh mắt lại dời qua bàn tay nhỏ cảm trái dưa chuột, trắng trắng mềm mềm, làn da tinh tế nhẵn bóng.

Hắn không tiếng động, nuốt xuống một ngụm nước bọt.

- “Để ta tự rửa thôi, trên trái dưa chuột có dằm, cẩn thận dằm tay muội” Hắn nhanh chóng đoạt lấy trái dưa, tuốt hết lớp dằm bên ngoài vỏ. Ninh Hinh giúp hắn xối nước từ trên xuống, rửa sạch quả dưa chuột.

“Oạch”. Cố Thanh Sơn bẻ đôi trái dưa chuột, đem phần ngon của trái dưa đưa cho Ninh Hinh, rồi tự mình lấy phần còn lại, đưa lên miệng cắn một cái.

Ninh Hinh cười cười nhưng không nhận lấy: “Huynh ăn hết đi, hôm qua muội đã ăn hai trái, hôm nay không muốn ăn nữa”

Người ta giúp mình, lại còn ăn phần dưa chuột của người ta, nàng cũng không phải loại người không biết xấu hổ.

Cố Thanh Sơn có chút mất mát, không rõ vì điều gì, nhưng hắn thật hy vọng Ninh Hinh sẽ ăn, nhưng nàng không ăn, hắn cũng không thể ép buộc được.

- “Muội, muội thật khéo tay, nhìn mấy cây hoa này đi, thật xinh đẹp, mới đây đã nở hoa rồi” Cố Thanh Sơn ngồi xổm xuống trước cây hoa nhài, vươn cổ tham lam ngửi hương hoa, lại sợ sẽ phá hỏng cây hoa mà nàng thích, nên cũng không dám đến quá gần.

Ninh Hinh cười nói: “Đúng vậy, muội rất thích trồng hoa, nhưng hoa thì không thể ăn, cũng không thể bán lấy tiền, nếu không, muội muốn trồng hoa mà sống đây”

Cố Thanh Sơn bị nàng chọc cười: “Nhà muội vốn không cần muội kiếm tiền, muội lại là tiểu tham tiền”

Trữ gia trang có một nửa số hộ mang họ Ninh, cha của Ninh Hinh lại là một trong số đó, nhà bọn họ cũng được xem là phú hộ trong Trữ gia trang. Trong nhà có đến mười mẫu ruộng tốt, một nửa cho người ta thuê lại, mỗi năm thu địa tô cũng đủ để cả nhà ăn uống. Cha mẹ của nàng cũng rất giỏi giang, không để Ninh Hinh phải ra đồng làm việc, nuôi một đôi lừa, tự mình trông trọt năm mẫu ruộng đó, cũng không thấy mệt.

Ninh Hinh cũng là người chịu khó, không cho nàng ra đồng, nàng liền mỗi sáng đều đi chăm sóc vườn rau nhỏ này. Trồng thật nhiều đến nỗi cả nhà ăn không hết, phải đem biểu thân thích một ít, còn lại các loại đậu thì đem đi phơi cho khô ráo, lưu trữ đến mùa đông thì đem hầm với thịt, khỏi phải nói có bao nhiêu thơm ngon. Đối với nhà nông mà nói, mùa đông còn có thể ăn rau, thì Ninh gia thật là khiến người khác hâm mộ không thôi.

Còn Cố Thanh Sơn thì căn bản là mùa đông không thể ăn cơm, ngày thường thì nấu chút cháo ăn tạm qua ngày, nếu may mắn thì có thể bắt được vài con thỏ hoang trên sườn núi, thêm lắm thì đi đến con sông nhỏ bắt vài con cá, nêm chút vị thịt tươi. Đem ba mươi vào năm trước, Cố Thanh Sơn vác cuốc đi phá băng, tình cờ gặp cha Ninh. Ông thấy đứa trẻ này đáng thương, đã bảo hắn đến nhà mình đón tết niên, hắn mới biết được những món ăn kia, giờ nghĩ lại còn cảm thấy thèm muốn chảy nước miếng.

- “Thanh Sơn ca ca, huynh nghĩ gì vậy?” Ninh Hinh thấy hắn vẫn nhìn mình chằm chằm, như người lạc vào cõi mộng, liền cười.

- “Không, không có gì, ta chính là nhớ tới... Năm trước ăn cơm tết niên ở nhà muội, muội chưng cá ăn thật ngon. Hôm qua ta có đánh được một sọt tôm, gần đây nước về, từ thượng nguồn tràn xuống không ít cá tôm, nói không chừng hôm nay cũng đánh được một ít. Chính là ta không biết làm, muội có thể giúp ta hay không?” Kỳ thật, nàng nấu món cá chưng sốt đậu cả chua rất ngon, nhưng lại không có đủ nguyên liệu để làm.

- “Tốt, vậy huynh đi xem thử xem có bắt được không?” Ninh Hinh đem gáo nước cuối cùng tưới vào một dây bí đao, rồi dừng dây.

- “Chúng ta cùng đi đi.” Con người của Cố Thanh Sơn sáng rực, ngập tràn chờ mong.

Ninh Hinh có chút do dự, năm nay nàng 13 tuổi, mẹ dặn không nên quá thân cận với những tên tiểu tử, miễn cho việc truyền ra bên ngoài, sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của chính mình. Tuy rằng Trữ gia trang không có quá nhiều quy củ, nhưng cẩn thận một chút vẫn tốt hơn.

Thanh Sơn ca ca là người quen cũ, trong mắt nàng là một người huynh trưởng thật thà phúc hậu, không nghĩ sẽ trốn tránh hắn. Trong vườn có vài gốc đậu, lại thêm vài cái giá đỡ dưa chuột che chắn bên ngoài không thấy rõ lắm nơi này, nàng mới không cố kỵ cùng hắn trò chuyện. Nhưng là, nếu ra đến bờ sông rồi, hai bờ nếu có người đi ngang qua, bị nhìn thấy là chuyện không thể tránh khỏi.

- “Ồ, Tiểu Hạo cũng đến rồi, khẳng định là muốn đi chung đây mà” Cố Thanh Sơn ngoài miệng tuy cười, nhưng trong lòng đã có chút lay động, Ninh Hinh không còn như trước kia thoải mái đồng ý, nguyên do là vì sao chứ?

Ninh Hạo – đệ đệ của Ninh Hinh, năm nay 8 tuổi, luôn theo tỷ tỷ đến đất trồng rau, cũng rất quen với Cố Thanh Sơn. Trước kia Cố Thanh Sơn cũng rất hay đưa hắn đi chơi, nhưng mà hiện tại thì... Cũng không phải là không thích, mà là dường như càng ngày huynh ấy lại càng chỉ thích một mình bên cạnh Ninh Hinh tỷ tỷ.

- “Tiểu Hạo, ta đặt một giỏ tôm ngoài sông, đệ đoán thử xem có thể nào có cá trong đó không?” Cố Thanh Sơn ngheh mặt cười nói.

- “Có nha, khẳng định là có, Thanh Sơn ca ca, chúng ta mau trở ra sông xem sao đi.” Ninh Hạo vui vẻ nhảy dựng lên, chạy đến bắt lấy tay áo Cố Thanh Sơn, nhắm hướng bờ sông mà chạy.

Cố Thanh Sơn quay đầu lại, nhẹ nhàng nói với Ninh Hinh: “Ninh Hinh muội, chúng ta cùng đánh cược đi, xem ai đoán đúng, cuối cùng là có thể bắt được bao nhiêu con cá?”

Ninh Hinh bị gọi lên lòng hiếu kỳ, cũng đuổi theo, nghiêng đầu nhìn nước sông trong suốt, cũng không thấy bóng dáng con cá nào, liền thấp giọng nói: “Muội đoán chắc là hai con”

Ninh Hạo bắt đầu chu miệng nói: “Hai con thì làm sao ăn? Đệ đoán là năm con, Thanh Sơn ca, huynh đoán bao nhiêu?”

- “Ta á, ta đoán hẳn là bốn con đĩ” Kỳ thật, sáng nay lúc Ninh Hinh chưa đến, hẳn có đến xem dò cái sọt, lúc ấy có ba con, qua một khoảng thời gian, hẳn là đã tăng lên một con rồi.

- “Ai đoán đúng, người đó sẽ ăn con lớn nhất.” Ninh Hạo hào hứng nói.

Cố Thanh Sơn nhặt tảng đá làm dấu lên, dùng kỹ thuật nhanh nhẹn giữ chặt dây thừng kéo cái sọt lên. Đặt bẫy tôm cũng không phải việc ai cũng làm được, muốn biết kỹ thuật người đó có tốt hay không, phải xem số lượng cá tôm lúc kéo lên còn lưu lại nhiều hay không. Ninh Hạo đã từng thử vài cái đều không được, cá vào đâu đều chui ra đâu kia. Có đôi khi bẫy được một con, thời điểm kéo lên, nó lại theo dòng nước trôi tuột ra ngoài. Chỉ có thể trơ mắt nhìn cá thoát ra ngoài, Ninh Hạo tức giận đến giờ chân.

- “Lên rồi, lên rồi, thật sự có vài con cá nha.” Ninh Hạo mừng rỡ vỗ tay.

Cố Thanh Sơn giữ vững sọt tôm đến khi kéo lên, đặt lên bờ. Thuận tay hái được hai cái lá sen, trải ra trên mặt đất, mở đầu xoắn ốc của sọt tôm, lắc lắc cái sọt nhiều lần, mới đem hết các tôm trong sọt đổ hết lên lá sen. Có hai con cá trắng lớn, một con cá mè hoa cỡ nhỏ, lại thêm hai con cá trích nhỏ và một đồng tôm

- “Đệ nói đúng rồi, năm con, thật là năm con” Ninh Hạo cao hứng cười to.

Ninh Hinh chu môi nhỏ, có điểm không phục. Nước sông trong thấy đáy, ngay cả mấy cọng sen cũng xem rõ ràng từng chút một, rõ ràng là không có cá.

Cố Thanh Sơn thấy Ninh Hinh mất hứng, liền da mặt dày nói: “Kỳ thật Ninh Hinh nói đúng, chỉ có hai con cá trắng lớn, còn lại quá nhỏ, không tính”

Đến đây Ninh Hạo cũng không phục, ngênh khuôn mặt nhỏ nhắn: “Huynh bắt công, rõ ràng là năm con, huynh cho là đệ không biết đếm sao”

Cố Thanh Sơn vươn cánh tay dài ra, ôm lấy cổ Ninh Hạo, tiến đến bên tai hắn thấp giọng nói: “Đệ không muốn ăn cá chung sao?”

- “Đương nhiên là muốn” Ninh Hạo thành thật đáp

Cố Thanh Sơn cũng vờ mỉa mai: “Ta cũng muốn ăn, không nhường tý tý của đệ, ai sẽ chung cá cho chúng ta ăn?”

Ninh Hạo suy nghĩ thật nhanh, hiểu được tầm quan trọng của tý tý, không tình nguyện gạt đầu một cái: “Vây, tính là hai con đi, nhường cho tý tý ăn một con lớn là được”.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Mật Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Thời Kỳ Phát Triển Cơ Thể

Ninh Hinh bật cười nói: "Ta sẽ nấu cá, nhưng ta không dám giết chúng, Thanh Sơn ca, huynh làm cá nhé."

"Được." Cố Thanh Sơn tâm tình vui vẻ đáp, dùng tảng đá đập vào đầu cá trong lá sen, lấy dao mổ bụng đem nội tạng lấy ra, đánh vảy, rửa sạch sẽ mới chuyển qua cho Ninh Hinh. "Ninh Hinh, ta đem mấy con tôm rửa sạch sẽ luôn rồi á, hay muội làm luôn bánh tôm đi, đã lâu rồi ta cũng chưa ăn."

"Được, nhưng muội làm bánh tôm không có giòn xốp bằng nướng muối, không biết vì sao lại vậy, chắc do muội nắm giữ lửa không tinh." Ninh Hinh hái một rổ rau gồm hành tây, cà tím, năng tính khi nấu cá cho vào bên trong.

Nhà chòi được làm từ bốn thanh cọc gỗ lớn trồng đỡ, che chắn được cả mưa gió, không gian rất thoáng mát nên không hề có mùi ẩm mốc. Phía dưới nhà chòi là nơi bỏ các vật dụng, còn có thêm một cái hang nhỏ, bên cạnh là một bếp lò đắp bằng đất đơn sơ. Ngày thường Cố Thanh Sơn thường nấu cơm ở đây. Hắn không biết làm bánh bao hay bánh nướng áp chảo, chỉ mua chút gạo, mỗi ngày nấu một nồi cháo ăn đỡ đói. Đến mùa thu, hầu như mỗi ngày chỉ ăn khoai lang nướng. Có đôi khi hắn cũng mua chút thịt, cắt nhỏ ra rồi kho sơ sài ăn với cơm.

Hắn nhớ lời dặn của phụ thân trước khi mất, mỗi lần bán được tiền sẽ mang qua cho Doãn tứ thẩm một ít. Doãn tứ thẩm cũng là người biết tiến biết lùi, lâu lâu qua chung cho hắn một nồi bánh bao đủ ăn hai ngày.

Ninh Hinh cẩn thận pha một chén gia vị, trước tiên ướp cá một lát, rồi dùng dầu hạt cải chiên cá cho vàng, sau đó phi thơm hành tây, cho cá chiên vàng

vào thêm chút nước để hầm

Cố Thanh Sơn ngồi xổm trước bếp, vừa nhìn vừa nuốt nước miếng, hít hà mùi thơm của cá khiến hắn thòm thèm, nhưng tay thì vẫn không ngừng bỏ củi vào bếp, lâu lâu lại nhìn trộm gương mặt bị lửa hun đỏ hồng của Ninh Hinh, rồi hắn lại nghĩ đến bữa cơm tất niên năm đó. Khi ấy nàng mặc một chiếc áo màu đỏ nhìn rất giống tân nương, từ trong phòng bùng ra một tô lớn đậu cò ve xào sùnn chua ngọt, khuôn mặt nhỏ nhắn bị hơi nóng hun đỏ bừng, vô cùng dễ nhìn. Lúc ấy, hắn đều xem đến ngáy người, đến nỗi bánh bao cầm trên tay rớt xuống bị đại ca Ninh Bân câu nàng đỡ được, sau đó chê cười hắn vài câu.

Tuy nhiên Ninh Bân cũng không nghĩ đến việc hắn có tâm tư đối với muội muội của chính mình, chỉ nghĩ hắn thèm thịt mới dặn để dành cho hắn một chén lát mang về.

Cố Thanh Sơn có chút chột dạ nhìn sang Ninh Hạo đang chơi đùa bên cạnh, cũng may, thằng bé còn nhỏ, không giống Ninh Bân tâm tư cẩn thận.

"Thanh Sơn ca, huynh nhớ cho lửa lớn, một lát muội xem nếu nước cạn bớt thì dùng lửa nhỏ lại, muội đi nhào bột." Ninh Hinh nói chuyện giọng mềm nhẹ khiến hắn nghe được ngứa đến tận tim.

Cố Thanh Sơn vội vàng đáp ứng, cúi đầu giả vờ nghiêm túc nhóm lửa, lại nhân lúc Ninh Hinh cúi xuống vụng trộm quay sang ngắm nàng.

Ninh Hinh đẹp quá, đôi mắt to tròn long lanh, lông mi cong dài, cái mũi nhỏ cao cao làm cho người ta nhìn rất muốn cắn một ngụm. Nhưng hấp dẫn nhất vẫn là cái miệng nhỏ nhắn, hồng hào ướt át kia, tựa như cánh hoa vậy đó, vừa thơm vừa ngọt.

"Thanh Sơn ca, nơi này chỉ có một cái nồi, nên muội đem bánh rán chung trong nồi này đi." Ninh Hinh bụng chầu bột nhỏ đi lại nói.

"Được, được." Cố Thanh Sơn xem chút nữa bị người ta bắt gặp bản thân nhìn lén, đành vội vàng cúi đầu che giấu.

Ninh Hinh ngồi xuống, từ bên trong chậu nhỏ lấy ra một cục bột, hai tay nhỏ bé xoa xoa, nặn nặn thành miếng cỡ nửa bàn tay rồi cho vào trong nồi ở những khoảng trống không có cá. Hắn không có chày cán bột nên đành dùng cán dao làm tạm. Dù sao dao cũng sắc nên lúc làm nàng rất chuyên tâm và cẩn thận, không chú ý đến người bên cạnh liên tục nhìn trộm chính mình.

Kỳ thật hắn cũng không phải cố ý, chính là vừa ngẩng đầu sẽ nhìn thấy hai tiểu bánh bao trước ngực nàng. Cô nương mười ba tuổi bắt đầu phát dục, tuy rằng còn rất nhỏ nhưng cũng nhìn ra chút hình dạng, nhất là mùa hè, ăn mặc hơi đơn giản, khoảng cách thì gần thế này, nàng còn hơi cúi xuống..

Cổ họng Cố Thanh Sơn khô khốc, ánh mắt cũng có chút bốc hỏa, hắn gian nan nuốt xuống một ngụm nước miếng, rồi dời tầm mắt không dám nhìn nữa. Ánh mắt tuy không có nhìn nhưng trong lòng lại không nghe theo lý trí từ hai tiểu bánh bao nhỏ nhỏ kia tưởng tượng ra đủ kiểu lưu manh.

"Dán tốt lắm, Thanh Sơn ca, huynh cho nhỏ lửa lại đi bằng không bánh sẽ cháy đó." Ninh Hinh dùng tay lau mồ hôi trên trán, nói xong thì đứng dậy đi ra bờ sông rửa tay.

"Được." Cố Thanh Sơn nhẹ nhàng đáp, lại theo bản năng xoay lại nhìn bóng lưng của nàng.

Thất lung Ninh Hinh nhỏ nhắn, mỗi bước đi đều uyển chuyển, vô cùng dễ nhìn. Mái tóc đen dài đến eo cũng lay động qua từng bước chân, còn có làn váy mềm mại, Cố Thanh Sơn cảm thấy nàng không có chỗ nào không đẹp, không hấp dẫn ánh mắt hắn cả.

Ninh Hạo tự mình chơi một lúc, cảm thấy không vui liền đem gậy trong tay ném ra, chạy đến bên nồi cá đang nấu hít hít nói: "Thơm quá a! Đệ thích nhất là ăn cá."

Cố Thanh Sơn cười nói: "Biết đệ thích ăn cá nhất rồi, thích ăn cá đều là đứa nhỏ thông minh, bằng không tiểu Hạo sao lại thông minh như thế a."

Được khen ngợi Ninh Hạo cảm thấy rất vui vẻ, nhưng lại giả vờ tiểu đại nhân giận giữ nói:

"Aiz, đáng tiếc trong thôn chúng ta không có ai biết võ công, ta đều không có nơi bái sư học nghệ."

Ninh Hinh rửa tay quay về, thuận tiện đem chậu nhỏ bỏ lại chỗ cũ. Nhìn trong nồi bánh và cá xong nói với một lớn một nhỏ đang thòm thèm:

"Có thể ăn rồi, Thanh Sơn ca đừng thêm củi nữa. Hai người các người cứ từ từ ăn coi chừng nóng, nhất là đệ đó tiểu Hạo, coi chừng mắc xương cá biết không? Tỷ về nhà đi đưa đồ ăn cho cha mẹ ngoài ruộng, một lát đệ tự trở về, nhớ chưa?"

Cố Thanh Sơn vừa nghe Ninh Hinh phải đi, khẩn trương đứng lên hỏi: "Ninh Hinh, muội không cùng ăn sao?"

Ninh Hinh mỉm cười trả lời: "Muội không ăn đâu, muội còn phải về nhà nấu cơm nữa."

Cố Thanh Sơn bước chân nhanh chặn lại đường nàng đi, "Muội ở lại ăn đi, còn sớm mà, ăn xong muội trở về nhà nấu cơm vẫn kịp mà."

"Muội không đói bụng, hai người ăn đi." Ninh Hinh biết Cố Thanh Sơn rất khó mới được một bữa cơm ngon, đệ đệ lại là con mèo nhỏ tham ăn nên đành mặc thằng bé, còn nàng không thể cùng ăn được. "Ninh Hinh, muội ở lại ăn chút cho vui, muội bận rộn này giờ mà không ăn gì hết ta cũng không muốn ăn nữa." Cố Thanh Sơn dùng ánh mắt cầu xin nhìn nàng, giọng điệu mềm nhẹ.

Ninh Hạo đứng một bên, sốt ruột muốn ăn liền chen vào: "Tỷ, tỷ đừng đừng giả vờ nữa, hai ngày trước không phải tỷ cũng rất muốn ăn cá sao. Đệ cũng

đi hạ lưới nhưng không bắt được con nào, hôm nay vừa vận có vì sao tỷ không ăn? Dù sao Thanh Sơn ca là người có tay nghề, ngày mai vẫn có thể bắt được cá mà."

Tỷ tỷ nếu đi rồi hẳn cũng ngại ở lại ăn, mấy thấy mỹ thực đến miệng rồi mà còn chưa được ăn nên hẳn có chút xót ruột. Hẳn không rõ tỷ tỷ khách khí vì cái gì, cùng lắm thì mời Thanh Sơn ca đến nhà ăn một bữa cơm là được rồi.

"Vây được rồi. Muội cùng ăn với hai người." Ninh Hinh nghĩ nếu bản thân cứ nhún nhường thì lại ra vẻ làm kiêu nên dứt khoát cầm bát đĩa ngồi xuống, ba người vây quanh tảng đá lớn cùng nhau ăn.

"Ăn ngon quá!" Ninh Hạo vừa ăn vừa khen.

"Ninh Hinh, muội ăn nhiều một chút bây giờ đang là thời kỳ phát triển cơ thể mà." Cố Thanh Sơn gấp một miếng cá to vào bát của Ninh Hinh còn chính mình thì ăn đầu cá.

"Thanh Sơn ca, cá là huynh bắt mà nên huynh phải ăn nhiều một chút mới đúng. Nhiều thịt cá như vậy huynh đừng chỉ ăn đầu cá không như thế." Ninh Hinh ngừng đĩa nhìn hẳn nói.

"Ta thích ăn đầu cá, ha ha, muội ăn đi." Cố Thanh Sơn cười đến ngọt ngào nói.

Bánh tôm chiên rất thơm, bên trong có tôm tươi vừa mềm vừa ngọt, chẳng sợ chỉ có vài nguyên liệu đơn giản nhưng hẳn cũng cảm thấy vô cùng mỹ vị. Ninh Hinh ăn một cái bánh, nửa con cá liền dừng lại.

Cố Thanh Sơn ăn một hơi năm cái bánh, một con cá mè, còn đem nồi cá hầm cà tím ăn sạch mới dừng lại. Ninh Hạo cũng không thua kém, ăn ba cái bánh, một con cá trắm cỏ nướng, no quá chống đỡ không nổi nấc cục một cái, chính bản thân cũng cảm thấy hơi ngại ngùng, liền quơ vội cổ rau xanh, lấy có mạng rau về nhà chạy mất.

"Ninh Hinh, muội ăn thêm đi, ăn ít như vậy sao lớn được, muội đang trong thời kỳ phát triển cơ thể mà." Cố Thanh Sơn thân thiết nói.

Ninh Hinh nghe xong, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, nàng đang trong thời kỳ phát triển cơ thể là không sai, nhưng dạo gần đây cả người không cao lớn thêm, ngược lại hai khối trước ngực trướng đau, sưng thật to. Nàng cuối đầu, không tự chủ liếc qua bộ ngực, rồi tự an ủi bản thân mình nghĩ nhiều, nam nhân làm sao có thể nghĩ đến vấn đề này chứ?

Cố Thanh Sơn theo ánh mắt của nàng nhìn qua, phát hiện đó là hơi mình không nên xem, liền quay đầu nhìn bóng lưng Ninh Hạo từ xa, giả vờ không có chuyện gì nói: "Muội xem tiểu Hạo kia, cũng đang trong tuổi ăn tuổi lớn, hồi đầu năm mới chỉ đứng chưa đến hông ta, mà mới nửa năm đã cao gần đến eo ta rồi."

Ninh Hinh nghe vậy liền thở nhẹ, quả nhiên ý của hẳn là phát triển chiều cao mà thôi.

"Ai u, Thơm quá a! Làm món gì mà ngon thế?" Phí sau sườn núi đột nhiên truyền đến thanh âm của một tiểu tử khác khiến hai người giật mình, vội vàng quay đầu lại, thì thấy đó là Ngô Nhị Cầu, một kẻ vừa lười lại còn da mặt dày đang đứng chống nạnh dựa vào một gốc cây, trong miệng ngậm một nhánh cỏ dại, trêu tức nhìn hai người.

Ngô Nhị Cầu tên thật là Ngô Cường, giống Cố Thanh Sơn đều là cô nhi. Cha nương hẳn lưu lại cho hai mẫu đất cằn, hẳn cũng lười trồng trọt, cho người ta thuê còn bản thân thì cứ cả phơ cả phát sống qua ngày. Ngày thường hẳn không nằm ườn ở nhà ngủ chính là đi chơi tùm lùm chỗ, trêu gà chọc chó, vô cùng âm ỉ nên mọi người mới gọi hẳn là Nhị Cầu Tử, năm nay hẳn cũng đã hai mươi nhưng vẫn chưa cưới được vợ.

Ninh Hinh vừa thấy người đến là Nhị Cầu Tử, nghĩ có ở lại cũng chẳng có chuyện gì hay ho cả nên vội vàng cầm thùng nước nhỏ, thấp giọng nói: "Thanh Sơn ca, rau nhà muội cũng tưới nước xong rồi, muội về trước đây."

"Ừ, muội đi đường cẩn thận." Cố Thanh Sơn rầu rĩ nói, trong lòng có chút mất mát, hẳn còn nghĩ bỏ trái dưa hấu cho Ninh Hinh ăn giải khát, vậy mà... đều là do tên Nhị Cầu đáng ghét kia.

Nhìn theo thân ảnh Ninh Hinh rồi đi đến khi mất hút, Cố Thanh Sơn mới tức giận quay đầu qua trừng mắt Ngô Nhị Cầu nói: "Ngươi tới nơi này làm cái gì?"

Ngô Nhị Cầu từ sườn núi nhảy xuống, cười hi hi nói: "Không làm gì quan trọng cả, chơi đùa thôi. Cá thơm quá, còn thừa nhiều như vậy sao?"

NHìn vẻ mặt tham ăn của hẳn, Cố Thanh Sơn cầm lấy cái nắp đem nồi đây kín lại. Đây là cá tự tay Ninh Hinh nấu, hẳn luyện tiếu cho người khác ăn.

"Cho ngươi trái dưa hấu đó, cầm về ăn đi, sau này bớt qua chỗ ta, nếu không có ngày ta tưởng ngươi là trộm, đánh cho một trận thì đừng trách."

Đừng nhìn Cố Thanh Sơn thân thể gầy nhỏ nhưng khí lực đôi tay không hề yếu a, chỉ cần một thanh gỗ trong tay hẳn cũng có thể săn được một con chồn trong núi đó. Kỳ thật, Cố gia cũng không keo kiệt, có người đi đường qua khát nước ăn một trái dưa hấu cũng không coi là trộm. Hẳn thường đi thăm vườn chủ yếu để đuổi chim, lợn rừng, chồn, các loại động vật khác, bởi vì gần núi, cứ buổi tối là chúng nó kéo nhau qua vườn dưa cắn tùm lùm. Nếu là người chỉ ăn một hai trái rồi thôi, còn bọn chúng là động vật trái nào cũng cắn dờ ra đó. Có đôi khi chỉ một đêm đã hủy hết một phần ba vườn dưa, bảo sao hẳn không tức giận chứ.

Ngô Nhị Cầu cười tùm tùm đưa tay nhận lấy trái dưa hấu, đi được vài bước liền quay đầu lại trêu ghẹo nói: "Thanh Sơn huynh đệ, ngươi yên tâm, chuyện

hôm nay chỉ có mình ta biết, ta tuyệt đối sẽ không nói lung tung ra ngoài đâu."

Cố Thanh Sơn vừa nghe liền nóng nảy, giờ nắm đấm lên đuổi theo:

"Người nói cái gì? Người đứng lại đó cho ta, xem ta có đánh chết người hay không."

Ngô Nhị Cầu nhanh chân bỏ chạy, trong lòng ôm trái dưa hấu thật chặt, trên mặt vẫn cười hề hề cợt nhả. Cố Thanh Sơn dường như quyết tâm đuổi hấn cho bằng được, cho nên rất nhanh liền đuổi theo, vừa vận bên kia bờ sông có người đi qua, Cố Thanh Sơn liền dừng lại. Bên kia có người, nếu hấn chạy theo đánh Nhị Cầu, người ta sẽ hỏi lý do, chẳng phải sẽ có cơ hội cho người ta thù dệt lung tung hay sao.

Chạy đến gần bờ sông, Ngô Nhị Cầu quay đầu nhìn xem Cố Thanh Sơn đứng bất động đằng xa, gương mặt lạnh lùng nhìn hấn uy hiếp, hấn cũng dừng chân lại, cười phì phò nói:

"Yên tâm, yên tâm, ca nói được thì làm được. Không nói sẽ không nói."

Bạn đang đọc truyện *Điền Viên Mật Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Động Lòng

Sau một buổi vui vẻ, hấn nằm ở giường đất ngủ một giấc. Đến chạng vạng, hấn đem cá cùng bánh tôm còn nóng nhanh chóng ăn hết. Ra ngoài sông tắm một cái cho sạch sẽ, bỗng thấy từ phía xa xa chân trời nổi lên mây rặng mây đen, có lẽ là sắp mưa.

Dưa hấu đã bán gần hết, còn lại mấy trái nhỏ nên hấn không lo mưa to làm hư hỏng. Nhưng mà không hiểu sao tâm trạng của hấn có chút không vui. Vì sao? Hấn không biết rõ nữa.

Mấy cây hoa Ninh Hình trông trở ra một đám nụ xinh đẹp, có nụ hơi hé hình như muốn nở. Nếu là bị mưa to đánh vào, nhất định sẽ nát, Ninh Hình chắc chắn rất đau lòng. Cố Thanh Sơn nghĩ đến đó, vội vàng cầm một ít bao bố đi qua, tự chế thành những lều nhỏ, che chắn hoa ở bên trong.

Trong đêm, quả nhiên là trời đổ mưa, mưa mãi không dứt. Sáng hôm sau, trời vẫn không tạnh, hấn nhắm chán ngồi trong chòi nhỏ của chính mình, bắt chân chữ ngũ, đung đưa, ánh mắt thì nhìn chăm chú vào con đường nhỏ xa xa.

Hôm nay Ninh Hình sẽ không tới.

Một trận gió lạnh mặng theo chút hơi nước phả lên mặt hấn, hấn giật mình, trong đầu bỗng nhiên nổi lên một suy nghĩ. Hình như, dạo gần đây hấn hay trông ngóng Ninh Hình, suốt ngày nghĩ đến nàng, gặp nàng thì thoải mái, vui vẻ, không thấy nàng thì buồn bực, trong lòng không vui.

Chẳng lẽ... hấn chính là thích nàng sao?

Cố Thanh Sơn bị suy nghĩ đột nhiên lóe qua này làm hoảng sợ. Mười bảy tuổi, lần đầu tiên thích một cái cô nương, tim đập bang bang, trong lòng bồi hồi, không rõ là tư vị gì.

Như vậy, liệu Ninh Hình có thích hấn không?

Nhớ đến đôi mắt trong suốt, ướt át của nàng, Cố Thanh Sơn vội vàng lắc đầu, nàng chỉ mới mười ba tuổi, chắc chắn chưa biết động tâm là gì, có lẽ nàng chỉ xem hấn là một người ca ca.

Cố Thanh Sơn buồn bực một lát, liền cao hứng đứng lên. Cho dù hiện tại Ninh Hình chưa có thích hấn cũng có sao, nàng còn nhỏ, bản thân hấn cũng phải đến mười bảy tuổi mới biết động lòng hay sao? Đầu tiên cứ để bản thân thăm mền nàng vài năm cũng không tệ, chỉ cần hấn nhanh tay, không để cho nam nhân khác có cơ hội, trước sau như một đối tốt với nàng, thì chắc chắn nàng sẽ động tâm với hấn a.

Các cô nương ở Ninh gia thôn này thường đón sinh nhật mười lăm tuổi xong, mới bắt đầu tìm đối tượng, chọn lựa gia đình thích hợp đính thân, qua mười sáu thì thành thân.

Cố Thanh Sơn nhìn bầu trời đầy mưa ngoài kia cười ngầy ngớ, hai năm nữa Ninh Hình mười lăm tuổi, hấn mười chín vừa khéo thích hợp, ha ha. Hấn mơ mộng nằm lại giường đất, lúi túi trong nệm giường ra một bao bố cũ kỹ, bên trong là một đôi vòng tay bằng bạc, là do nương hấn lưu lại, nói là sau này tặng cho con dâu tương lai.

Hấn mỉm cười ngủ một giấc ngon lành, tỉnh lại đã là hoàng hôn, trời tạnh, phía tây mặt trời lặn vô cùng đẹp, còn có một dải cầu vồng đủ màu sắc. Trời tạnh rồi chắc ngày mai Ninh Hình sẽ đến hái rau củ a.

Nhưng là ngoài dự kiến của hấn, hôm sau Ninh Hình cũng không đến. Cố Thanh Sơn tha thiết mong đợi, cổ đều nhanh dài ra. Có lẽ trời vừa mưa to xong, nàng ngại đường xá ướt át, hôm nay nắng một ngày dài, chắc chắn ngày mai nàng sẽ đến. Đúng vậy, khẳng định là lý do này, Ninh Hình là một cô

nuong thích sạch sẽ, quần áo đều không dính một chút bụi nào, cho nên ngại đi đường ướt cũng là điều dễ hiểu.

Cố Thanh Sơn cố gắng tìm ra một lý do an ủi chính mình, trong lòng kiên định, nằm trên giường đất, bên ngoài ánh trăng mờ nhạt hắt vào trong nhà, hắn nhìn về phương hướng nhà nàng phía xa, thầm nghĩ: lúc này, nàng đã ngủ chưa?

Đột nhiên vườn bên cạnh truyền đến tiếng sột soạt. Là tiếng gì vậy? Trộm sao?

Hắn rón rén đứng dậy, nắm thật chặt một thanh sắt trong tay, nhẹ nhàng đi về phía phát ra tiếng, quả nhìn thấy một bóng dáng nhỏ đang ăn dưa. Cố Thanh Sơn neho mắt nhìn cẩn thận, thì ra là một con heo rừng nhỏ. Tuy không to lắm, thịt heo rừng con ăn cũng không ngon bằng heo rừng trưởng thành, nhưng lợn rừng lớn rất hung mãnh, không dễ dàng săn được nên heo con thì heo con, nhìn cái bụng béo tròn kia là biết nhiều thịt cỡ nào rồi.

A, đã lâu chưa có ăn thịt lợn, Cố Thanh Sơn thêm thưởng liếm môi, bàn tay nắm thanh sắt thêm chặt, nhất định phải bắt được con lợn rừng này.

Hắn không nóng lòng xuống tay, mà quan sát một chút địa hình. Nơi này giao với vườn rau, đi thêm chút nữa là đến đám hoa Ninh Hinh trồng, nếu là bị heo đâm phải nàng khẳng định không vui. Hai bên mép vườn đều có cây dưa tốt, nếu con lợn này chạy theo hướng đó, sẽ bị dây dưa vướng vào chân, rất dễ cho hắn đâm trúng. Nếu nó quay người hướng về phía hắn chạy, cự ly gần không dễ đâm, không cẩn thận sẽ trúng chân chính mình như chơi. Còn nếu nó mà chạy về phía vườn rau, hắn sẽ nhanh chân một chút, ở tại nó còn chưa đi vào nơi trồng hoa đâm chết nó.

Nhanh chóng lên chủ ý, Cố Thanh Sơn vận hết sức hướng đến cổ con lợn rừng đâm một nhát. Con lợn rừng hình như cũng cảm giác được nguy hiểm, kêu mấy tiếng liền bỏ chạy. Trên lưng bị trúng một cái đâm, nó đau kêu thảm thiết, cang vội vã chạy về phía vườn rau. Cố Thanh Sơn nắm chặt cây côn, hai chân giơ cao đá vào đầu con lợn rừng làm nó kêu gào thảm thiết mấy tiếng, rồi gục xuống bờ ruộng, không nhúc nhích.

"Con lợn rừng kia, mi còn dám chạy vào vườn hoa của Ninh Hinh sao? Mi không biết nàng chính là người trong lòng ta sao? Dám phá hư hoa của nàng, xem ta có lột da, róc xương mi hay không." Cố Thanh Sơn cao hứng nói với con lợn rừng đã chết nằm một đồng.

Sau đó hắn nhanh chóng dùng dây thừng cột chặt bốn chân con lợn lại, rồi cột thêm một vòng vào gốc cây to nữa, ai biết nó chết thật hay là chỉ hôn mê. Vặn nhất một lát nó tỉnh dậy chạy trốn thì hắn biết tìm thịt ở đâu.

Cố Thanh Sơn nghĩ trước nghĩ sau, không kìm chế được sự hưng phấn, kết quả bị mất ngủ.

Nhà nông có thể được ăn thịt không có quá nhiều, mặc dù Ninh gia cũng thuộc hộ khá giả nhưng đến đầu năm mới thì mới thịt một con lợn, làm chút thịt khô để dành ăn thôi. Bây giờ là mùa hè, hắn thầm nghĩ, chắc cũng phải mấy tháng rồi Ninh Hinh chưa được ăn thịt.

Trời vừa tờ mờ sáng, Cố Thanh Sơn đã dậy mang heo ra bờ sông làm thịt. Lột da phơi nắng trên cành cây, nhìn mảng da lông màu xám hắn tủm tỉm cười, chờ phơi khô hắn sẽ đưa cho Ninh Hinh, cho nàng làm một cái nón hoặc đôi bao tay để mang vào mùa Đông.

Hắn cắt bốn chân để sang một bên, lóc mỡ ra để dành xào đồ ăn, lại chặt mấy khúc xương thành miếng, chờ Ninh Hinh đến cho nàng hầm canh ăn. Cố Thanh Sơn cũng biết hầm thịt, ninh canh, bắt quả, hầm hầm thịt chính là cho thịt, muối và nước vào trong nồi nấu lên, so với Ninh Hinh làm, hương vị vô cùng kém xa.

Chờ mãi nhưng không hề thấy bóng dáng của nàng, mắt thấy đã đến trưa hắn đành thở dài đi vào trong nhà lặng lẽ tự mình nấu cơm. Dựa theo biện pháp bình thường hay nấu, hắn kho một nồi thịt, ăn cũng rất ngon, dù sao đã hơn nửa năm hắn chưa đụng đến thịt a. Nhưng do trong lòng vẫn còn nhớ đến Ninh Hinh nên hắn không nỡ ăn một mình. Khó khăn lắm mới ăn xong bữa trưa, hắn lại ngồi ngốc ngỏi trước cửa mắt mong ngóng nhìn ra bên ngoài.

Chạng vạng, vẫn không thấy thân hình mảnh khảnh kia. Cố Thanh Sơn lúc này ngồi không yên, dùng lá sen bọc một chân heo dự định mang qua cho Doãn gia. Lúc vào thôn, hắn cô tình đi vòng đường xa hơn chỉ vì trên đường này có đi qua nhà Ninh Hinh.

Xa xa nhìn thấy Ninh gia, năm gian nhà ngói, trong đó một nhà chính, một gian bếp, Ninh Bản cùng Ninh Hạo ngủ ở phòng gần cha mẹ, phòng phía tây kia là của Ninh Hinh. Cửa nhà nàng không hề nhỏ, hai cánh cửa to khép hờ, trừ bỏ mấy bồn hoa, không hề thấy thân ảnh nào khác.

Cố Thanh Sơn đứng ngoài chờ một lúc, không thấy có ai đi ra, cũng chẳng còn tâm trạng để gõ cửa vào vì hắn chẳng biết nên lấy lý do gì nên đành bước đi. Sợ bị người khác thấy bản thân đi loanh quanh trước cổng Ninh gia, nên hắn rất cẩn thận rời khỏi đó, đi đến Doãn gia.

"Thanh Sơn đến đó hả? Ăn cơm chưa? Tiểu Hà đang nấu cơm đó nên một lát con ở đây ăn luôn nhé." Tứ Thảm đang ở trong sân cho gà ăn rau dại, thấy hắn đi vào nhiệt tình cười nói.

Cố Thanh Sơn cảm thấy Doãn tứ thảm làm người không tệ, còn biết quan tâm đến người khác, chính là bà cứ luôn đem chuyện trượng phu của bà cứu người khác mà chết kẻ tới kẻ lui, gặp ai cũng kể, dường như sợ người khác quên mất hay sao đó.

"Ta đã ăn rồi, à thím, đem qua ta có bắt được một con lợn rừng nhỏ, nên hôm nay đưa đến cho thím một cái chân giò, cấp đệ đệ muối muối có chút thịt ăn." Cố Thanh Sơn đem chân giò được gói trong lá sen đưa cho Doãn tứ thảm, ánh mắt bà liền sáng lên.

"Ôi! Đây là một cái chân lợn lớn a, trời a, tiểu Hà nhanh tới đem cái này cắt vào." Tay Doãn tứ thảm bản không nhận mà vội vàng gọi nữ nhi của bà ra ngoài.

Tiểu Hà so với Ninh Hinh nhỏ hơn nửa năm, mười hai tuổi, vóc người cùng Ninh Hinh không sai lắm. Đang ở trong bếp nhóm lửa, nghe được giọng nói từ bên ngoài, biết sắp có thịt ăn, mặt mày hớn hờ chạy vội ra, kêu một tiếng Thanh Sơn ca liền vò đôi tay nhỏ cầm lấy cái chân lợn to mang vào trong bếp cắt.

Cố Thanh Sơn bình thần nhìn con bé, đem chân lợn đưa cho con bé thì quay sang nói chuyện với tứ thẩm. Trong lòng lại càng khẳng định bản thân thích Ninh Hinh, nhìn thấy nàng cả người tràn đầy nhiệt huyết, ánh mắt vừa khao khát muốn nhìn vừa không dám, trong lòng tim cũng đập rất nhanh. Nhưng khi này, hắn có nhìn qua tiểu Hà, cảm giác gì cũng không có, cùng với thấy Tiểu Xuyên, ca ca của con bé cảm giác giống như nhau.

Nói qua nói lại vài câu hắn liền cáo từ. Doãn tứ thẩm cười tiển hắn, ngoài miệng không ngừng khen:

"Thanh Sơn a, người đứng là hài tử tốt, không riêng gì tri ân báo đáp, mấu chốt là tình nghĩa của hai nhà chúng ta a, cứ làm theo khi nương người còn sống ấy, hai nhà như một. Năm vừa rồi ngày ba mươi thẩm cũng tính gọi người qua ăn tối, chính là không ngờ lý chính đã đi trước một bước a, đương nhiên, ông ấy cũng có ý tốt, tựa như người cho nhà ta chân lợn hay cho nhà ông ấy chân lợn thì cũng tình nghĩa như nhau a."

Doãn tứ thẩm dong dài nói một hồi, đơn giản chỉ muốn giải thích bản thân không phải da mặt dày chiếm tiện nghi người khác mà là lễ thượng vãng lai, tìm cho bản thân một lý do hợp tình hợp lý để nhận cái chân lợn.

Lông mày Cố Thanh Sơn hơi nhíu lên, trong lòng đột nhiên có ý tưởng. Đúng rồi, hắn có thể mang cho Ninh gia một cái chân lợn, dù sao nhà người ta cũng mời hắn một bữa cơm tất niên, bình thường Ninh Hinh và Ninh Hạo cũng hay mang cho hắn chút đồ ăn, hắn cũng mới đáp lại nhà người ta mấy trái dưa hấu mà thôi. Chẳng lẽ do trong lòng hắn thâm thương trọng nhớ Ninh Hinh nên có tật giật mình không dám đến Ninh gia? Nghĩ đến đó, hắn vỗ mạnh vào sau ót, bước chân vội vàng sai nhanh.

Trở về nhà hắn dùng lá sen bao hàu cái chân lợn, bước chân thoăn thoắt đi về phía Ninh gia.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Mật Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Mềm Mại

Từ xa đã nhìn thấy cửa cổng nhà Ninh Hinh, trái tim Cố Thanh Sơn không tự chủ được nhảy dựng lên. Chẳng sợ còn cách nhà nàng một quãng nhưng tâm tình hắn vẫn thấy vô cùng vui vẻ. Đi đến cửa, hắn dừng bước, cố gắng bình tĩnh lại mới tiếp tục đi vào trong.

"Ninh bá, đại nương... có ai ở nhà không?" Cố Thanh Sơn hô lớn, tay xách theo thịt lợn rừng đi vào trong sân.

Ninh Hạo nghe được tiếng hắn gọi, mở cửa nhà, chạy ra: "Thanh Sơn ca, đúng là huynh a, đệ nghe tiếng ai đó gọi thấy giống huynh nên chạy ra."

Cố Thanh Sơn cười ha ha, hỏi: "Sao mấy hôm nay không thấy đệ ra vườn rau nữa?"

"Hôm nay nương mang đệ đi chợ trên trấn, Thanh Sơn ca, huynh mau vào nhà ngồi đi." Ninh Hạo vui vẻ mời hắn vào nhà.

"À." Cố Thanh Sơn hi vọng thằng bé sẽ nói cho hắn biết lý do vì sao Ninh Hinh không đi ra vườn rau, nhưng thằng bé không có nói, hắn có chút thất vọng.

Vừa mới vào trong nhà, nương của Ninh Hinh đi từ trong bếp ra:

"Thanh Sơn tới chơi hả? Đứa nó này, mấy lần chúng ta bảo Ninh Hinh, Ninh Hạo gọi người tới ăn cơm cũng không chịu tới là sao? Khách khí cái gì a."

Cố Thanh Sơn cười cười, đem bọc thịt lợn bằng lá sen đưa qua, nói: "Đại nương, đem qua con săn được một con lợn rừng, hôm nay mang đến cho ngài cái chân giò hầm cho tiểu Hạo ăn."

Nương Ninh Hinh sùng sốt nói: "Ai u! Một cái chân lợn lớn như vậy sao người không lưu lại để bản thân ăn a, hoặc là mang lên trấn bán cũng kiếm được tiền a."

"Đại nương, ngài nói con khách khí hóa ra ngài còn khách khí hơn con a. Ngài nếu không chịu thu về sau con cũng không dám đến đây ăn cơm nữa." Cố Thanh Sơn đặt chân lợn lên bàn, cười nói.

Nương Ninh Hinh vốn còn muốn từ chối lại nghĩ đây là tâm ý của hắn nếu bà từ chối chỉ sợ về sau hắn không dám đến nhà nữa, hiện tại bà nhận về sau có cơ hội mời hắn đến nhà ăn cơm cũng được.

Nghĩ ngợi xong nương Ninh Hinh cũng không có khách khí nữa cười đáp: "Hảo hài tử, người có lòng rồi, tối nay ở lại đây ăn cơm luôn nhé, mùa hè thịt dê lâu không được, vừa khéo hôm nay ta có mua chút đường phèn trên trấn làm món chân giò hầm đường phèn cho các người ăn đỡ thèm, cũng cho Ninh Hinh tiện thể bồi bổ thân mình."

Nhắc đến Ninh Hinh, trong lòng Cố Thanh Sơn chợt nhảy dựng, tận lực ổn định cảm xúc của mình, hắn giả vờ bình thần hỏi: "Ninh Hinh muội tử bị làm sao hà đại nương? Mấy ngày nay con không thấy muội ấy ra hái rau nữa, có phải sinh bệnh hay không ạ?"

Nương Ninh Hình cười ngai ngừng nói: "Không có việc gì, chính là thân thể có chút không thoải mái thôi, qua mấy ngày nữa là tốt rồi. Tiểu Hạo, con bồi Thanh Sơn ca nhé, nương vào bếp nấu cơm."

Cố Thanh Sơn nhìn theo bóng dáng đại nương đi vào phòng phía Tây, thuận tiện liếc mắt nhìn vào bên trong một chút. Hắn biết ở bên trong là phòng của Ninh Hình, chắc nàng đang nghỉ ngơi, đại nương lúc thì nói hăm thật cho nàng bồi bổ thân mình, lúc lại nói nàng không sao, tóm lại đến cùng nàng bị gì a?

Thanh Sơn ngồi không yên, liếc mắt nhìn Ninh Hạo đang chơi đùa bên cạnh, cười nói:

"Tiểu Hạo, hai ngày trước có mưa khẳng định sẽ có cá theo từ đầu nguồn xuống, chúng ta ra bờ sông bắt chút tôm cá về ăn đi."

"Được a, được a." Đang nhàm chán không có cái gì chơi, Ninh Hạo nghe hắn nói xong lập tức vui vẻ nhảy dựng lên, vội vàng nắm lấy bàn tay to của hắn kéo ra ngoài.

"Đại nương, chúng con ra sông thử xem có bắt được chút cá tôm nào không." Cố Thanh Sơn bị Ninh Hạo kéo ra ngoài, cũng không quên nói với vào trong bếp cho nương Ninh Hình nghe.

Nương Ninh Hình nhìn xuyên qua cửa sổ nhìn về trước sân đáp: "Ừ, đi đi, nhớ về sớm ăn cơm."

Nhìn bóng lưng Cố Thanh Sơn đi xa, nương Ninh Hình yên lặng thở dài, là một đứa nhỏ hiểu chuyện a, đáng tiếc mệnh khổ.

Ninh Hạo vừa đi vừa chạy phía trước, đi đến nơi không người Cố Thanh Sơn cố ý bước chậm lại, nói: "Tiểu Hạo, đệ còn nhớ món cá ngày đó tỷ tỷ đệ nấu không? Ăn quả thật rất ngon, nhớ đến là ta đã cảm thấy chảy nước miếng."

"Đúng vậy, đệ thích nhất là ăn cá, so với chân giò lợn đều ăn ngon hơn, chúng ta nhanh nhanh ra sông xem thử, biết đâu sẽ bắt được cá lớn a." Ninh Hạo vui vẻ nói.

"À, Ninh Hình rốt cuộc là bị sao vậy, sinh bệnh hả? Có tìm đại phu xem qua chứ?" Cố Thanh Sơn ra vẻ lo lắng hỏi.

Ninh Hạo thần bí nhìn xung quanh thấy không có ai liền đi lại gần hắn nhỏ giọng nói: "Thanh Sơn ca, mẹ đệ dặn không được nói cho người ngoài biết, huynh không phải là người ngoài nên đệ vụng trộm nói cho huynh biết vậy. Tỷ của đệ xảy ra chuyện a, bữa đó ăn cá xong về váy tỷ ấy dính rất nhiều máu, làm đệ sợ muốn chết."

Cố Thanh Sơn cả kinh, yên lặng dừng bước, hai tay bắt lấy bả vai Ninh Hạo, nhướn mày vội vàng hỏi: "Ninh Hình bị thương? Có nặng lắm không? Bị thương như thế nào?"

Ninh Hạo bị bắt đau nhe răng trợn mắt la oai oái: "Thanh Sơn ca, huynh mau buông đệ ra a. Đau quá!"

Lúc này Cố Thanh Sơn mới hồi phục lại tinh thần, vội vàng buông tay nói: "Ta nhất thời sốt ruột, thực xin lỗi đệ."

Ninh Hạo cũng không phải đứa bé yếu ớt, không tức giận gì, ngược lại giọng nói còn lộ vẻ hăm dọa: "Thanh Sơn ca, sức của huynh mạnh ghê, nếu đệ có được sức lực như huynh thì quá tốt rồi."

"Đệ con nhỏ, chờ khi đệ mười bảy tuổi khẳng định còn mạnh hơn ta. Đệ mau nói nhanh lên, tỷ tỷ đệ rốt cuộc bị làm sao?"

Ninh Hạo lại nhìn quanh một lần nữa mới thấp giọng đáp: "Đệ nghe lén nương nói với tỷ tỷ, nương nói nữ nhân khi trưởng thành đều bị đổ máu, cũng không có gì nghiêm trọng, tháng nào cũng sẽ bị vài ngày. Hình như là bị như vậy mới sinh em bé được. Bất quá đệ có chút không rõ sinh em bé với việc đổ máu hàng tháng có gì liên quan a, Thanh Sơn ca, huynh có biết không?"

Ninh Hạo nói xong liền nhìn thẳng qua hắn, mặt Cố Thanh Sơn có chút hồng, ho khan một tiếng che giấu vẻ xấu hổ nói: "Ta cũng không rõ, chuyện của nữ nhân làm sao ta có thể biết chứ. Nếu đại nương nói không nghiêm trọng thì chúng ta cũng đừng lo lắng nữa, chúng ta mau đi bắt cá thôi, đệ đoán thử xem sẽ bắt được mấy con."

Thành công rồi đi lực chú ý của Ninh Hạo, Cố Thanh Sơn yên lặng thở dài nhẹ nhõm, trong lòng lại có chút vui vẻ, Ninh Hình đã trưởng thành, qua hai năm có thể thành thân, sẽ sinh cho hắn một em bé trắng trẻo, mập mạp.

Chuyện hàng tháng của nữ nhân, hắn cũng có biết một chút. Lúc nương hắn còn sống, xương cốt không tốt, hàng tháng đều sẽ có hai ba hôm nằm trên giường không dậy nổi. Có một lần, hắn nhìn thấy cha đang giặt một cái váy dính đầy máu, hắn sợ hãi nghĩ rằng nương không qua khỏi liền bật khóc. Khi ấy, cha hắn cười nói với hắn nương không sao, nữ nhân khi trưởng thành hàng tháng đều sẽ có vài ngày như vậy, nếu không có sẽ không sinh con được. Còn dặn hắn về sau cưới thê tử, mấy ngày như vậy không được để thê tử làm gì cả, còn phải nấu đồ ăn ngon để cho nàng bồi bổ.

Ngày đó lão cha hắn còn nói: Tương lai nếu người đem thê tử của mình nuôi tốt thì người hưởng phúc chính là người a.

Lão cha luôn là người thành thật, hiền lành chỉ có ngày đó cười có chút đáng khinh. Hiện tại mỗi lần nhớ đến, hắn đều thấy buồn cười.

Ninh Hạo nhanh chân đem cái sọt kéo lên, hôm nay bắt được ba con cá, một con cá chép lớn, hai con cá chép bạc hơi nhỏ và một đồng tôm.

"Thanh Sơn ca, có cả cua này." Hai con mắt Ninh Hạo chợt sáng lên, thật cẩn thận bắt con cua lên ngắm nghía. Con cua kia không cam lòng bị người cầm ở trong tay, vùng cái càng lớn tính kẹp tay thằng bé. Ninh Hạo đột nhiên buông lỏng tay khiến con cu ngã nhào lật ngược ra đất, thằng bé thấy vậy

bật cười ha ha.

Cố Thanh Sơn nhìn thấy thế khoe miệng khẽ nhếch lên, tay hẩn nhanh chóng gom cá tôm rồi kéo thẳng bé quay về. Ninh Hình cần bồi bổ thân thể, đúng lúc hẩn bắt được con lợn rừng đó cho nàng ăn, trong lòng hẩn rất vui vẻ.

Nương Ninh Hình là người lanh lẹ, rất nhanh bà đã nấu xong chân giò hầm đường phèn, lại hấp bánh bao, kho cá chép, trứng gà chiên dây mướp, cá hầm cà tím. Đối với nhà nông mà nói, những món này đều là mỹ vị a, ngay bản thân Cố Thanh Sơn một năm cũng chỉ ăn được hai ba lần.

"Thanh Sơn mau vào ngồi đi, ăn nhiều một chút." Cha Ninh Hình cũng đã về, cười nhiệt tình đón tiếp.

Ninh Hạo cảm thấy trong nhà thẳng bé, bé mới là người thân thiết với Cố Thanh Sơn nhất nên không cam lòng bị ngó lơ, bé lòi kéo Cố Thanh Sơn ngồi gần bản thân nói: "Thanh Sơn ca, huynh đừng khách khí, cứ coi như ở nhà đi."

Cố Thanh Sơn trong lòng nóng lên, có trời biết hẩn mong muốn được trở thành người một nhà với họ thế nào. Trên tay tiếp nhận đôi đũa cha Ninh Hình đưa qua nhưng hẩn không vội ăn, mắt không tự chủ được liếc về phía phòng ngủ của Ninh Hình.

"A Hình, nương lấy đồ ăn mỗi thứ một ít cho con rồi, con ăn luôn trên kháng nhé." Nương Ninh Hình đẩy cửa phòng nàng ra, bụng mâm đi vào.

"Nương, con cũng không thể nằm hoài cả ngày a, con ra ngoài ăn cùng mọi người." Giọng nói của Ninh Hình mềm mại, ngọt ngào mang theo vài phần ý tứ làm nũng, rơi vào lỗ tai Cố Thanh Sơn khiến tim hẩn mềm nhũn.

"Không phải nương đã nói rồi sao, không được uống đồ lạnh, không được mệt nhọc. Con là cái nha đầu không chịu ngồi yên, cho con xuống giường khẳng định sẽ tìm việc để làm, nãy ngày nay chịu khó một chút, qua rồi sẽ không ép con nữa. Nhanh ăn cơm đi, ăn nhiều vào." Nương Ninh Hình đau lòng khuê nữ, thấp giọng nói.

Ninh Hình nhìn một mâm tràn đầy đồ ăn, vội vàng kéo tay áo nương nàng nói: "Nhiều như vậy con làm sao ăn hết a?"

Bình thường Ninh Hình nói chuyện cũng nhẹ nhàng, dịu dàng nhưng không có giống hôm nay mang theo vài phần làm nũng, khiến hẩn nghe vào trong tai mê mẩn.

Hẩn cắn một miếng bánh bao, trong lòng yên lặng nghĩ: Sau này cưới Ninh Hình hẩn cũng sẽ không để nàng làm việc những ngày này, cũng làm một đồng đồ ăn ngon ép nàng ăn, sau đó nghe nàng nũng nịu gọi hẩn là tướng công.

Cố Thanh Sơn tưởng tượng giấc mộng tốt đẹp, vô tình bật cười khiến cho cha Ninh Hình cùng Ninh Hạo đều nhìn quay sang nhìn hẩn bằng ánh mắt khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Mật Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Bắt Cá

Khuôn mặt tuấn tú của Cố Thanh Sơn nhanh chóng đỏ lên, hẩn vội vàng che giấu nói: "Đại nương làm đồ ăn ngon quá, đã rất lâu rồi con không được ăn ngon như vậy."

"Nếu con thì ăn nhiều vào, hôm nay Ninh Bân không có nhà, một bàn lớn toàn đồ ăn thế này chúng ta cứ ăn thoải mái, đừng để lại. Trời nóng như thế này, để qua đêm sẽ hư." Cha Ninh Hình nhìn Cố Thanh Sơn rất gầy, hai con mắt đều hõm xuống, tuy rằng thoát nhìn tinh thần vẫn không sai nhưng đàn ông con trai nên cường tráng sẽ tốt hơn.

"Ninh Bân ca ở trọ trên trấn luôn sao?" Cố Thanh Sơn hỏi.

"Đúng vậy. Hiện giờ ở nhà cũng không bận việc nhà nông hẩn sẽ đi ở trọ khách sạn ở trên trấn làm thu chi cũng kiếm chút đồng ra đồng vào." Ninh Bân gần mười tuổi được Ninh gia cho đi học hai năm, biết chữ và tính toán sổ sách, ở Thủy Hà gia thôn này đã rất giỏi rồi. Vì thế hẩn liền thoát khỏi vận mệnh suốt ngày làm lụng bán mặt cho đất bán lưng cho trời đi lên trấn làm thu chi cho khách điểm, khi nào ngày mùa bận bịu mới về phụ vài ngày.

Một bên vừa ăn cơm vừa nói chuyện, không khí rất ấm áp tốt đẹp. Cố Thanh Sơn ăn hết hai cái bánh bao liền ngưng ngưng dừng lại, cha nương Ninh Hình thừa biết, hẩn đang ở độ tuổi thanh niên ăn như vậy sao đủ no, liền ép hẩn ăn một cái bánh lớn, cùng hơn một nửa đồ ăn trên bàn mới cho hẩn trở về.

Dưới ánh trăng sáng, hẩn nằm ở trên giường đất thành thói bắt chéo chân, tùy ý tưởng tượng cuộc sống tốt đẹp sau này. Chờ cưới Ninh Hình hẩn sẽ để nàng chăm sóc hoa cỏ linh tinh cùng rau trong nhà ăn là được, những việc nhà nông khác hẩn sẽ làm hết. Rồi Ninh Hình sinh cho hẩn một đứa bé mập mạp, hai người sẽ chăm sóc bé, nhìn bé lớn lên, tập nói, tập đi rồi đến trường, trưởng thành sẽ như Ninh Hạo bướng bỉnh mà không kém phần đáng yêu.

Không đủ, không đủ, còn phải sinh một nữ nhi, xinh đẹp giống Ninh Hình, mỗi ngày hẩn sẽ ôm bé đi hái hoa, thu đài sen, làm ngựa cho bé cưỡi.

Mấy ngày liên tiếp Cỏ Thanh Sơn đều đắm chìm trong giấc mộng đẹp không thoát ra được. Ninh Hinh không đi ra vườn rau thì hẳn nhìn mấy trái dưa chuột, đậu cô ve cười ngây ngô.

Sáng sớm hôm nay, Cỏ Thanh Sơn ngủ dậy kiểm tra xung quanh một vòng rồi đi ra bờ sông rửa mặt, thuận tay hái một đài sen ngồi trên bãi cỏ bóc ăn.

Từ xa xa xuất hiện một bóng dáng cô nương mặc quần áo hoa, cầm rô đi tới, hai mắt Cỏ Thanh Sơn sáng ngời, nhưng rất nhanh liền âm thầm đi xuống, người kia không phải là Ninh Hinh mà là Tiểu Hà.

"Thanh Sơn ca, sao huynh ra đây sớm vậy." Tiểu Hà đi đến gần hẳn hỏi.

"Ừ, sao muội lại ra đây? Có việc gì sao?" Cỏ Thanh Sơn nghi hoặc hỏi.

"Hôm nay nương muội muốn lên trấn bán trứng gà, muội nghĩ hái ít đài sen cùng đi bán với nương, biết đâu cũng sẽ bán được tiền."

Xung quanh Thủy Hà thôn đều có sen mọc, bán không được, nhưng nếu đi lên trấn chắc chắn sẽ có người từ nơi khác đi ngang qua, nếu gặp may cũng có thể bán được một ít.

"Gần bờ đều bị người hái hết rồi, để ta xuống nước hái cho. Muội cũng đừng đi xuống, ta hái xong ném lên bờ cho muội nhặt." Sáng sớm nước sông có chút mát, Cỏ Thanh Sơn cũng không ngại, sẵn ống quần liền lội xuống, thoăn thoắt hái đài sen ném lên bờ.

Ở dưới đám lá sen tươi tốt có một đài sen rất lớn, vừa thấy những hạt sen tròn mẩy ở dưới đài sen hẳn vui vẻ, liền vươn tay tính hái, nhưng đột nhiên buông ra. Biết đâu hôm nay Ninh Hinh sẽ ra đây, giữ cho nàng vậy.

"Tiểu Hà, nhiều đó cũng đủ rồi, dưới này toàn đài nhỏ, còn không ăn được, chờ thêm vài ngày nữa vậy." Cỏ Thanh Sơn bơi đến bờ nói rồi nhanh chóng tèo lên.

"Đủ đủ. Thanh Sơn ca, cũng được nữa rồi, thật ngại quá khiến người vất vả." Tiểu Hà nhếch miệng cười, bung rô nhanh chóng bước đi.

Cỏ Thanh Sơn nhìn bóng dáng của tiểu Hà đến xuất thần, tuy rằng có chút giống Ninh Hinh nhưng tính tình lại kém xa nàng. Ninh Hinh giống như bông hoa mẫu đơn xinh đẹp sau, nhẹ nhàng mà ngọt ngào. Tiểu Hà lại giống như hoa bí đao, tính tình nóng nảy, thanh âm vang vang khàn đục. Eo thì to gấp đôi Ninh Hinh, mông to uốn éo, mọi người trong thôn thì đều nói đáng người này là khỏe mạnh, dễ nuôi. Nhưng là Cỏ Thanh Sơn vẫn thấy Ninh Hinh đẹp mắt nhất, mười dặm bát thôn quanh đây không ai đẹp bằng nàng.

"Thanh Sơn ca, huynh nhìn gì vậy?" Ninh Hinh cầm theo thùng nhỏ cười chào hỏi hẳn từ phía sau.

Đột nhiên nghe được giọng nói của người trong lòng, Cỏ Thanh Sơn vừa mừng vừa sợ, vội vàng quay đầu lại, bắt gặp gương mặt bản thân ngày nhớ đêm mong kia, tay hẳn kích động đến mức run lên. Nàng đến đây từ lúc nào? Chẳng lẽ là lúc hẳn đang hái đài sen cho tiểu Hà?

Nhưng là... nàng mới nói gì nhỏ?

Nàng hỏi hẳn đang xem gì a, hẳn đang nhìn bóng dáng phía sau của... tiểu Hà, tuy hẳn nhìn tiểu Hà nhưng người trong lòng hẳn nghĩ đến nàng a. Hẳn rất muốn giải thích rõ ràng lại không biết mở miệng thế nào.

Cỏ Thanh Sơn gấp đến mức đầu đồ đầy mồ hôi, vội vàng đoạt lấy thùng nhỏ trong tay Ninh Hinh, nhảy ùm xuống sông. Múc một thùng nước đầy, tiện tay hái đài sen to vừa nảy để dành cho nàng.

"Ninh Hinh, đài sen này ta cố ý lưu lại cho muội." Hẳn giờ tay ném lên bờ, Ninh Hinh vươn hai bàn tay đón, vừa khéo rơi đúng vào lòng bàn tay của nàng.

Ninh Hạo vui vẻ chạy từ cây cầu nhỏ đến, vừa chạy vừa nói: "Thanh Sơn ca, đệ nhìn thấy có ba con ác to mập a, huynh mau lại bắt đi."

Cỏ Thanh Sơn vừa nghe có cơ hội bộc lộ tài năng của mình cho nàng xem, tinh thần tỉnh táo lại, đem thùng nước để lên bờ sau đó vội vàng chạy đến khúc sông mà Ninh Hạo chỉ, quả nhiên nhìn thấy một đàn cá đang bơi lội tung tăng.

"Hắc!" Hẳn cười một tiếng, nhanh tay cầm chặt cây chông nhọn làm từ thân tre, giơ cao rồi nhanh cấp phập vào trong nước.

"Ninh Hinh, cầm lấy." Hẳn vậy mà cầm trúng vào lưng con cá to, kéo lên đưa về phía Ninh Hinh.

Một con cá to tuy bị thương nặng nhưng vẫn chưa chết nằm vằn vẹo trên bờ. Ninh Hinh vươn hai bàn tay trắng nhỏ đi bắt, bị nó quấy tới quấy lui trơn trượt hoài không bắt được.

Cỏ Thanh Sơn lại bắt thêm mấy con cá khác nữa, Ninh Hạo cười vui vẻ lượm cá bỏ vào thùng. Bầy cá bơi đi qua nước sông lại khôi phục trong suốt. Cỏ Thanh Sơn nhảy lên bờ, đem cây chông nhọn cắm vào đất, chân dài bước hai ba bước qua đến bên người Ninh Hinh.

"Để ta giúp muội." Hẳn vươn bàn tay to che ở mặt trên tay nàng, hai người hợp lực bắt cá bỏ vào thùng.

Ninh Hinh dùng mu bàn tay lau mồ hôi trên chóp mũi, nở nụ cười, lộ ra một hàm răng trắng và hai cái núm đồng tiền. Cỏ Thanh Sơn khoanh tay đứng

bên cạnh, yên lặng hồi tưởng cảm giác sờ tay nàng.

Ninh Hạo nhìn mấy con cá lớn cười nói: "Tỷ, vài ngày nữa là sinh nhật tỷ nếu có thể bắt được cá lớn thì tốt rồi. Thanh Sơn ca, mừng một tháng tám là sinh nhật của tỷ đệ, huynh có thể làm cho đệ một cái sọt bắt cá trước ngày đó được không? Bữa đó nướng khăng định nấu một bàn lớn đồ ăn ngon, huynh cũng tới nhà đệ ăn cơm nhé."

"Được." Cổ Thanh Sơn vội đáp ứng, lặng lẽ liếc mắt nhìn Ninh Hinh, quả nhiên thấy nàng dùng ánh mắt ám chỉ Ninh Hạo không cần nói linh tinh, nhiều chuyện.

Đối với cảnh cáo của tỷ tỷ, Ninh Hạo cũng không sợ, rướn cao cổ nói:

"Làm sao nào? Thanh Sơn ca cũng đâu phải ngoại nhân chứ, đến nhà chúng ta ăn bữa cơm thì có sao, nhìn bộ dáng keo kiệt của tỷ kìa."

Ninh Hinh bắt đầu đi nhăn cái mũi, quay đầu cười nói với Cổ Thanh Sơn: "Thanh Sơn ca, huynh đừng nghĩ lung tung, muội không có ý đó."

Cổ Thanh Sơn cười hàm hậu, khoát tay ý là không sao. Ngoài miệng thì hân thoải mái nhưng trong lòng lại xoay chuyển đủ ý định. Hắn cũng còn số dưa hấu tầm một xe nữa chưa bán, vài ngày tới kéo lên trấn bán lấy tiền mua quà tặng cho Ninh Hinh, biết mua cho nàng cái gì đây?

Sờ bàn tay nhỏ bé của nàng, hắn cảm thấy cả người, cả trong lòng đều ngứa. Buổi tối đi ngủ, hắn thậm chí còn nằm mộng thấy đôi bàn tay ấy... mềm mại, trắng trẻo...

Mấy ngày kế tiếp hắn đều nghiêm túc đan một cái sọt bắt tôm cá. Thứ này phải dùng một cây gậy trắng chống đỡ rồi dùng dây thừng buộc chặt chúng lại với nhau. Sau đó lại dùng tre đan thành vòng tròn, chừa một lỗ nhỏ làm cửa cho cá tôm đi vào. Khó nhất là công đoạn làm cửa, phải đan thật khéo sao cho đi vào thì dễ đi ra lại khó mới có thể bắt được cá.

Cổ Thanh Sơn vốn thông minh lại khéo tay, có thể bình tĩnh làm việc mới ngồi mấy ngày đan một cái sọt bắt tôm cá thế này. Nhưng là dây thừng mà ngâm trong nước không được lâu, qua vài ngày sẽ bị hư lại phải làm cái mới.

Rốt cục đến trước sinh nhật Ninh Hinh một ngày, Cổ Thanh Sơn không kiềm chế được tâm tình vui vẻ, sáng sớm liền đi mượn xe trâu của lão Điệu chất dưa hấu trở lên trấn trên bán. Nghĩ nghĩ một chút liền chọn ra hai trái dưa to bọc vào vải giấu dưới gầm giường.

Mới vừa ra đến cửa thôn liền đụng Ngô Đại Lực cùng nương hắn đang đi bộ đi chợ. Nương của Đại Lực vóc người cao, giọng nói cũng sang sảng, thấy hắn liền nói to: "Là Thanh Sơn phải không? Người cũng đi chợ sao, cho hai nương con chúng ta đi nhờ với có được không?"

Cổ Thanh Sơn cười nói: "Dạ được. Thím nhanh lên xe đi."

Nương Đại Lực ngồi ở đầu xe, còn Ngô Đại Lực thì ngồi ở đuôi xe. Nương Đại Lực là người hay nói nhiều, rất thích làm mai mối, nhìn gương mặt anh tuấn nghiêng nghiêng của Cổ Thanh Sơn, cười hi hi hỏi:

"Thanh Sơn này, nếu ta nhớ không lầm người lớn hơn Đại Lực hai tuổi, năm nay mười bảy đúng không?"

"Thím trí nhớ tốt quá, đúng vậy."

"Ai nha! Nên tìm nàng dâu rồi, Ninh Bân cũng là mười bảy so với người lớn hơn một tháng đúng không? Ta nhớ lúc làm thôi nôi hắn là người vừa sinh ra, Trương bà tử còn đang bận việc ở Ninh gia đã bị cha người lôi đi. Ninh Bân vừa mới định thân, cô nương kia gọi là Hầu Khanh, nữ nhi của lý chính thôn bên cạnh a. Chắc chắn, người nhìn thử coi, ai bảo trong thôn sẽ không tìm môn đăng hộ đối chứ? Nếu cha Đại Lực cũng là lý chính thì ta cũng muốn cưới một nữ nhi lý chính làm con dâu a." Nương Đại Lực về mặt khó chịu nói.

Cổ Thanh Sơn cười cười cho qua, cũng không có nghĩ nhiều lắm, hắn thầm nghĩ cưới cô nương mình thích, chẳng phải vì nàng ấy là nữ nhi của ai cả.

Nhưng nếu hôm sinh nhật ấy không xảy ra một sự kiện khiến hắn vô cùng tuyệt vọng và đau lòng, làm hắn tỉnh giấc mộng hoang đường mấy ngày qua thì có lẽ hắn cũng không thể kiên trì cưới được cô nương mình thích.

Jun: Mấy chương tiếp cũng tội cho Sơn ca lắm. Haiz, chàng trai si tình như thế này ta biết đốt đèn tìm ở đâu đây?

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Mật Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Mộng Vô

"Dưa hấu vừa ngọt, vừa mát, hôm nay là đợt cuối rồi một thời gian dài sau sẽ không có nữa, mọi người mau đến nếm thử đi." Cổ Thanh Sơn hét to rao hàng, tay thì cắt một trái dưa to, mọng nước ra thành miếng nhỏ cho mọi người nếm thử. Phương pháp này cũng là hắn nghĩ ra được, hắn buôn bán không quá keo kiệt như nhà khác, phải cho người ta nếm thử mới biết ngon hay dở mà ủng hộ chứ.

Hàng năm Cổ Thanh Sơn đều bán dưa ở đây - trước cửa tiệm đậu hũ, mọi người đa phần đều biết dưa của hắn vừa ngọt vừa to, phần lớn đều không cần nếm thử mà trực tiếp mua luôn. Tối gần buổi trưa một xe dưa đã bán hết, hắn cẩn thận tính, được tổng cộng năm trăm ba mươi văn.

Đem xe trâu gửi cho Vương đại ca bán đậu hũ trông chừng, Cổ Thanh Sơn lại lấy ra hai trái dưa to để lại dưa cho đứa nhỏ nhà Vương đại ca ăn, xong xuôi kích động bước đi.

Vương đậu hũ nhìn bóng dáng của hắn, cười nói với thê tử của mình: "Nàng nói xem, gần đây Thanh Sơn có phải có chuyện gì vui không? Hôm nay ta thấy khỏe miệng hắn luôn nhếch ra cười, không khép lại được."

Được mọi người ca tụng Tây Thi đậu hũ Vương tẩu tử miệng nhỏ khẽ cười rộ lên vô cùng câu dẫn người nói: "Ta đoán nha, tám phần là có người giới thiệu nàng dâu cho hắn, hơn nữa hắn đối với cô nương kia cực vừa lòng, lúc trước chàng đến nhà ta cầu hôn cũng không phải cười ngây ngốc như vậy?"

"Hắc hắc! Lúc ấy rõ ràng nàng nhìn trúng ta cho nên mỗi lần gặp đều hướng ta cười, có ý câu dẫn ta." Vương đậu hũ đắc ý nở nụ cười.

"Phi! Chàng nói lung tung cái gì đấy, ai nhìn trúng chàng chứ?" Vương tẩu tử nổi giận, xoay người sang chỗ khác thu dọn đậu hũ không quan tâm đến nam nhân của nàng ta nữa.

Cổ Thanh Sơn chân dài rất nhanh đã đi xa cho nên không có nghe được bọn họ nói chuyện. Hắn vô cùng sốt ruột, muốn nhanh chóng đi mua lễ vật sinh nhật cho Ninh Hinh. Rất nhanh, hắn đã đi đến cửa tiệm trang sức duy nhất ở trên trấn, nhìn một lượt nào trầm cài, khuyên tai, vòng tay lấp lánh, hắn đều muốn mua hết.

Chường quầy mấp mạp nhìn thiếu niên gầy nhom, quần áo sờn cũ dính đầy bùn thì khinh thường bĩu môi.

"Ông chủ, trầm hoa này bán thế nào?" Cổ Thanh Sơn nhìn trúng một trầm hoa cài đầu rất xinh đẹp, phía trên gắn một con bướm nhỏ, hai cánh rập rờn như đang bay, trầm hoa thì được làm từ trân châu trong suốt tròn bóng, nếu Ninh Hinh cài lên tóc chắc chắn sẽ rất đẹp.

"Tiểu tử ngươi cũng biết nhìn hàng đấy, đây là hàng mới nhất hiện đang rất lưu hành ở các thành lớn, giá hai lượng bạc." Đồng chường quỹ nhẫn nại đáp.

"Đắt như vậy sao?" Trước đến giờ chưa từng mua trang sức, hắn nghe giá xong bị dọa ngây người.

"Phi, không mua nổi thì cũng đừng chọn đồ tốt như vậy, trầm hoa này vốn có một đôi. Hai ngày trước bị thiếu gia Hạ gia mua một cái tặng cho vị hôn thê của mình, người cũng không phải thiếu gia nhà giàu thì si tâm vọng tưởng làm gì. Đây, bên kia có ít trang sức giá rẻ, ngươi có thể mua tặng cho tiểu thê tử ở trong thôn của mình một cái được rồi. Chường quầy tùy ý phất tay chỉ vào một góc cũ nát nhất trong tiệm.

Cổ Thanh Sơn dù khó chịu ở trong lòng nhưng cũng không còn cách nào khác, bởi hắn không có nhiều tiền đành ngượng ngùng đi đến góc cũ nát đó, cẩn thận chọn lựa thật lâu, mới chọn được một đôi bông tai trân châu, thanh toán xong hai trăm văn tiền, hắn dùng một miếng vải bông bao lại, cẩn thận bỏ vào trong túi tiền của mình.

Quả nhiên mua xong thì tiền trong túi nhẹ đi rất nhiều nhưng hắn cũng không đau lòng, tiêu tiền vì Ninh Hinh hắn cảm thấy vô cùng vui vẻ, chỉ là trong lòng hắn vẫn có chút tiếc nuối, một cái trầm hoa đẹp như thế, mà hắn lại không thể mua nổi.

Nhưng mà cũng không sao a, chờ sau này có tiền hắn nhất định sẽ mua cho Ninh Hinh những thứ tốt nhất. Hắn yên lặng an ủi chính mình, rồi bước nhanh đến tiệm bán điểm tâm. Nơi này có đủ loại điểm tâm mặn, ngọt, vừa thơm vừa ngon. Trước kia, lúc nương hắn bệnh cha hắn từng cắn răng tần tiện mua nửa cân về cho nương ăn. Nương hắn thương hắn nên cho hắn một miếng nếm thử, dù hắn không rõ làm từ cái gì nhưng mà rất ngọt, mềm, cắn vào trong miệng liền tan.

Hắn cũng muốn mua cho Ninh Hinh nửa cân, cho dù quý cũng mua. Nhưng là cũng qua nhiều năm rồi hắn không nhớ rõ hình dáng cho lắm, chỉ nhớ nó trắng trắng, tròn tròn, ở giữa có một chấm đỏ. Dạo một vòng quanh tiệm, hắn dừng chân ở một mâm điểm tâm có hình dáng tương tự, hỏi: "Cái này gọi là gì? Bao nhiêu tiền một cân?"

Thiếu chủ gia Hạ Kỳ, tuổi hơn hai mươi cười hi hi đi tới nói: "Cái này gọi là phù dung cao, vừa mềm vừa ngọt, cắn vào miệng lập tức tan ra, bốn mươi văn một cân, ngươi muốn mua mấy cân?"

Bốn mươi văn một cân? Quả thật rất đắt, mua một cân phù dung cao bằng tiền sinh hoạt nửa tháng của hắn a.

"Ta sợ ăn không ngon, nếu không ta nếm thử một miếng, thật sự ăn ngon ta sẽ mua một cân." Cổ Thanh Sơn cẩn thận nói.

Hạ Kỳ sắc mặt nhanh chóng trở nên khó coi: "Chúng ta không có bán một miếng, nếu mua thì ít nhất là nửa cân. Nhà chúng ta là cửa hiệu làm ăn lâu đời, cho nên về chất lượng ngươi cứ an tâm, nếu muốn mua thì mua nhanh, còn không thì đi đi cho ta còn buồn bán."

Cổ Thanh Sơn thờ dài mấy cái, mím môi hạ quyết tâm: "Được rồi, vậy lấy nửa cân."

Hạ Kỳ nhanh chóng cân phù dung cao rồi dùng giấy bản gói lại, lúc hắn đang tính cột dây thì bị Cổ Thanh Sơn cản lại.

"Thế nào? Luyến tiếc tiền không muốn mua?" Chường quầy nhú mày hỏi.

"Không phải, ta thử trước một miếng xem ăn có ngon không, nếu loại này ăn không ngon ta sẽ mua loại khác." Cổ Thanh Sơn nói xong nhanh tay bẻ một

miếng cho vào trong miệng, ngọt, quả nhiên vừa mềm, vào miệng liền tan ra. Hân nở nụ cười ngây ngốc, liên tục gật đầu nói: "Quả thật ăn ngon, nàng nhất định sẽ thích."

Hạ Kỳ bị bộ dáng ngốc nghếch của hân chọc cười:

"Tiểu tử ngươi là mua cho nương tử ngươi ăn đúng không? Có phải hay không nàng ta mang thai thêm ăn này nọ? Ngươi cứ an tâm, đồ ngũ vị trai chúng ta bán ra đều là những thứ phụ nữ mang thai thích ăn. Tuy rằng ngươi không có tiền nhưng cũng là kẻ biết thương thê tử, nếm thử cũng đều tiếc ăn một miếng, đều dành hết cho nàng ta."

Giương mặt Cổ Thanh Sơn ngượng ngùng có chút đỏ, khoe miệng lại không tự chủ nhếch lên, trong đầu liền tưởng tượng theo lời Hạ Kỳ nói, tương lai Ninh Hinh trở thành tiểu thê tử của mình, rồi nàng có thai... hân không dám nghĩ tiếp, chỉ nở nụ cười đưa tay nhận gói điểm tâm:

"Hắc hắc! Mượn ngài cát ngôn, chờ tương lai ta có con sẽ mời ngài uống rượu mừng."

Hạ Kỳ cũng là người có tính tình hào sảng, cười to nói:

"Tốt, lúc đó ta sẽ đưa cho ngươi hai bao đồ ăn ngon làm hạ lễ, đảm bảo thê tử ngươi vui vẻ buổi tối sẽ hôn ngươi nhiều thêm vài cái, ha ha..."

Cổ Thanh Sơn không nghe nổi những lời này, đỏ mặt chạy trốn chết.

Chạy một hơi thật xa, lúc hân dừng lại ngẩng đầu lên thì trước mặt là túp lều lớn nhất trấn này tên Hương Mãn lâu, mùi hương thức ăn từ bên trong vô tình bay ra khiến hân không tự chủ được nuốt một ngụm nước miếng. Nơi này đồ ăn rất đắt hân mua không nổi, không chút chần chừ hân xoay người tính đi, bỗng nhiên hân nhìn thấy một bóng dáng nhỏ nhắn xinh đẹp quen thuộc.

"Ninh Hinh?" Hân giật mình kêu lên.

Ninh Hinh quay đầu nhìn lại, gặp bóng dáng người ngoài cửa, cũng nhanh chân bước đến nói: "Thanh Sơn ca, sao huynh lại đến đây? Có việc gì hả?"

"Không... không có việc gì, ta lên trấn bán dưa thôi, muội... muội đến đây ăn cơm hả?"

Hôm nay Ninh Hinh rất đẹp, nàng mặc một bộ áo màu hồng đào, chất vải bóng loáng mềm mại, nhìn không giống được làm từ vải bông, bên trên còn thêu hoa đào, đây có lẽ là tơ lụa thượng đẳng đi.

"Hôm nay là ngày đường tử của muội đính hôn, Hạ gia rất hào phóng mời cả nhà muội còn có Hảo Đa chương quỹ, một nhà Hạ gia đều đến đây, huynh có muốn tiến vào uống chén rượu mừng không? Ninh Hinh vui vẻ cười nói.

"Không cần đâu, ta còn phải nhanh trở về, muội..." Cổ Thanh Sơn đem bao điểm tâm trong tay đưa đi qua: "Đây là điểm tâm ta mới mua, cho muội ăn."

Ninh Hinh lắc đầu, đem đôi tay nhỏ giấu sau lưng, cười ngọt ngào nói: "Thanh Sơn ca, huynh giữ lại mà ăn, lão bản ngũ vị trai chính là nhị thúc tỷ phu tương lai của ta, cho nên hôm nay mỗi bàn đều có điểm tâm ngon."

Đúng lúc đó có hai phụ nhân đi đến, trong đó có một người thân thiết của Ninh gia, hân nhận thức, là tam thẩm của Ninh Hinh, còn người kia nhìn có vẻ là người trên trấn.

"Ninh Hinh làm gì vậy? Con nói chuyện với ai thế? Mau đi lên lầu đi, trông coi dưới này cả buổi, đại nương đang sốt ruột tìm con đấy."

Ninh Hinh quay đầu đáp: "Vâng, con đã biết." Rồi quay sang nói với Cổ Thanh Sơn: "Thanh Sơn ca, muội lên lầu đây, nếu huynh không đi vào ăn cơm thì nhanh trở về ăn đi kéo dài."

Tiểu cô nương xoay người đi lên lầu, lần vẩy tung bay, những đoá hoa thêu trên váy rập rờn rất đẹp. Cổ Thanh Sơn hai tay nắm bao điểm tâm, si ngốc nhìn bóng lưng Ninh Hinh, lại bị một giọng nói chanh chua đánh gãy:

"U! Ta tưởng là ai a? Cổ Thanh Sơn, ngươi dùng ánh mắt gì nhìn Hinh nhi vậy a? Chẳng lẽ ngươi coi trọng Ninh Hinh nhà chúng ta? Ta nói cho ngươi biết, xú tiểu tử, ngươi đừng nằm mộng hão huyền, cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga. Ninh Quyên nhà chúng ta đã gả cho thiếu chủ Hạ gia, về sau Ninh Hinh cũng sẽ gả cho một nhà không kém. Nếu còn để ta nhìn thấy tâm tư này của ngươi, đừng trách Ninh gia chúng ta không khách khí."

Cô nương Ninh gia đều lớn lên rất xinh đẹp, Ninh Quyên chính vì đi đến bố trang mua vải mới bị thiếu chủ Hạ gia - Hạ Vũ xem trọng. Hạ Vũ là một chàng trai si tình, nhìn thấy Ninh Quyên lần đầu tiên liền tương tư, sau này tìm người hỏi thăm đủ thứ, lại đến tìm Ninh tam thẩm làm bà mối, cuộc hôn nhân này mới thành công. Trong thôn, mỗi lần tìm bà mai mỗi chỉ trả tầm một trăm văn, vài thước vải mịn. Hạ gia thì khác, Ninh tam thẩm nhận được hai lượng bạc, hai cuộn vải bông, hai cái chân, khiến bà ta mừng rỡ, cả ngày cười không thấy mặt trời.

Được đến ngon ngọt nên bà ta rất muốn có lần sau, tuy vậy, Ninh gia khá ít cô nương, đến tận bây giờ cũng chỉ còn một mình Ninh Hinh, cho nên bà ta âm thầm trông coi vô cùng gắt gao.

Cổ Thanh Sơn cả người đang nhiệt tình bị hắt nguyên gạo nước lạnh, thất kinh, đứng ngây ngốc nhìn bà ta, không biết phải nói cái gì.

Người đứng bên cạnh là Lý tẩu, mở cửa hàng bán dầu muối trên trấn, là người quen của Ninh tam thẩm, mấy việc làm mai này là do bà ta giật dây, cho nên tò mò đi lại, hỏi: "Ai vậy? Thế nào lại chọc giận bà mai như ngươi a."

Ninh tam thẩm khinh thường từng mắt liếc Cố Thanh Sơn một cái, hừ một tiếng nói:

"Người nhìn hần xem, đây là bộ dáng gì chứ, một bộ quần áo tươm tất, lành lặn cũng không có, còn dám thương thâm trọng nhớ Ninh Hinh nhà chúng ta, rõ ràng là không có lòng tốt gì. Một nhà nhị ca ta thật thà, hiền hậu, thường xuyên chiều cố hần, tiểu tử này lại lấy oán trả ơn. Lý tiểu tử, cô nương vừa rồi người cũng thấy đó, hiện tại con bé còn chưa lớn, qua hai năm nữa tuyệt đối là cái mỹ nhân, cha nàng lại là lý chính, ca ca biết chữ nghĩa, tương lai còn sợ không tìm được hộ trong sạch hay sao?"

Lý tiểu hiểu rõ, gật đầu cười nói: "Đúng vậy! Trên trấn này nhà phú hộ không ít, nhất định có thể tìm được một nhà ưng ý. Vừa rồi ta thấy thê tử của hai lão chường quây vụng trộm quan sát con bé đó."

Ninh tam thẩm ném cho Cố Thanh Sơn một cái xem thường, nói: "Nghe thấy không? Xú tiểu tử, mau cút đi. Còn dám nhớ thương Ninh Hinh nhà chúng ta, sẽ đánh gãy chân của người."

Tiểu nhị trong quán cũng nghe rõ câu chuyện, vội vàng đi lên dùng sức đẩy, xuyt chút nữa đẩy Cố Thanh Sơn ngã lăn ra đất. Hần lão đảo vài bước, mới như ở trong mộng tỉnh lại, nắm chặt bao điểm tâm trong tay, vội vàng chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Diên Viên Mật Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Mộng Tan

Hơn một tháng rồi ta mới mò vào edit truyện lại. Lúc nào cũng có nhiều thứ ập đến khiến ta chới với, cuối năm mà vẫn y chang đầu năm, chẳng hề suôn sẻ. Haizzz!!!

Mất hồn đi về tiệm đậu phụ, Cố Thanh Sơn tháo dây thừng, dắt trâu đi. Lão Vương đậu phụ vội vàng đi nhanh đến, kéo lấy vạt áo hần hỏi:

"Thanh Sơn, người làm sao vậy? Mới đi có một lúc mà quay lại như người mất hồn thế này?"

Cố Thanh Sơn dờ dẩn lắc đầu, nắm dây thừng kéo trâu đi, Vương đậu phụ cảm thấy lo lắng, nhiệt tình khuyên giải:

"Huynh đệ, người có phải hay không cãi nhau với người trong lòng? Không sao đâu, người xem đó, vừa nãy thê tử ta cũng rất tức giận với ta, ta nói trước kia chính nàng để ý ta trước làm cho nàng mất hứng. Bất quá a, tới về ta đồ ngon đồ ngọt một chút là hết. Nữ nhân a, lúc nào cũng vậy hết, nam nhân chúng ta phải biết rộng lượng một chút."

Cố Thanh Sơn tuy tan nát cõi lòng thành từng mảnh vụn, nhưng đầu óc cũng không ngốc, biết người ta có ý tốt khuyên chính mình, liền gật gật đầu, rồi ngồi lên xe trâu đánh xe về.

Con trâu này thường xuyên lên trấn nên chắc sẽ quen đường về thôn, không cần hần phải điều khiển. Cố Thanh Sơn ngồi trên xe nhớ lại những lời Vương đậu phụ nói, khỏe miệng khề nhếch nụ cười khô, về mặt ủy khuất. Hần làm sao có thể cùng người cãi nhau chứ? Nếu nàng thật sự có thể gả cho hần, hần yêu thương, chiều chuộng nàng còn không đủ nữa là chộc giận nàng. Hần thích nàng nhiều như thế, ngày đêm tương tư nhớ nhung..

Cố Thanh Sơn ngồi ngây người suy nghĩ, bàn tay thì gắt gao nắm chặt gói điểm tâm, nên không nhận ra con trâu đã đi nhầm đường.

Con đường này khá rậm rạp, cỏ dại mọc nhiều, con trâu càng ngày đi càng chậm, vừa đi vừa ăn, bắt tri bắt giác liền thi vào bìa rừng. Nơi này cách thôn cũng không xa, đôi khi nhân rồi không có việc gì, hần thường dắt trâu đến đây ăn cỏ, nên cũng khá quen thuộc.

Núi cao, rừng sâu, cây cối um tùm, cỏ dại mọc cao trên gố, kỳ thật phong cảnh nơi này không tệ lắm, nhưng lúc này hần lại chẳng có tâm tình thưởng thức.

"A... a..."

"Đừng kêu, rất nhanh sẽ tốt lắm.."

Nếu là bình thường hần sẽ phát hiện ra sự khác thường ngay lập tức, nhưng hôm nay, hần thất hồn lạc phách cũng không có nghe được có tiếng người rất nhỏ quanh đó.

"Hừ... Hừ..." Tiếng một người nam nhân sáng khoái rên lên.

"A... a..." Tiếng nữ nhân bị bịt miệng giấy dũa.

Con trâu chuyên tâm ăn cỏ trong rừng, không đi về phía trước, vì nửa ngày rồi nó chưa ăn gì nên rất đói. Cố Thanh Sơn cũng thế, tuy nhiên, lúc này hần lại không có cảm giác đói.

Bụi cò gần đó lay động mạnh cuối cùng cũng khiến hắn chú ý, Cố Thanh Sơn phục hồi tinh thần lại, đem gói đựng khuyên tai nhét vào thắt lưng, còn gói diêm tẩm thì để lên trên xe, xong xuôi mới bước chân qua xem xét.

Đầu tiên đập vào mắt hắn là một cái mông không ngừng cử động lên xuống, tiếp đó là bốn cái chân trần, hướng lên trên là tấm lưng ngăm đen của một người đàn ông, bên trên bị cào khá mạnh để lại nhiều vết máu ứ đọng. Dưới thân người đàn ông là một thân thể trắng nõn, tóc tai rối bời, bị người đàn ông dùng hai tay che chặt miệng, hạ thân tên đàn ông thì không ngừng đưa đẩy làm chuyện đáng khinh kia.

Bỗng nhiên nhìn đến chuyện không nên nhìn, Cố Thanh Sơn vội vàng xoay người sang chỗ khác. Vừa bước được một bước hắn liền cảm thấy có gì đó không đúng. Hai người kia không giống đang yêu đương vùng vẫy trộm, mà là cưỡng bạo vì nữ nhân kia rõ ràng không đồng ý.

Hai người trong bụi cỏ hình như đã phát hiện ra hắn, tên nam nhân ngừng động tác, nữ nhân vội vàng vùng vẫy, dùng hết sức hô:

"Cứu mạng."

Cố Thanh Sơn quay người lại thì nhìn thấy vẻ mặt vừa lo sợ lại có chút nghi hoặc của tên nam nhân kia thì tức giận nói:

"Ngô nhị cầu, thì ra là ngươi. Cái đồ xấu xa nhà ngươi lại dám làm ra loại chuyện này."

Còn chưa được thỏa mãn, Ngô nhị cầu rất tức giận mắng lớn:

"Không phải việc của ngươi, rút ngay."

Thừa dịp Ngô nhị cầu không chú ý, nữ nhân tránh thoát bàn tay đang bịt chặt miệng nàng ta, hung hăng cắn một cái thật mạnh, khóc lớn:

"Thanh Sơn ca, cứu cứu ta với."

Cố Thanh Sơn giật mình nhìn về phía mặt nữ nhân kia, tóc tai rối bời, mặt mũi lấm lem, tái nhợt, chính là cô nương trong thôn tên Viên Xuân Nha, hắn ngạc nhiên nói:

"Xuân nha tử, ngươi..."

"Ta bị tên khốn này lừa đến, Thanh Sơn ca, xin hãy cứu ta..." Viên Xuân Nha khóc lớn lên nghe rất đáng thương.

Cố Thanh Sơn nắm chặt hai tay, bước nhanh đến nắm lấy tóc Ngô nhị cầu đánh hắn văng qua một bên, một đám, lại một đám hung hăng đập lên mặt hắn, mặt Ngô nhị cầu nhanh chóng sưng phồng, bầm tím. Ngô nhị cầu bịt mặt mắt mấy câu, sau đó cũng vờn tay đỡ. Nhưng Cố Thanh Sơn nhìn tuy khá gầy, nhưng quanh năm làm việc nên sức lực khá lớn. Ngô nhị cầu tuy rằng béo hơn chút, một thân thịt, yếu hơn rất nhiều.

Hai người đánh nhau loạn xạ, nữ nhân kia vội vàng mặc lại quần áo, cũng không có vội vàng rời đi, mà sợ hãi nói:

"Thanh Sơn ca, sự việc ngày hôm nay huynh có thể hay không đừng nói ra ngoài, nếu không, thật sự... ta... không còn đường sống nào cả."

Cố Thanh Sơn nghe thấy nhưng cũng không quay đầu, hắn không rõ nãy giờ Viên Xuân Nha đã mặc quần áo xong hay chưa, tuy rằng vừa nãy hắn tận lực không nhìn đến thân mình nàng ta, nhưng trong lòng hắn vẫn cảm thấy rất có lỗi với Ninh Hinh. Cho dù rõ ràng hắn và Ninh Hinh cũng không có quan hệ gì cả, nhưng hắn không muốn nhìn nữ nhân khác.

"Ngươi yên tâm, ta sẽ không nói lung tung." Cố Thanh Sơn vừa ấn giữ Ngô nhị cầu vờ trầm giọng nói.

Ai biết Ngô nhị cầu nghe xong, lại lớn tiếng nói:

"Xuân nha tử, ta là thật tâm thích nàng. Nàng đã là nữ nhân của ta, mau trở về thương lượng với nương nàng trước đi, ngày mai ta đi nhà nàng cầu hôn, tốt nhất nàng nên đồng ý, bằng không, ta sẽ đem chuyện này nói ra, khi đó nàng cũng đừng hòng gả được cho ai. Còn nữa, ta đã đem mầm móng gieo bên trong nàng, có thể nàng đã mang thai con của ta, cho nên tốt nhất vẫn là mau mau thành thân."

Xuân nha tử tức đến mức cả người phát run, xoay người chạy đi.

Cố Thanh Sơn thấy tên khốn này đã làm chuyện xấu xa, lại còn uy hiếp cô nương nhà người ta, tức giận gờ tay nắm lấy thêm vài cái, đánh cho cả người bầm dập mới thôi.

"Cố Thanh Sơn, ngươi đừng đánh nữa, ngươi nếu muốn cưới được Ninh Hinh thì tốt nhất nên làm như ta đi." Ngô nhị cầu vội vàng tránh thoát cú nắm của hắn, đẩy hắn ra, đứng dậy mặc quần.

Nhắc đến Ninh Hinh, cả người hắn liền cứng đờ, giống như bong bóng bị xì hơi, ũ rũ.

Ngô nhị cầu phun ra một ngụm nước bọt, vừa chậm chạp mặc quần, vừa nói:

"Ngươi cho là ta muốn làm chuyện này sao? Cũng là do ta không còn cách nào cả. Ta nhìn trúng Xuân nha tử nhưng nương nàng ta chắc chắn không đồng ý, bắt buộc đi ta mới nghĩ ra hạ sách này, xong chuyện thì đi cầu hôn. Thanh Sơn a, ta biết ngươi cũng nhìn trúng Ninh Hinh, nhưng là ngươi nghĩ thử

xem, cha Ninh Hình là lý chính, ca ca nàng đỉnh thân cũng là nữ nhi của lý chính thôn khác, đường tử của nàng đỉnh thân cũng là Hạ gia giàu có trên trấn. Người với ta đều là cô nhi, trong nhà lại chẳng dư giả gì, trừ khi mất cha mẹ Ninh Hình bị mù mới đem khuê nữ gả cho người."

Cố Thanh Sơn ngơ ngác ngồi, lời nói của Ngô nhị cầu giống như một cây đao sắc cắt vào tâm hần từng nhát từng nhát, mỗi một miếng về thương đều sâu, đau đến tận xương.

Ngô nhị cầu mặc xong quần, cũng không dám đến gần Cố Thanh Sơn, chỉ dựa vào thân cây cười khổ:

"Sống đến tuổi này mới biết được tư vị của nữ nhân, thực con mẹ thích, chỉ tiếc còn chưa tới đỉnh thời điểm đã bị người đánh vỡ. Thanh Sơn huynh đệ, ta không trách người, vì ta biết người không phải cố ý. Hơn nữa ta hảo tâm nhắc nhở người, tốt nhất là qua hai năm nữa khi Ninh Hình mười lăm, người dùng biện pháp của ta, gạo nấu thành cơm, nàng còn không dám gả cho người hay sao? Người chờ đó mà coi, ngày mai nương Xuân nha tử khẳng định đồng ý việc cầu hôn của ta cho mà xem."

"Cút! Ta có thích hay không thích Ninh Hình thì liên quan gì đến người? Cho dù ta thích nàng, ta cũng không dùng đến thủ đoạn ti bỉ như người. Người mau cút cho ta..." Cố Thanh Sơn rống giận mắng Ngô nhị cầu một hơi rồi thất hồn lạc phách vội vàng đi về xe trâu.

Ruộng dưa đã hết trái, lá cây vàng úa dần, nhìn khu vườn hoang tàn, hần liền chuyển về nhà ở trong thôn ở, nhưng trong lòng hần vẫn luyến tiếc nơi này, bởi vì nếu hần ở đây, có thể một ngày nào đó còn được trông thấy bóng dáng Ninh Hình.

Hần đem hai trái dưa hấu lớn giấu dưới gầm giường đất ôm ra, lại đào cái bình hần trốn dưới đất lên. Trong bình là toàn bộ tiền hần tích góp trong mấy năm gần đây. Hần cẩn thận ôm cái bình lên, ngồi lên giường đất, đổ ra đếm từng văn một.

Tổng cộng có ba ngàn hai trăm sáu mươi văn, con số khá may mắn, nhưng lại rất ít, đổi thành bạc cũng chỉ hơn ba lượng. Trong nhà chỉ có ba gian nhà gạch bằng đất chưa nung rách nát, muốn lấy vợ phải xây nhà mới. Ở cái thôn này muốn một cái nhà có bốn gian gạch đồ cần ít nhất mười mấy lượng bạc, vậy mà mấy năm nay hần chỉ để dành được hơn ba lượng.

Trong thôn, các cô nương thường đến mười lăm tuổi thì sẽ đính thân, mười sáu tuổi thì thành thân, Ninh Hình chỉ còn có hai năm là sẽ đính thân, hần cho dù cầm mạng đi đánh bạc cũng không thể nào kiếm ra mười mấy lượng bạc. Ngay cả cái phòng ở cũng không kiếm được, hần làm sao có thể lo cho nàng một cuộc sống đầy đủ chứ? Cho dù hần không ăn, không uống tiết kiệm lo cho nàng cũng vô dụng.

Ngô nhị cầu tuy là một kẻ vô liêm sỉ, nhưng có một câu hần nói rất đúng, trừ phi cha mẹ Ninh Hình mất bị mù, nếu không sẽ không bao giờ đem khuê nữ gả cho hần.

Hần ôm giấc mộng đẹp lâu như vậy, giờ khắc này liền tỉnh triệt để. Cô nương hần thích, tương lai phải gả cho người khác, trừ bỏ tơ mắt nhìn nàng xuất giá, cái gì hần cũng không làm được. Hần tuyệt đối không giống như Ngô nhị cầu, vì muốn lấy được người mình thích, liền hủy đi danh dự người đó. Ninh Hình là người nằm trên đầu quả tim hần, cho nên hần làm sao nỡ tổn thương nàng.

Cố Thanh Sơn quỳ gối trên giường đất, hai tay ôm đầu, vô lực ngã xuống.

Mộng đẹp tan, tâm cũng nát, đến sống hần cũng không còn cảm thấy có ý nghĩa gì nữa.

Hần thống khổ nhắm mắt lại, không muốn nước mắt chảy ra. Lần đầu tiên biết rung động, còn chưa nhắm nháp hết tư vị tốt đẹp của mối tình đầu, thứ tình cảm nhỏ bé này cứ thế mà chết non.

Suy sụp không biết trong bao lâu, cho đến khi chân trời chỉ còn sót lại một chút ánh dương, hần liền ngồi bật dậy.

Hần bỗng nhớ đến, kỳ thật vẫn còn một con đường, tuy rằng nguy hiểm, nhưng với hần lúc này mà nói, đến tính mạng hần còn không cần thì hần còn sợ cái gì chứ, còn có gì mà hần không dám làm?

Bạn đang đọc truyện *Điền Viên Mật Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Săn Lợn Rừng

Ninh gia thôn nằm sát chân núi, đất đai phì nhiêu, nhưng cách kiếm tiền nhanh nhất không phải là trồng trọt mà vào rừng săn thú. Ngọn núi xung quanh thôn có rất nhiều thú hoang, đa dạng chủng loại, nào là sói rừng, lợn rừng, hươu, nai, gấu... chỉ cần săn bắt kỳ một con nào mang lên trấn bán cũng được ít nhất mười lượng bạc. Chính vì kiếm được nhiều tiền như vậy nên vào hai năm trước, rất nhiều đàn ông nông thôn kết nhóm đi vào rừng săn bắn.

Mặc dù nhiều người cùng đi thế nhưng kết quả không tốt cho lắm, gặp thú dữ có nhiều người mất mạng, nên từ đó về sau cũng rất ít người vào rừng đi săn nữa. Trồng trọt tuy rằng kiếm không nhiều bạc nhưng được cái an toàn, nếu có chấp đi săn, mất mạng để lại trong nhà người già, phụ nữ và trẻ em, những ngày sau cuộc sống sẽ vô cùng khó khăn. Cha của Xuân nha tử cũng mất mạng trong một lần đi săn, lưu lại thê tử thủ tiết nhiều năm qua, cũng chỉ có một mình Xuân nha tử là con, còn bị Ngô nhị cầu khi dễ.

Tuy Cổ Thanh Sơn gan lớn nhưng bình thường hắn cũng không dám vào núi, bởi vì cha của hắn cũng mất mạng trong một lần đi săn gặp sói hoang, từ đó hắn đối với sói hoang là một loại sợ hãi phát ra từ đáy lòng.

Nhưng hiện tại không giống ngày xưa nữa, trừ bỏ đi săn thú, hắn không còn con đường nào để đi nữa.

Cổ Thanh Sơn nhảy xuống khỏi giường đất, đi cầm hai cái bánh bột ngô ở trong nồi vôi vàng ăn, lại ra bờ sông uống mấy ngụm nước. Đạo này thời tiết đã bắt đầu lạnh, hắn đem quần đùi trên người cởi ra, thay vào một bộ quần áo dài tay, lại lấy một thanh củi nhọn dắt vào thắt lưng, tay thì nắm chặt thanh sắt.

Hắn liếc mắt nhìn khỏi bếp lượn lờ phía chân trời xa, nơi này là địa phương hắn sinh sống từ nhỏ đến lớn, dòng sông trong vắt chảy uốn lượn qua thôn, mặt trời lặn dần, hoàng hôn buông màu rất đẹp. Trong thôn có cô nương hắn thích, có lẽ lúc này nàng đang ngồi nhóm lửa nấu cơm. Hắn cỡ nào hy vọng cùng nàng sống chung một nhà, có thể mỗi ngày ăn đồ ăn nấu nầu.

"Ninh Hinh, hy vọng ông trời phù hộ, giúp ta còn sống trở về, săn được chút đáng giá, kiếm tiền xây nhà ở, cưới nàng về." Bàn tay hắn nắm chặt thanh sắt trong tay, lưu luyến nhìn qua thôn một lần nữa, trong đầu hiện lên bóng dáng của một tiểu cô nương, hít một hơi thật sâu, hắn dứt khoát xoay người đi vào rừng sâu.

Chân núi quanh đây không có dã thú, bắt đầu từ giữa sườn núi có ít gà rừng, thỏ rừng hoặc mấy con vật nhỏ linh tinh, nhưng hắn muốn săn thú lớn, phải đi vào sâu hơn nữa mới được.

Người bình thường đi săn thú hay đi ban ngày, bởi vì buổi tối nhìn không rõ trong khi có rất nhiều động vật có thể nhìn rõ trong bóng đêm, như vậy thì vô cùng nguy hiểm. Nhưng Cổ Thanh Sơn lại khác, từ nhỏ hắn đã có thiên phú nhìn rõ mọi thứ trong đêm, so với ban ngày không khác mấy.

Đi được khoảng một canh giờ, trăng đã lên cao, trừ bỏ nghe tiếng lá cây xào xạc thì không có động tĩnh gì. Ngọn núi hắn đang đi chỉ là một trong những ngọn núi vừa ở xung quanh thôn, vậy mà không hề thấy bóng dáng con thú lớn nào cả, chẳng lẽ bọn chúng chạy hết sang ngọn núi khác?

Đang lúc hắn do dự nên đi tiếp hay không, bỗng nhiên nhìn đến một cái đầu lớn nhô ra từ bụi cây, là một con lợn rừng. Cổ Thanh Sơn hưng phấn hai mắt tỏa sáng, nhìn nó đi ra khỏi bụi cây, nhắm tầm hai trăm cân, nếu là bắt được nó, hắn sẽ không còn phải lo kiếm tiền xây nhà nữa.

Hắn âm thầm nắm chặt thanh sắt, thừa dịp lợn rừng còn chưa phát hiện ra người, hắn dùng hết sức lực chạy qua nhắm ngay cổ con lợn rừng đâm xuống.

Con lợn rừng cũng rất linh mẫn, hai tai khẽ động, cảm giác có nguy hiểm liền không chút do dự nhảy về phía trước. Thanh sắt trong tay Cổ Thanh Sơn bị trượt đâm lên lưng lợn rừng, theo đà cắm thẳng vào thân cây to ngay đó. Không đâm đến cổ lợn rừng, trong lòng hắn nóng nảy, vôi vàng rút thanh sắt từ thân cây ra, nhưng nó gắn chặt vào thân cây luôn rồi, không thể rút ra được.

Con lợn rừng chỉ bị thương nhẹ nên nó không vôi vàng chạy trốn mà quay ngược trở lại. Đã thú bị thương trở nên điên cuồng vọt lại, Cổ Thanh Sơn vôi vàng lôi thanh gỗ nhọn trên thắt lưng ra, dùng sức đâm về phía trước.

Rắc!

Thanh gỗ vỡ làm hai khúc, cùng lúc ấy, hai hàm răng sắc nhọn của lợn rừng xẹt qua tay áo hắn, rách buồm, máu tuôn sôi sả.

Cổ Thanh Sơn vôi vàng nhặt lên một đoạn, hung hăng đánh lên đầu lợn rừng. Con lợn rừng bị đánh bất ngờ nên có chút choáng váng, thừa dịp này, hắn xoay người bỏ chạy. Lợn rừng tru lên, nổi giận đuổi theo. Cổ Thanh Sơn trốn trên một ngọn cây to, thở hổn hển.

Đây có thể xem là hắn nhặt về được cái mạng không? Nhưng nguyện vọng săn được thú lớn không thực hiện được. Hắn ư ử oán muốn khóc, vừa rồi vôi vàng chạy như điên, bị gai và cành cây xọc qua tứa máu, nhưng hắn lại không cảm giác được đau đớn, mà chìm vào trong giấc mộng bị thương thất thểu xuống núi.

Lúc hắn vô lực nằm sấp xuống giường đất thì mặt trời cũng bắt đầu ló rạng. Mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, đến lúc hắn tỉnh lại thì trời đã nắng to, đập vào mắt hắn là gương mặt trắng nõn cùng ánh mắt lo lắng của Ninh Hinh.

"Thanh Sơn ca, huynh bị bệnh sao? Muội chưa bao giờ thấy huynh ngủ đến giờ này." Ninh Hinh thân thiết hỏi.

Cổ Thanh Sơn khẽ nhếch khóe miệng, miễn cưỡng cười nói: "Ninh Hinh, ta không sao."

Ánh mắt của hắn quá nhiệt liệt, Ninh Hinh theo bản năng ngưng ngừng cuối đầu xuống, vô tình phát hiện trên tay hắn có vết máu:

"Thanh Sơn ca, huynh bị thương hả? Huynh mau đi tìm lang trung xem chút đi, miệng vết thương bầm đen luôn rồi."

Hổ lang trung trong thôn cũng không phải thầy thuốc giỏi gì, nhưng là băng bó miệng vết thương hay trị cảm phong hàn, mấy bệnh nhẹ linh tinh thì vẫn làm được. Nhưng hắn lúc này tâm tư như tro tàn, làm gì có tâm trạng đi khám bệnh, liền nói qua loa bản thân không có việc gì.

Ninh Hinh không lay chuyển được hắn, vôi vàng chạy ra vườn rau nhà mình, hái một ít lá tam thất dùng cán dao đã nhuộm, thật cẩn thận đắp lên miệng vết thương, xé một đoạn vải tay áo trong giúp hắn băng bó.

Hắn ngơ ngác nhìn nàng bận trước bận sau, tiểu cô nương hắn thích, vừa dịu dàng lại thiện lương, nhưng hắn không cưới được nàng. Haizz!

"Hai người làm gì thế?" Thăng bé Ninh Hạo từ đâu chạy đến, tưởng có trò gì mới để chơi, vui vẻ hỏi.

Quanh mũi tràn đầy hương vị của Ninh Hinh, mặc dù không nồng nhiệt nhưng cũng khiến tâm trạng hắn tốt hơn chút. Hắn cười nói:

"Đêm qua ta tỉnh lên núi săn thú, ai ngờ gặp được một con lợn rừng lớn bị răng nanh của nó làm bị thương."

"Lợn rừng a." Ninh Hạo tròn tròn hai mắt, vội vàng nói: "Thanh Sơn ca, lần sau huynh đi săn thú kêu đệ với, đệ cũng muốn đi."

Ninh Hinh trừng mắt lườm Ninh Hạo một cái, khiển trách nói:

"Nói lung tung cái gì đấy, đệ mới tám tuổi làm sao đi săn được. Bộ đệ không cần mạng nữa sao? Thanh Sơn ca, huynh cũng đừng đi nữa, trong thôn chúng ta không ít người mất mạng vì đi săn rồi, năm nay huynh trông dưa hấu thu hoạch cũng không tệ, cần gì đi liều mạng chứ."

Cần gì đi liều mạng sao?

Cố Thanh Sơn nhắm lại câu này trong lòng, âm thầm cười khổ, ánh mắt hắn nhìn về phía Ninh Hinh vừa quẩn quýt si mê lại tựa hồ ngưng kết thiên ngôn vạn ngữ.

Ninh Hinh đang chăm chú nhìn hắn, hắn luôn ừ rừ ngồi trên giường đất, bỗng dưng ngẩng đầu dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn nàng chăm chú, làm cho nàng có chút không được tự nhiên.

Cố Thanh Sơn nhớ đến hôm qua hắn có mua điểm tâm cho nàng, dùng bàn tay không bị thương lấy ra bao điểm tâm, mím môi, đẩy qua:

"Ninh Hinh, đây là điểm tâm ta cố ý mua cho muội mừng sinh nhật, muội ăn một miếng đi. Cho dù... chỉ là một miếng cũng không uổng công ta mua."

Ngón tay hắn thon dài khẽ run mở ra giấy gói, khăn cầu nhìn Ninh Hinh một cái, sau đó lại vội vàng cúi đầu, sắc mặt trắng bệch.

Ninh Hinh yên lặng xem hắn, nhìn lướt qua phú dung cao, hai tay vẫn để nguyên một chỗ, không có ý định lấy ăn.

Ninh Hạo đứng bên cạnh lại nhìn không được, chỉ là một miếng điểm tâm thôi mà, trong nhà thường xuyên có, ăn thì cứ ăn thôi, thật không rõ hai người này đùn đẩy cái gì. Hắn vờ vươn bàn tay tính lấy một miếng ăn đã bị Ninh Hinh vỗ một phát:

"Thanh Sơn ca bị thương, nên ăn chút đồ ngon, đệ lấy cái gì?"

"Ai nha, đệ đâu có dành gì chứ? Thanh Sơn ca cũng nói mua mừng sinh nhật tỷ rồi mà, tỷ ăn một miếng cho huynh ấy vui." Ninh Hạo không kiên nhẫn nói, vung vàng bỏ chạy ra vườn rau.

"Ninh Hinh, muội ăn một miếng đi." Cố Thanh Sơn cố lấy dung khí ngẩng đầu nhìn nàng nói.

"Ừm." Ninh Hinh nhẹ nhàng đáp ứng, vươn bàn tay nhỏ bé một miếng nhỏ, nhẹ nhàng đưa lên miệng.

Cố Thanh Sơn nhìn đôi môi đỏ mọng của nàng khẽ nhếch, hàm răng trắng nõn khẽ cắn một ngụm, chậm rãi nhai.

Tâm hắn liền mềm nhũn.

Bàn tay không tự chủ được chạm vào tấm nệm dưới đầu gối, vuốt ve nơi hắn để đôi khuyên tai mua cho nàng, nhưng lại không dám lấy ra.

Môi hắn run run, đang muốn nói gì đó, lại đột nhiên nghe được trong thôn truyền ra tiếng gõ dồn dập. Bình thường nếu phát sinh đại sự gì đó, nghe được tiếng gõ này mọi người phải nhanh chóng tập hợp đến nhà lý chính.

Thanh Sơn cả kinh bỗng chốc ngồi bật dậy, Ninh Hinh cũng nhìn ra ngoài, thì thào tự hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Ba người vội vàng chạy vào trong thôn, đi đến nhà Ninh Hinh thì thấy sân nhà nàng chật ních người, vài vị lão nhân trong thôn cũng có mặt cùng cha Ninh Hinh đứng trên bậc thềm cao.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Mật Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Lựa Chọn

"Các vị hương thân, người Đột Quyết ở Tây Bắc tấn công quốc gia của chúng ta, triều đình muốn phái đại quân đi đánh giặc, nghe nói lần này đích thân hoàng thượng ngự giá thân chinh. Bên trên chia đến thôn chúng ta mười cái danh ngạch, tuổi từ mười lăm đến hai mươi lăm, hôm nay, ở trước mặt mọi người, chúng ta bốc thăm để quyết định ai sẽ đi lính, giấy không có chữ là không đi, có chữ là đi. Ninh Bân nhà ta không có ở nhà, Ninh Hạo sẽ thay hắn

bốc thăm." Cha Ninh Hình nói xong, liền cầm cái bát lớn đựng đầy giấy bốc thăm ở trong tay.

Cả đám người ồ lên, rồi bắt đầu ồn ào thảo luận, ai ai cũng đều mong ngóng con nhà mình không cần đi, lại không dám không tuân theo, cuối cùng im lặng nhìn đám thanh niên trẻ tuổi lần lượt đi lên bốc thăm.

Cố Thanh Sơn cũng bốc một cái, mở ra, không có chữ gì hết, có nghĩa là hắn không cần đi. Ninh Hạo thay Ninh Bân bốc một cái cũng không có chữ. Ninh Hình và Ninh Hạo vui mừng nở nụ cười, cha mẹ Ninh Hình nhìn về mặt của hai người cũng liền yên tâm.

"Con ta a, người sao lại mệnh khổ như thế, cha thì mất sớm, bây giờ lại còn phải đi lính, có thể còn sống trở về cũng không biết nữa... Doãn lão tứ, ông là đồ khốn nạn, vì cứu người mất mạng thì thôi đi, vậy mà ông cũng không phù hộ cho nó. Có duy nhất một đứa con trai, giờ nó đi lính rồi ta biết phải sống như thế nào a?" Doãn tứ thảm thiết khóc lớn, giữ chặt cánh tay Doãn Tiểu Xuyên, nửa người ngã xuống dưới đất.

Ngô Đại Lực cũng phải đi, nhưng Ngô Đại Lực biết có khóc cũng vô dụng, đành lau nước mắt dặn dò: "Đại Lực, người vừa đi không biết năm tháng nào mới trở về. Người ngàn vạn lần phải chú ý, nhất định phải còn sống a..."

Ngô Đại Lực mười lăm tuổi, bộ dáng cao lớn vạm vỡ, so với Cố Thanh Sơn hay Doãn Tiểu Xuyên đều khỏe mạnh hơn. Hắn không có một chút thương tâm nào, hào khí võ cổ vai ngang, đinh đạc nói: "Nuông, ngài đừng sợ. Ta đi rồi trong nhà vẫn còn Tiểu Lực mà, ngài yên tâm, ta có khí lực không lo không có chỗ dùng. Đi lính, không chừng sau này còn có thể lẫn lộn được một chức quan nho nhỏ, cũng không uổng phí sống một đời."

Doãn tứ thăm nhìn con trai của mình bộ dáng gầy yếu, khóc lớn: "Doãn lão tứ a, không có Tiểu Xuyên, ta làm sao sống nổi đây?"

"Tứ thẩm, đừng khóc. Ta thay Tiểu Xuyên đi."

Nhẹ nhàng một câu nói lại làm cho đám đông đang xôn xao nháy mắt yên tĩnh lại. Doãn tứ thăm dùng sức lau nước mắt, cho đến khi thấy rõ người đứng trước mặt mình thì nghẹn ngào nói: "Thanh Sơn, lời này cũng không nên nói giỡn,... nhà người chỉ liền có mình người là con trai duy nhất, ta..."

Cố gia mấy đời đơn truyền, liền một cái nhà chính tề cũng không có. Cố Đại Lỗi cảm thấy thôn này không tệ mới quyết định sống ở đây, lưu lại một đứa con duy nhất, bây giờ lại muốn đi chiến trường chịu chết, đừng nói người khác nhìn không được, chính là Doãn tứ thăm cũng không đành lòng.

"Thanh Sơn, người đừng đi. Chuyện này ai bốc trúng thì là việc của người đó, cho dù cha Tiểu Xuyên năm đó cứu cha người, nhưng là người cũng không cần thiết phải thay hắn đi chiến trường." Bên cạnh đột nhiên có người nói.

"Đúng vậy, Thanh Sơn. Mọi người ai cũng biết người là đứa nhỏ nhân nghĩa, nhưng không thể vì đau lòng người khác mà đem chính bản thân mình thay thế."

Doãn tứ thăm từ dưới đất đứng lên, ngập ngừng nói: "Người... người đừng thay hắn, đây là mệnh của hắn, nếu người xảy ra chuyện gì, ta cũng không có mặt mũi gặp cha mẹ người."

Cố Thanh Sơn quay đầu lơ đãng nhìn thoáng qua Ninh Hình, cười khổ nói: "Không sao, tứ thẩm, đây là do ta tự nguyện." Dù sao hắn cũng không cưới được cô nương hắn yêu mến, thay vì ở lại trong thôn trở mặt nhìn nằng nẵng cho người khác, còn không bằng đi lính.

Cố Thanh Sơn cố ý muốn đi, mọi người hết lòng khuyên bảo đều không lay chuyển được, ai cũng khen hắn là đứa nhỏ có tình có nghĩa. Kề nhất gan gấp chuyện này đều có thể bị dọa tiểu ra quần, mà hắn lại chủ động yêu cầu muốn đi, phần can đảm này không phải ai cũng có được.

Sau đó mọi người giải tán, mười người được chọn đều tự về nhà chuẩn bị đồ đạc, sáng mai sẽ xuất phát đi lên trấn trên tập hợp. Cố Thanh Sơn trở lại ruộng, xem vườn dưa bầu tiêu điều, yên lặng thu thập chần nệm. Lấy bình đựng tiền để dành, đi ra vài bước, ngang qua đám đất nhà Ninh Hình trồng rau, hái một đóa hoa Mạt Lị rồi thần thờ đi về nhà.

Ngôi nhà gạch ba gian, trải qua một mùa mưa đã sắp sụp, miễn cưỡng cũng có một chỗ để ngủ nhưng xung quanh cũng rách mấy lỗ lớn. Cố Thanh Sơn tính đem bình tiền giấu đi nhưng nghĩ lại hắn cảm thấy không cần thiết, vạn nhất không về được, chẳng phải lãng phí. Hay mang cho nương Ninh Hình, tuy rằng không đủ làm sinh lễ, bất quá có thể cho Ninh Hình mua đồ cưới.

Tuy rằng ô mê tâm trí không sợ chết, nhưng trong lòng hắn vẫn hy vọng Ninh Hình có thể nhớ đến hắn, vạn nhất hắn có thể còn sống trở về thì sao?

Cha của Cố Thanh Sơn chính là một người thích làm mộc, cho nên hắn di truyền được chút khéo tay này của ông, vì vậy hắn đi ra săn tìm một khúc gỗ to, dùng đồ cha hắn lưu lại đục đục, đẽo đẽo khắc ba người. Một thanh niên trẻ tuổi cúi lưng đứng trong dòng sông, trong tay nắm một con cá, còn trên bờ đứng một tiểu cô nương cũng đang cầm một con cá to khác, bên cạnh nàng là một đứa bé trai vỗ tay, vui vẻ cười.

Cố Thanh Sơn nhìn tác phẩm mình làm cười, trong lòng ấm áp. Hắn cẩn thận khắc từng đường nét khuôn mặt của Ninh Hình. Đôi mắt to, đen tròn, mũi cao, miệng nhỏ nhắn ướn ắt. Hắn nhẹ nhàng thổi một hơi đem những mảnh vụn thổi đi, si ngốc nhìn khuôn mặt nhỏ bé đó. Nơi hắn thích nhất là đôi môi của nàng, nhất là những lúc nàng mất hứng, giận dỗi.

Cố Thanh Sơn nhìn đến mê muội, mà xui quý khiến đột nhiên cuối đầu hôn một cái.

"Thanh Sơn ca, nương bảo ta mang cơm đến cho người." Ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng của một cô nương.

Cố Thanh Sơn giật mình, tay run lên, luống cuống muốn đem tượng gỗ nhét vào trong lòng, lại phát hiện nhét không vừa, vội vàng kéo chăn qua che lại.

"Thanh Sơn ca?" Tiểu Hà không nghe thấy tiếng trả lời liền đi xung quanh nhìn ngó.

"Khụ, khụ, ta đây... ta đây..." Giống như là yêu đương vụng trộm bị người khác bắt gặp. Cổ Thanh Sơn đỏ mặt nhảy xuống khỏi kháng, chạy nhanh ra ngoài.

Tiểu Hà đem một bát canh cà tím để lên bàn, lại lấy mấy cái bánh bao đựng trong vải bố ra, xoa xoa góc áo nói: "Thanh Sơn ca, cảm ơn ngươi... cứu ca của ta, nương ta ở nhà làm cho ngươi vài bộ quần áo để ngày mai ngươi mang trên đường mà mặc."

Cổ Thanh Sơn nhìn ra ngoài, thấy sắc trời đã tối, mới biết được bản thân cả ngày chưa ăn gì, nhưng hắn cũng không thấy đói, liền nói: "Tiểu Hà, ngươi về đi, nói tứ thẩm không cần làm, ta có rồi."

Tiểu Hà có chút xấu hổ, dù sao người ta cũng thay đại ca nàng ta đi chiến trường chịu chết, nhưng ngoài nói cảm ơn thì nàng ta cũng không biết nên nói gì nữa. Vội vàng dặn Cổ Thanh Sơn sáng mai đi nhà nàng ta ăn cơm rồi nhanh chóng ra về.

Nhìn bóng lưng nàng ta đi xa, Cổ Thanh Sơn thở ra một hơi như trút được gánh nặng. Hắn đi vào trong, xúc chấn lên, lấy ra tượng gỗ, trái tim đập loạn trong ngực, nhìn tới nhìn lui, cảm thấy không bị xút mẻ mới yên tâm thở phào. Trong phòng tối, hắn đi ra ngoài cửa chính, dựa vào ánh hoàng hôn nhanh chóng đem mặt mình và Ninh Hạo khắc lên. Sau đó mới vội vàng ăn tối.

Cổ Thanh Sơn đem vòng tay mẫu thân lưu lại cùng với đôi bông tai hắn mua gói cẩn thận bỏ vào trong lòng, một tay cầm bình đựng tiền, một tay cầm tượng gỗ khắc, bước nhanh về hướng nhà lý chính.

Cả nhà Ninh Hinh vừa ăn cơm xong, lúc Cổ Thanh Sơn đi vào, ngạc nhiên nhìn người dọn dẹp chén bát lại là cha Ninh Hinh và Ninh Hạo. Nương Ninh Hinh thì ngồi ghế tựa bên cạnh, đang nhanh tay xe chỉ, thấy hắn đi vào, vội vàng đứng dậy nói:

"Thanh Sơn, có chuyện gì vậy? Đại nương có làm gấp cho ngươi một bộ quần áo, cũng không biết vừa hay không, vừa hay ngươi đã đến, mau thử xem."

Cổ Thanh Sơn sững sờ, ngờ ngác đem cái bình cùng với tượng gỗ đặt ở trên bàn, tùy ý nương Ninh Hinh đem quần áo mới mặc lên người, ngờ ngác nhìn bà kéo nơi này, chính nơi kia. Trong mắt bỗng nổi lên hơi nước, hắn gắt gao mím môi, ép chính mình không được khóc.

"Thật đúng là vừa, vóc người ngươi cùng Ninh Bân không khác nhau lắm, ta dựa vào dáng của Ninh Bân để may, may miễn không rộng lắm. Sau này còn muốn cầm đao, cầm cung đánh giặc, không được gầy như thế này." Nương Ninh Hinh vừa thu lại quần áo, ngồi xuống may nốt cái tay, vừa lải nhải nói.

Cổ Thanh Sơn đem cái bình trên bàn đẩy về phía trước, nói: "Ninh bá bá, đại nương, đây là toàn bộ số tiền ta để dành được, hơn ba ngàn văn tiền, ngày mai ta đi rồi, không biết có còn sống trở về nữa không. Số tiền này ta gửi lại nhà bá bá, nếu là ta không thể trở về liền dùng để cho tiểu Hạo lấy vợ, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng cũng là một mảnh tâm ý của ta. Còn đây là vòng tay và bông tai liền cho Ninh Hinh làm... làm đồ cưới đi."

Trong lòng ê ẩm, Cổ Thanh Sơn cắn chặt môi ngăn cho bản thân mình không khóc. Hắn ao ước cỡ nào nam nhân chăm sóc nàng cả đời chính là hắn, hắn khẳng định sẽ không để nàng phải ra đồng làm việc, có món ngon đều nhường cho nàng, nàng muốn gì hắn cũng đều cho hết, nhưng là...

P/s: Bộ này hơn một trăm chương nên ta cần nàng nào yêu thích đọc truyện điền văn phụ edit, không cần kinh nghiệm cũng được a. Ai làm thì nhắn tin cho ta biết nha. Yêu thương!!!

Bạn đang đọc truyện *Điền Viên Mật Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Nghĩ Thông Suốt

"Này làm sao được, Thanh Sơn, ngươi tích cóp được chút tiền cũng không dễ dàng, vẫn là lưu lại cho chính mình đi." Cha Ninh Hinh là người phúc hậu, không muốn chiếm tiện nghi người khác.

"Ninh bá, ngài liềngiữ giúp ta đi, bằng không ta cũng không biết nên cất ở đâu nữa. Mang theo đi lính, cũng không được a." Cổ Thanh Sơn thấp giọng nói.

Cha Ninh Hinh nghĩ nghĩ, gật đầu nói: "Cũng được, ngươi đã tin được nhà chúng ta, lát nữa ta liền đem nó chôn xuống dưới gốc cây hoa quế ở trong sân, chờ ngươi trở về thời điểm, lại đào lên đưa cho ngươi."

Cổ Thanh Sơn gật gật đầu, dùng khước mắt nhìn xung quanh, Ninh Hinh đâu rồi? Nàng sẽ không sớm như vậy liền đi ngủ chứ? Hắn muốn gấp nàng một chút, đem chạm khắc gỗ giao cho nàng, cuối cùng ngắm nàng thật kỹ, đem bộ dáng của nàng khắc vào trong đầu, mang theo ký ức này đi chiến trường chịu chết.

"Thanh sơn ca, ngươi trước đừng đi, chờ ta một chút." Buồng trong bỗng truyền đến giọng nói của Ninh Hinh, Cổ Thanh Sơn nghe xong trong lòng vui mừng, trái tim không tự chủ được đập thành thịch.

Ở ánh mắt vừa chờ mong vừa ngheén đón của hắn, tiểu cô nương xinh đẹp tay cầm một đôi giày, mỉm cười bước ra: "Thanh sơn ca, ta làm cho huynh một đôi giày, thời gian gấp nên đường may hơi thô lớn, tuy không đẹp mắt nhưng mà vẫn mang được. Huynh mau thử xem, nếu là không vừa, buổi tối ta thức đêm lại làm một đôi khác cho huynh."

Ninh Hinh vừa nói liền cúi người xuống, đem đôi giày đặt ở trên mặt đất, để cho hắn mang thử. Cố Thanh Sơn sững sốt, hắn không ngờ Ninh Hinh thế nhưng làm giày cho hắn. Hắn vui mừng đến nỗi không biết mở miệng sao mới tốt, chỉ ngây ngô cười. Cầm đôi giày trên mặt đất, hạnh phúc ngắm nhìn, ngón tay thô ráp cẩn thận vuốt ve để giày mũi giày, sau đó thật cẩn thận mà cất vào trong lòng ngực: "Không cần thử, ta nhìn qua là biết vừa rồi."

Ninh Hinh làm giày, hắn làm sao nỡ đi chứ? Vô luận vừa hay không vừa đều không sao cả, đôi giày này vốn không phải dùng để mang ở trên chân, mà là mang ở trong lòng hắn.

"Thanh sơn ca, ta hôm nay làm giày thời điểm nghỉ ngơi, kỳ thật người đi tham gia quân ngũ cũng chưa chắc là chuyện xấu. Tiểu Hạo liền vẫn luôn hy vọng có thể có cơ hội học võ đầu, chính là từ xưa đến nay nhà nghèo thì học văn, nhà giàu thì học võ, ở thôn chúng ta có thể biết mấy chữ đã xem như là không tồi rồi, đừng nói đến việc mơ mộng học võ. Nếu huynh thích săn thú, vậy đi trong quân chịu khó cố gắng học chút bản lĩnh, hai năm sau trở về không phải là có thể đi săn thú sao?" Ninh Hinh cười nói.

Cố Thanh Sơn biết nàng là đang an ủi chính mình, bất quá, nàng có thể nghĩ ra những lời này, cũng làm hắn thực cảm động.

"Ninh Hinh, cảm ơn muộn đã an ủi ta. Cái chạm khắc gỗ này ta khắc ba chúng ta bắt cá, muối giữ làm kỷ niệm, vạn nhất nếu là ta....." Cố Thanh Sơn đem chạm khắc gỗ đưa đến trước mặt Ninh Hinh giọng hơi nghẹn ngào nói.

Ninh Hạo luôn luôn hoạt bát cũng biết đây là sinh lý từ biệt, khóc nước mắt ngắn nước mắt dài, một câu cũng nói không nên lời.

Ninh Hinh lại không khóc, đầu hơi nghiêng, hắn bĩu môi nhìn hắn nói: "Thanh sơn ca, ta không phải là an ủi huynh, ta nói chính là sự thật. Cha ta nói lần này là do đích thân Hoàng Thượng ngự giá thân chinh, huynh nghĩ xem, mấy chục vạn đại quân, cũng không phải đều chết hết ở biên quan, ta cảm thấy ít nhất có hơn một nửa cơ hội có thể trở về. Hơn nữa, Hoàng Thượng tự mình đi đánh giặc, không có khả năng đánh 9, 10 năm đi, nhiều nhất là 2, 3 năm, huynh liền trở lại. Huynh vốn cần mẫn lại thông minh, học chút bản lĩnh, cẩn thận, khẳng định có trở về. Đến lúc đó, huynh học võ công, liền có thể săn thú kiếm tiền, xây nhà mới, cưới vợ, sống vui vẻ. Thanh sơn ca, huynh ngàn vạn lần không được tuyệt vọng, buông xuôi, huynh nhất định phải nghĩ tích cực lên.

Đừng nói là Cố Thanh Sơn, ngay cả cha mẹ của Ninh Hinh để mang về mặt kinh ngạc nhìn nàng. Nhà đầu này, thế nhưng có thể nghĩ sâu xa như vậy.

Cố Thanh Sơn ngờ ngẩn mà nhìn nàng, trong lòng loạn chuyển. Ninh Hinh nói rất có lý, là chính mình quá bi quan, như thế nào liền không nghĩ tới chuyện này đâu? Cách đây ba năm cũng cùng Đột Quyết đánh, nghe nói xuất đi mười vạn đại quân, đã trở lại bảy vạn. Lần này là hoàng thượng đích thân ngự giá thân chinh, mấy chục vạn đại quân, có lẽ không phải đi chịu chết, mà là có cơ hội rất lớn trở về. Nếu trong vòng ba năm có thể trở về, liền có cơ hội cưới Ninh Hinh làm thê tử. Trong quân đội nào cũng dạy binh lính chút công phu, chỉ cần hắn chăm chỉ học, liền có thể săn thú, kiếm nhiều tiền, xây nhà, cưới vợ, sinh hài tử..... Hơn nữa, Ninh Hinh có thể khuyên hắn như vậy, nói không chừng trong lòng nàng vốn cũng cùng hắn ý tưởng giống nhau, biết đâu nàng sẽ chờ hắn a.

Cố Thanh Sơn hai tròng mắt toả sáng, thần thái tươi tỉnh, vui vẻ nắm lấy Ninh Hinh, nói: "Ninh Hinh, ta đã hiểu, muội nói rất đúng. Ta không thể tự sa ngã, ta phải nắm bắt được thật tốt cơ hội này, học chút bản lĩnh, tranh thủ lập chút công trạng, mai sau trở về thú cô nương ta yêu thích."

Trước mặt cha nương bị hắn cầm tay, khuôn mặt nhỏ của Ninh Hinh đột nhiên đỏ bừng, dùng sức rút tay ra, xấu hổ cúi đầu mà ngồi im lặng ở trên ghế.

Cố Thanh Sơn lúc này mới phát hiện chính mình dường đột, vội vàng xin lỗi: "Thực xin lỗi, thực xin lỗi, ta..... ta bỗng nhiên cảm thấy chính mình còn có thể trở về nên quá..... quá kích động."

Cha Ninh Hinh là người rộng lượng, ở trong mắt hắn Ninh Hinh còn là tiểu hài tử, nên cũng không đoán được tâm tư Cố Thanh Sơn đối nàng, thấy hắn suy nghĩ thông suốt, cũng thực vui mừng: "Thanh sơn, một khi đã như vậy, người liền mang theo quần áo cùng giày về nghỉ ngơi sớm một chút đi, ngày mai giờ mọ đến nhà ta tập hợp, sau đó các người cùng đi lên trấn trên báo danh, chịu khó học tập không chừng được tướng quân nhìn trúng mang theo bên mình dạy dỗ."

"Vâng! Vậy ta đây đi trở về, mọi người cũng nghỉ ngơi sớm một chút đi. Tiểu Hạo, đừng khóc nữa, mai sau trở về huynh liền dạy đệ võ công." Cố Thanh Sơn vỗ vỗ bả vai Ninh Hạo, lưu luyến nhìn Ninh Hinh đang cúi đầu một cái nữa, mới cáo từ ra về.

Đêm nay, hắn ngủ không được, nằm suy nghĩ rất nhiều chuyện, đầu óc thực loạn, suy đoán một chút sinh hoạt trong quân doanh, cũng khát khao về tương lai tốt đẹp.

Ôm đôi giày Ninh Hinh làm cho hắn trần trọc mãi đến hơn nửa đêm mới mơ mơ màng màng ngủ. Sáng sớm gà nhà hàng xóm gáy lần đầu tiên, hắn liền thức dậy. Đeo tay nải đựng vài bộ quần áo, rồi nhét đôi giày Ninh Hinh làm cho vào trong ngực, cuối cùng nhìn kỹ lần cuối ngôi nhà hắn sống mười mấy năm qua một vòng, sau đó dứt khoát bước đi.

Trong nhà lý chính mới chỉ có mình nhà Ngô Đại Lực, người một nhà vây quanh Ngô Đại Lực nói chuyện. So sánh với bên đó thì Cố Thanh Sơn có vẻ đặc biệt đáng thương. Hắn lẻ loi một mình một người đứng ở góc tường, trên vai đeo một cái tay nải màu xanh đen, cúi đầu đứng ở nơi đó, vẻ mặt không vui không buồn.

Ninh Hinh có thói quen dậy sớm, làm xong cơm sáng, liền thấy trong sân tụ tập một nhà Ngô Đại Lực, chỉ có mình Cố Thanh Sơn lẻ loi.

"Tiểu Hạo, đệ đi kêu Thanh Sơn ca tới ăn sáng đi, hấn khẳng định còn không có ăn cơm đâu." Ninh Hinh xuyên qua cửa sổ nhìn trong sân rất nhiều người, nàng ngượng ngùng đi ra ngoài kêu hấn, liền bảo Ninh Hạo đi, còn dặn dò thêm: "Đệ gọi nhỏ chút đừng kinh động đến người khác."

Ninh Hạo và Cố Thanh Sơn cảm tình luôn luôn tốt, vừa nghe lời này, xoa đôi mắt nhập nhèm ngủ ngồi dậy, mơ mơ màng màng đi đến ra sân nắm góc áo Cố Thanh Sơn kéo kéo, nói: "Thanh sơn ca, huynh còn không ăn sáng đúng không? Tỷ của đệ nói huynh đi vào bếp ăn cơm."

Cố Thanh Sơn sùng sốt một chút, sau đó khoe miệng khó có thể che dấu được khe nhếch, tâm tình khẩn trương này giờ lập tức giảm bớt.

Đi theo Ninh Hạo vào phòng bếp, liền thấy trên bàn đã để sẵn hai đĩa đồ ăn sáng, một chén trứng gà chưng, mấy cái bánh bao lớn và một chén cháo gạo kê.

"Thanh sơn ca, ngươi mau ăn chút đi, đừng để bụng đói mà đi." Ninh Hinh một bên vừa nhiệt tình mời hấn, một bên cẩn thận lột vỏ trứng gà.

"Được." Cố Thanh Sơn cười đáp lại. Ngồi xuống cạnh cô nướng hấn thích, đưa tay nhận lấy một cái bánh bao Ninh Hinh đưa qua, cắn miếng lớn, vừa nhai vừa hỏi: "Ủa? Ninh bá cùng đại nương đâu?"

"Haiz, cũng không biết nương Xuân Nha nghĩ như thế nào, tự nhiên muốn đem nàng ta gả cho Ngô Nhị Cầu. Xuân Nha một hai đòi thất cổ tự tử, nương nàng ta từ lúc trời còn mờ mờ sáng đã đi đến tìm cha nương ta qua hòa giải rồi." Ninh Hinh nói đến việc này liền không tự chủ được mà nhíu mày.

"Nga." Cố Thanh Sơn động tác hơi cứng lại, nhìn Ninh Hinh rồi rầm sắc mặt, hấn nghĩ muốn nói cho nàng biết chân tướng, nhưng chính là bản thân đã đáp ứng quá Xuân Nha sẽ không nói chuyện của nàng ta cho người khác.

"Thanh sơn ca, ngươi mau ăn đi, lát nữa cha ta trở về sẽ mang bọn huynh đi ngay đó. Tranh thủ ăn nhanh đi." Ninh Hinh vừa hối vừa đem quả trứng gà bản thân lột sạch sẽ bỏ vào tay Cố Thanh Sơn. Trứng gà còn nóng ấm ấm, bóng loáng mềm mại lại có co dãn, tựa như khuôn mặt nhỏ của nàng vậy. Cố Thanh Sơn nằm ở lòng bàn tay, nhìn đến xuất thần, có chút luyến tiếc ăn.

Ninh Hạo tỉnh ngủ, bỗng nhiên cảm thấy rất đói, cũng bắt đầu ăn cơm, còn thúc giục Ninh Hinh nói: "Tỷ, ngươi cũng bóc cho đệ một quả trứng gà đi."

Ninh Hinh đang bóc quả thứ hai, mí mắt cũng chưa thêm nâng lên nói: "Đệ muốn ăn thì tự mình bóc, tỷ bận bóc cho Thanh Sơn ca rồi."

"Tỷ, Sao hai người có thể bắt công như vậy nha, lần trước rõ ràng bắt được năm con cá, Thanh Sơn ca cũng cho tỷ ăn con lớn nhất. Hôm nay tỷ bóc trứng gà cũng chỉ bóc cho huynh ấy, không cho đệ. Đệ có phải hay không là thân đệ đệ của tỷ?" Ninh Hạo tám tuổi, đúng là cái tuổi hay ganh tỵ, không chịu sự bất công nhìn Ninh Hinh tranh luận.

"Thanh Sơn ca một lát liền đi rồi, tỷ không bóc cho huynh ấy làm sao ăn kịp? Đệ lại không phải không có tay, bản thân không tự bóc mà còn bắt tỷ phải bóc thay?" Ninh Hinh quay người lại đi vào phòng của mình.

Ninh Hạo không phục, đẩy cửa đuổi theo đi vào, vẫn còn tiếp tục tranh cãi.

Cố Thanh Sơn dùng tay áo lau nhanh đôi mắt, không muốn để cho người khác phát hiện chính mình rơi nước mắt, bưng lên chén cháo gạo kê mà uống từng ngụm to.

Lúc này tiếng một nhà Doãn Tứ thăm từ bên ngoài truyền tới: "Thanh sơn, ngươi ở đâu vậy?"

Cố Thanh Sơn buông chén, đi ra sân, bình tĩnh cùng một nhà Doãn Tứ thăm từ biệt.

"Thanh sơn, ta kêu ngươi qua ăn cơm sao ngươi không có qua chứ? Doãn gia chúng ta thật xin lỗi ngươi, ngươi..... ngươi nếu là thực sự có cái cái gì không hay xảy ra, tương lai ta liền cho một đứa con của Tiểu Xuyên mang Cố, làm cho hấn hằng năm sẽ quét dọn hương khói cho cha mẹ ngươi..." Doãn Tứ thăm vừa nói vừa khóc rồi tỉnh rồi ngủ.

Cố Thanh Sơn hít sâu một hơi, xoay nửa cái thân mình, nhìn sang hướng cửa sổ phòng của Ninh Hinh giương giọng nói: "Tứ thăm, ngài đừng nói như vậy. Ta khẳng định sẽ trở về. Ta muốn đi trong quân học bản lĩnh, lập chiến công, chờ ta trở lại liền mua nhà mới, cưới vợ, sống ngày lành."

Tuy rằng tất cả mọi người đều cho rằng lời hấn nói không đáng tin, nhưng là ở áp lực thế lương không khí, đúng là vẫn cần vài câu nói như vậy cổ vũ.

Ngô Đại Lực là người thứ nhất hưởng ứng: "Đúng vậy, Thanh Sơn ca, ta cũng nghĩ như vậy. Ta có sức lực, đi binh, biết đâu liền có cơ hội làm rạng rỡ tổ tông."

Cố Thanh Sơn mím môi, yên lặng nghĩ thầm: Ta không cần làm rạng rỡ tổ tông, ta chỉ nghĩ muốn cưới..... Ninh Hinh.

Bạn đang đọc truyện *Điện Viên Mật Sùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Nhập Ngũ

Năm người tạo thành một đội, năm đội thành một hàng. Sau khi nhập ngũ, Cố Thanh Sơn nhìn thấy người đội trưởng của mình là một lão binh cũ tầm hơn bốn mươi tuổi, trong lòng hần bỗng cảm thấy thấp thòm không yên vì binh lính cũ thường hay bắt nạt binh lính mới.

Buổi tối ngày đầu tiên, lão binh liền đem quần áo dơ của chính mình thay ra giao cho một binh lính nhỏ tuổi nhất trông khá mập mạp đi giặt. Người này ở nhà là em út, chưa bao giờ phải làm việc này nên vẻ mặt không vui, cuối cùng bị lão binh kia đập lên mông một cái thật mạnh hần mới mang về mặt không tình nguyện đi.

Cố Thanh Sơn ngồi ở trong một góc, không nói lời nào, rất nghiêm túc nghe ba người còn lại nói chuyện.

Lão Lý hơn ba mươi tuổi, làm nghề đốt lò gạch, bởi vì đắc tội người khác, mới bị chèn ép bắt đi lính. Vương ca thì hai mươi tuổi, năm ngoái mới vừa cưới vợ, cũng là do rút thăm bắt được phải đi nên luôn lớn giọng than thở bản thân xui xẻo.

"Thủ lĩnh, ngài tòng quân đã bao nhiêu năm rồi vậy? Chúng ta vào thời điểm nào mới có thể trở về?" Cố Thanh Sơn rút cuộc nhìn không được hỏi một câu.

Lão binh đối với một tiếng "thủ lĩnh" rất hưởng thụ, vui vẻ cất cao giọng nói: "Ta hả, từ mười bảy tuổi liền đi tòng quân, đến bây giờ vừa đủ hai mươi lăm năm. Tiểu tử ngươi vừa tới liền nghĩ đến chuyện trở về, có phải hay không trong nhà có người thương ngóng chờ?"

Mọi người nghe xong đều cười ha ha, sinh hoạt quân binh khá nhàm chán, lúc nào cũng trong tình trạng có thể rơi đầu mất mạng nên lâu lâu tán gẫu chút về những nữ nhân mà đám lính thương yêu tiểu khiến khiến bọn họ cảm thấy vui vẻ nhất.

Nhưng Cố Thanh Sơn lại cười không nổi, hần năm nay cũng đã mười bảy, nếu hai mươi lăm năm nữa mới trở về quê, Ninh Hình đã trở thành một lão thái thái, lúc hần trở về, người ta khẳng định đã con cháu đầy đàn.

"Thật ra, ta cũng đã sớm có thể hồi hương. Nhưng ta là cô nhi, trong nhà không còn người thân nào, cũng không có phòng để ở, nếu trở về..... có khả năng sẽ chết đói, không bằng ở trong quân còn có chén cơm ăn." Lão binh thở dài nói.

Vương ca vội la lên: "Ngài cứ nói thật đi, chúng ta đại khái khi nào mới có thể trở về?"

"Các ngươi a, nếu đã tới, phải lo mà nghĩ cách như thế nào mới có thể bảo vệ tính mạng đi. Đội quân này là năm mươi vạn đại quân chinh phạt Đột Quyết, Hoàng Thượng ngự giá thân chinh, nếu đánh thắng nhanh có lẽ trong vòng một năm là có thể trở về. Tuy nhiên, việc đánh giặc không thể đoán chuẩn được, ba năm hay năm năm cũng là rất có khả năng, nên các ngươi phải chuẩn bị tâm lý nhận mệnh đi thôi."

Cố Thanh Sơn cố gắng không chế tâm trạng khẩn trương, tận lực bình tĩnh mà quan sát xung quanh. Nhưng là người lần đầu tiên rời nhà đi một mình lang bạt, có một số việc hần thấy lại cũng nhìn không thấu. Bất quá, có một việc hần nghĩ rất minh bạch, nếu muốn được người khác chỉ điểm, trước hết phải trả giá. Hần không có gì để cho người ta, nhưng hần là người chăm chỉ, làm chút việc sai vặt giúp người ta cũng không khó khăn gì.

Hiện giờ đại quân đang đóng quân để thao luyện, cũng không có chân chinh đi đánh giặc, còn đang đội xung quanh mang thêm tân binh lại đây. Cố Thanh Sơn muốn nắm chặt thời gian này để học lõm chút bản lĩnh, nhưng tạm thời tìm không thấy biện pháp tốt, liền lựa chọn giúp lão binh đội trưởng cùng lão Lý giặt quần áo, lấy cơm. Thằng nhóc mập cũng muốn trộm lười, cố ý muốn Cố Thanh Sơn đem quần áo của hần cũng đi giặt, liền bị Cố Thanh Sơn đá cho một cái.

"Ngươi còn trẻ tuổi, sao có thể lười như vậy? Tự bản thân giặt đi." Cố Thanh Sơn đen mặt nhìn qua khá nghiêm khắc. Hần có thể giúp người khác làm việc, nhưng không có nghĩa là tùy ý bị người khác sai bảo.

Chớp mắt một tháng đã trôi qua, Lý tướng quân dẫn dắt một đội quân tiến đến Tây Châu, gặp đám binh Đột Quyết, liền đánh một trận, thương vong không lớn. Cố Thanh Sơn mỗi ngày đều phi thường nghiêm túc thao luyện ở bãi luyện tập, chính là binh lính quen có thể học cũng chỉ là mấy cái động tác bình thường, cho dù có luyện tập chăm chỉ cũng không tiến bộ bao nhiêu, ngược lại hần có thể học xong bản lĩnh làm gạch của lão Lý, chỉ là không có cơ hội để thử một lần.

"Thanh Sơn, ngươi là đứa nhỏ bản lĩnh, cần cù, chịu khó học tập, chẳng qua... phương pháp sai rồi." Đêm nay khao thưởng quân binh, uống mấy bát rượu xuống bụng, Lão binh cũng nói nhiều thêm mấy lời.

Cố Thanh Sơn thấy hần thích uống rượu, liền đem hai chén rượu chính mình được chia đưa qua cho hần, nói: "Ngài hảo, ta vốn không sáng dạ nên mong ngài có thể chỉ điểm chỉ cho ta một hai."

Lão binh Ngũ Trường cũng không chút khách khí mà bung chén rượu lên uống một hơi cạn sạch, gật đầu nói: "Xem ở việc ngươi cho ta giặt quần áo một tháng, ta liền chỉ cho ngươi một con đường. Ngươi có nhìn thấy chỗ ánh lửa sáng rực kia không?"

Cố Thanh Sơn nhìn theo hướng chỉ, liền thấy đó là lều trại của các đại, phó tướng quân, đang có người gặm đùi dê, ôm bình uống rượu, liền nói: "Cái này thì ta biết, đó là nơi các tướng quân ở."

"Đúng vậy! Ngươi nếu muốn học bản lĩnh thật sự thì phải nghĩ biện pháp đi vào nơi đó. Chứ không sau này đánh trận thật, chúng ta này đó lính hầu chỉ là kẻ chết thay mà thôi." Ngũ Trường thở dài nói.

Cố Thanh Sơn cười khổ: "Ta là một tiểu thủ nghề từ thôn ra, sao có thể đi vào nơi đó được chứ? Chính là cho ta làm một chức quan, ta cũng làm không được, vì một chữ bẽ đôi ta cũng không biết."

"Tiểu tử ngốc, trung quân trưởng cũng không phải ai cũng đều làm quan, cũng có hầu hạ quan quân thân binh. Thân binh chỗ đó, đều là có hậu thuẫn. Từ nhỏ được nuông chiều, ai cũng không muốn hầu hạ người khác. Việc khác ta không nói, liền người cần mẫn làm việc lật vật, bọn họ liền vui vẻ cho người đi vào. Chỉ cần người hơi chút giấu lại biện pháp, theo chân bọn họ làm thân là được. Nơi đó có vài người là mang theo thị vệ trong nhà tới, công phu cao, cho nên...có thể học bản lĩnh, vừa được ăn ngon, sau này trên chiến trường còn có thể bảo mệnh." Ngũ Trường nói như thật, bưng lên một bát rượu khác mà Cố Thanh Sơn hiếu kính uống một hơi cạn sạch.

Thằng nhóc mập mập không phục lâu bầu nói: "Trung quân trưởng tốt như vậy, sao người không đi?"

"Cái này..." Ngũ Trường cười hắc hắc: "Địa phương kia cũng không phải ai cũng đều có thể đi, ví dụ như người thứ lười, đi vào để bị người ta tấu chết à. Còn vì sao Thanh sơn có thể? Vì hắn có thể chịu khổ, lại chịu đựng tâm. Không chỉ riêng việc tay chân cần mẫn, trong lòng hắn có nuôi ý chí mạnh mẽ, người xem khi hắn bị bắt nạt, bị coi thường hắn đều không để bụng, một lòng nghĩ muốn học bản lĩnh, học bản lĩnh..... Ngay cả việc thiếu lò gạch gia trường của lão Lý đều truyền cho hắn, chỉ tiếc không dùng được, ha ha ha."

Lão Lý lắc đầu cười nói: "Đúng vậy, chúng ta hiện tại là tùy thời có khả năng rơi đầu. Nếu là ở trong thôn mà gặp được Thanh Sơn, ta thật đúng là muốn nhận hắn làm con rể. Thanh sơn, Ngũ Trường nói đúng, người muốn học bản lĩnh, phải đi đến bên người có bản lĩnh mới được."

Cố Thanh Sơn nghiêm túc gật gật đầu, từ đây, bắt đầu lưu ý động tĩnh của trung quân trưởng.

Vào trung tuần tháng 9, đại quân đóng quân ở biên giới Hoàng Hà. Thôn Cố Thanh Sơn ở có con sông Lai Thủy Hà là một nhánh của sông Cự Mã, mặt sông ở đó không gợn sóng, vô cùng tĩnh lặng. Từ nhỏ đến giờ con sông lớn nhất mà hắn gặp qua là sông Cự Mã.

Gió thu thổi từng đợt, sóng dữ xô đẩy, khí thế hào hùng.

Cố Thanh Sơn ôm vài bộ quần áo đi ra bờ sông giặt, thì thấy một đám binh lính tuổi trẻ đang vây quanh mấy vị tướng lĩnh, người cầm đầu có thân hình cường tráng, mặc kim giáp lóe sáng, hẳn là một người có địa vị.

Cố Thanh Sơn chưa từng cùng các đại nhân vật giao tiếp qua, đáy lòng có chút sợ hãi, nhưng nghĩ đến lời Ngũ Trường nói, nghĩ đến Ninh Hinh, hắn liền gan lớn chậm chậm đi qua.

"Các người nhìn con sông này, sóng cuộn quay cuồng mấy chục trượng khoan, các người có sợ không?" Nam nhân mặc kim giáp hỏi.

"Không sợ." Tiểu tướng cùng những binh sĩ xung quanh lớn giọng cùng nhau đáp.

"Tốt, bốn soái hôm nay liền nhìn xem các người bơi như thế nào, từ nơi này xuống nước, bơi sang bờ bên kia nhờ vào một cây cỏ mang về đây. Ai đứng thứ nhất, bốn soái có trọng thưởng." Nam nhân mặc kim giáp lớn tiếng nói.

Vào tháng 9 nước sông đã bắt đầu rất lạnh, trời này mà nhảy vào sông thì... cho nên nguyên một đám vừa la hét không sợ giờ phút này chỉ có năm người bắt đầu cởi áo. Cố Thanh Sơn tim đập như đánh trống, đây là một cái cơ hội, nhưng chính là hắn chưa từng bơi qua con sông lớn có nhiều cọc gỗ bẫy như vậy bao giờ, không biết chính mình có thể hay không kiên trì được. Nhưng là hắn nghe được nam nhân kia tự xưng bốn soái, không biết có phải đồng lộ quân đại soái Lý tướng quân không?

Khả năng có được cơ hội quá khó, không có thời gian cho hắn nghĩ nhiều, vội vàng chen vào đám người kia giọng run run nói: "Tướng quân, ta có thể thử một chút không?"

Lý tướng quân nhìn quần áo trên người Cố Thanh Sơn, thấy cũng là binh lính của quân mình, liền gật đầu nói: "Được, nếu người có đủ can đảm, liền xuống nước đi, các người cũng đừng cậy mạnh, nếu cảm thấy bản thân hết sức liền bơi quay lại."

Sáu tiểu tử sau khi có hiệu lệnh, tất cả đều nhảy vào trong nước, Cố Thanh Sơn không rảnh xem người khác như thế nào, chỉ liều mạng bơi về phía trước. Lúc hắn bơi tới bờ bên kia, đã mệt đến mức không thở nổi. Hắn quay đầu lại nhìn thấy mấy người khác còn ở trong nước chưa đi lên, trong lòng mừng thầm, vội vàng chạy lên trên bờ nhờ một bụi cỏ nhỏ cắn chặt trong miệng, nhanh chóng bơi về.

Người thứ hai và thứ ba lên được trên bờ nhưng đều nằm bất động, thấy Cố Thanh Sơn lại muốn nhảy xuống nước, một tiểu tử mày kiếm, gương mặt sáng sủa lên tiếng khuyên: "Vị huynh đệ này, so với thường thì mạng quan trọng hơn... cũng đừng ép buộc bản thân quá... chẳng may trên đường bơi về không còn sức lực thì..."

Cố Thanh Sơn cũng đang mồm to thở phì phò, nhìn sắc mặt tái nhợt của hai người, đáp: "Cám ơn người nhắc nhở, nhưng mà, việc này với ta mà nói rất quan trọng, ta đi rồi, các người nghỉ một lát rồi hãy đi."

Bịch!

Hắn lại nhảy vào trong sông, vứt bỏ hết thảy mọi suy nghĩ lung tung trong đầu, tập trung hết sức bơi về phía trước, vào lúc hắn cảm thấy thiếu không khí đến mức muốn nổi tung lồng ngực thì trước mắt hắn xuất hiện khuôn mặt tươi cười của Ninh Hinh.

Ninh Hinh, nàng chờ ta, ta sẽ trở về...

Cố Thanh Sơn nhảy lênao cố hít lấy một hơi không khí dài rồi tiếp tục bơi về phía trước.

"Đây là...cò ta hái từ bờ bên...kia..." Hấn đem nắm cò ném lên trên mặt đất, rồi nằm vật xuống thờ hồng học.

"Tốt, tiểu tử ngươi làm tốt lắm, ngươi thuộc doanh trưởng nào, bốn soái muốn trọng thưởng ngươi, ngươi nghĩ muốn được ban thưởng cái gì?" Lý tướng quân cười nói.

Cố Thanh Sơn lại thay đổi tư thế nằm để thờ, một lát sau mới bò dậy, quỳ gối trước mặt nam nhân kia nói: "Tướng quân, ta muốn... đi vào trung quân trưởng, để học bản lĩnh."

Lý tướng quân nhìn hấn một cái thật sâu, gật đầu nói: "Hảo, là một tiểu tử có chí khí, bốn soái cho phép ngươi tiến vào trung quân trưởng, Sĩ Lễ, cho hấn vào doanh trưởng của ngươi đi."

"Vâng, tướng quân." Đàm Sĩ Lễ lĩnh mệnh, lập tức xoay người nói với người thứ hai bò lên trên bờ nói: "Phí Cường, hai người các ngươi đều yêu cầu trở về thay quần áo, ngươi dẫn hấn sang doanh trưởng của chúng ta, sắp xếp ổn thỏa đi."

Phí Cường cười hi hi vuốt nước trên tóc nói với Cố Thanh Sơn: "Tiểu tử, không tồi, về sau chúng ta có thể cùng nhau luận bàn."

Cố Thanh Sơn liên tục dập đầu cảm tạ tướng quân, mới đi theo Phí Cường, vừa đi vừa cười hắc hắc: "Ta gì cái gì cũng đều không biết, nào dám nói tới luận bàn, vừa thấy ngươi chính là cao thủ biết võ, khi nào ngươi nhàn rỗi thì dạy ta một chút, ta có thể mỗi ngày giúp ngươi giặt quần áo."

Phí Cường cười ha ha: "Được, ngươi - người huynh đệ này ta nhận. Về sau ca ca dạy ngươi bản lĩnh, ngươi là không biết a, cảm giác ở nơi này không có đối thủ để luyện tập vô cùng buồn chán."

Bạn đang đọc truyện *Điền Viên Mật Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Gặp Quý Nhân

Ở trong ánh mắt hâm mộ của mọi người xung quanh, Cố Thanh Sơn nhanh tay thu thập đồ đạc đi trung quân trưởng. Hấn khó có thể kìm nén được sự vui mừng trong lòng, ngay cả khóe miệng đều không tự giác mà cong lên.

Nhưng mà, loại hưng phấn này ở ba ngày sau liền biến mất hầu như không còn.

Ở thám tử doanh đúng là có thể học được một ít kỹ xảo dò hỏi quận tình, bất quá đối với một kẻ luôn ngóng trông học võ công thật thì chỉ có thể nhìn thấy nhưng không với tới được. Mỗi ngày, vào giờ mẹo khi binh lính đi thao luyện, cũng vẫn là mấy động tác bình thường kia. Vì thế, hấn chú ý tới Phí Cường ở bên cạnh đang cảm thương mùa may quay cuồng nhưng là hấn cũng không có chỉ cho binh lính, chỉ đàm luận cùng một nam nhân khác tên Mã Huy là người chuyên môn chỉ đạo võ cho binh lính.

Vị Đàm phó úy cũng rất khác biệt, những tướng lĩnh khác đều là cao lớn thô kệch, lưng hùm vai gấu, chỉ có riêng hấn mặt trắng như ngọc, ôn tồn lễ độ, nhìn kiểu gì cũng không giống kẻ mang binh đi đánh giặc.

Cố Thanh Sơn tuân thủ lời hứa, mỗi ngày giúp Phí Cường giặt quần áo, khiến Phí Cường mỗi ngày đều vui vẻ cười hi hi. Mã Huy ở chung một lều trại với Phí Cường, luôn lờm lờm, về mặt tức giận. Cố Thanh Sơn thấy vậy liền chủ động nói cũng giặt luôn quần áo cho hấn, Mã Huy liền xua xua tay nói: "Thôi bỏ đi, ta không nghĩ thiếu nhân tình của người khác, cũng không giống kẻ nào đó rõ ràng làm không được, còn hứa lung tung."

Phí Cường không phục mà nhảy dựng lên, ôm lấy bả vai Cố Thanh Sơn nói: "Ai hứa lung tung? Ngươi chờ xem, sẽ có một ngày Thanh Sơn huynh đệ tiền đồ vô lượng."

Cố Thanh Sơn cùng Phí Cường liếc mắt nhìn nhau, vui mừng cười nói: "Dù không có cơ hội theo huynh học bản lĩnh, nhưng một cao thủ như huynh chịu xưng huynh gọi đệ với ta, ta cũng rất cao hứng rồi."

Người ôn trọng như Mã Huy cũng bị chọc cười, nhưn mảy nói: "Tốt, ta rửa mắt chờ."

Cố Thanh Sơn vẫn chịu thương chịu khó mà làm việc như cũ, đem chung quanh doanh trưởng đều quét sạch sẽ, bên trong cũng dọn dẹp gọn gàng ngăn nắp, so với các quân trưởng khác bộ dáng bừa bộn hoàn toàn bất đồng.

Phí Cường thiếu nhân tình sau một tháng, cũng không dạy cho hấn một chút công phu nào. Chỉ là sửa tư thế đứng tấn của hấn cho đúng lại, bắt hấn mỗi ngày dậy sớm nửa canh giờ so với binh lính khác để đứng tấn. Các binh lính sống cùng doanh trưởng mỗi ngày buổi sáng thức dậy đều sẽ nhìn đến hấn đứng chỗ kia như một pho tượng điêu khắc. Thấy một màn kia còn có phó úy Đàm Sĩ Lễ cùng với các tướng lĩnh khác, chỉ là mọi người vội vàng liếc mắt lướt qua, có người cười nhạo, có người cười lạnh, có người cười khổ.

Vô luận bọn họ cười như thế nào, Cố Thanh Sơn vẫn ngày ngày dậy sớm đứng tấn.

Hôm nay, buổi tối ngày mười lăm tháng mười, bầu trời lác đác vài ngôi sao, ánh trăng cũng thoát ần thoát hiện trong đám mây. Ra ngoài điều tra một vòng trở lại, Cố Thanh Sơn bỗng nhiên phát hiện dưới gốc cây bạch dương một hình bóng quen thuộc đang ngồi, là phó úy Đàm Sĩ Lễ. Trên tay phải của hắn đang cầm một thứ gì đó, lâu lâu hắn lại cúi đầu nhìn xem, rồi lại ngẩng đầu nhìn ánh trăng, tay trái thì cầm một bầu rượu, thỉnh thoảng uống vài ngụm.

"Đàm đại nhân, ngài không có việc gì chứ? Làm sao lại ngồi uống rượu một mình ở đây?" Cố Thanh Sơn đi lên phía trước hắn, quan tâm hỏi.

Đàm Sĩ Lễ nhận nhặt liếc mắt nhìn hắn một cái, nhẹ giọng nói: "Ngồi đi, bồi ta uống một lát."

Cố Thanh Sơn không chút do dự ngồi xuống, tiếp được hắn đưa qua bầu rượu, hào sảng uống một ngụm to.

Đàm Sĩ Lễ cười cười, ôn hòa nói: "Người gọi là Cố Thanh Sơn đúng không? Mỗi ngày buổi sáng đều so người khác dậy sớm luyện tập đứng tấn. Có người nói người thích ra vẻ, làm bộ chăm chỉ, cũng có người nói, người là người có chí khí, có thể chịu khổ, dám nghĩ dám làm, ai mà không nghĩ muốn quang tông diệu tổ, nên phải giống người như vậy. Người đến tột cùng nghĩ như thế nào? Cùng ta nói một chút xem nào."

Cố Thanh Sơn cúi đầu, thấy được trên tay Đàm Sĩ Lễ cầm không ngờ là một cái khăn tay màu hồng nhạt, mặt trên thêu hoa anh đào. Hắn trong lòng hơi động, bỗng nhiên mình bạch, khó trách vị này nhìn như thư sinh cũng tới nhập ngũ, xem ra cũng giống chính mình, cũng là vì một cái cô nương.

Gặp gỡ tri âm, Cố Thanh Sơn không sợ, thậm thùng mà cười, nói: "Vì một bảo bối." Nói xong, từ trong lòng ngực đem đôi giày mà Ninh Ninh làm cho hắn lấy ra.

Đàm Sĩ Lễ tò mò thăm dò nhìn lên, phát hiện chỉ là một đôi giày vải bình thường, liền cười nói: "Đây là bảo bối của người?"

Cố Thanh Sơn nghiêm túc gật gật đầu: "Đúng vậy, Ở thôn ta có một cô nương gọi là Ninh Ninh, nàng vừa ôn nhu lại vừa đẹp, đối với ta cũng đặc biệt tốt. Chính là do nhà ta nghèo, ta cưới không được nàng. Hiện tại đi lính, ta liền nghĩ học chút võ công, nếu có thể trở về, liền vào núi săn thú bán kiếm tiền, xây nhà mới, cưới nàng làm nương tử. Đây là giày nàng tự tay làm cho ta, cho nên cũng là bảo bối của ta. Mặc kệ ai nói cái gì khó nghe, ta chỉ cố gắng không ngừng, để có thể trở về cưới nàng, yêu thương nàng cả đời."

Đàm Sĩ Lễ giật mình, ngơ ngác mà nhìn Cố Thanh Sơn, ánh mắt hắn lúc gần lúc xa, sau một lúc lâu mới hỏi: "Nàng bao nhiêu tuổi rồi? Sẽ chờ người trở về sao?"

Cố Thanh Sơn nghe vậy càng thêm khẳng định suy đoán trong lòng, thành thật đáp: "Nàng năm nay mười ba, ở thôn của ta các cô nương khi du mười lăm tuổi sẽ đính hôn, mười sáu tuổi thì thành thân. Nếu trong vòng hai năm nữa mà có thể trở về, ta liền có cơ hội. Nếu là qua ba năm..... Nàng.....chỉ sợ cũng đã lấy chồng."

Ánh mắt của Đàm Sĩ Lễ cùng ánh mắt của hắn âm thầm xuống, tự mình lầm bầm: "Nàng sẽ không chờ người phải không?"

Cố Thanh Sơn cười khổ: "Nàng cũng không biết ta thích nàng, vì ta không dám nói. Đôi giày này cũng không phải là tín vật, chỉ là nàng cảm thấy nhà ta quá nghèo, nghĩ ta không có giày đi, mới giúp ta làm một đôi. Hơn nữa nàng lại là khuê nữ của lí chính, lớn lên rất đẹp, đến khi đủ mười lăm tuổi, không biết có bao nhiêu người trong sạch muốn cầu hôn, nàng làm sao sẽ chịu chờ ta chứ?"

Đàm Sĩ Lễ lấy lại bầu rượu, hưng hăng uống một hơi, nhẹ nhàng vuốt ve khăn trên tay, nói giọng khàn khàn: "Không nghĩ tới, hai ta thế nhưng cùng là người đồng cảnh ngộ. Người trong lòng của ta cũng rất đẹp, nhưng không hề ôn nhu, bất quá ta rất thích nàng. Nàng nói sẽ chờ ta, chờ ta lập được chiến công, có chức quan liền có thể cưới nàng, chính là, chiến công nơi nào có thể lập dễ dàng như vậy."

Cố Thanh Sơn khó hiểu hỏi: "Đại nhân không phải là đã có chức quan sao?"

Đàm Sĩ Lễ liếc qua chàng trai nông thôn ngốc trước mặt, quay đầu nhìn ánh trăng chìm vào bên trong suy nghĩ của chính mình: "Nàng là đích trưởng nữ của phủ tướng quân, mà ta, bất quá là con vợ lẽ tam phòng của phủ thượng thư mà thôi. Tuy ta quen biết nhau từ nhỏ, nhưng lại không môn đăng hộ đối, bởi vì ta phụ thân không thích làm quan, chỉ thích buôn bán. Tuy là trong nhà giàu có và đông đúc, nhưng tuyệt đối không được vào mắt nhà Nương ta. Ta vốn định thông qua mười năm gian khổ học tập, thi lấy công danh, ai ngờ vào kỳ thi năm trước lại nhiễm phong hàn rất nặng, bỏ lỡ khoa cử. Lần này, là bá phụ giúp ta chạy một chức phẩm phó úy, nhưng khoảng cách xứng đôi với nàng.....còn rất xa xôi."

Đàm Sĩ Lễ không hề có tính tình kiêu cách của nhà quan, bởi vì hắn từ trước đến nay chưa bao giờ nghĩ chính mình chính là công tử thế gia. Từ nhỏ bị các ca ca con vợ cả của đại phòng cùng thế tử gia bắt nạt. Hắn luôn là kẻ hèn mọn nhất tồn tại trong đám.

Cố Thanh Sơn đối quan chức linh tinh không hiểu lắm, đành thờ dài nói: "Ta cho rằng những người giàu có như các người là không có phiền não, không thể tưởng được thế nhưng cũng có lúc rất khó để hoàn thành tâm nguyện."

Đàm Sĩ Lễ cười khổ, không nghĩ lại nói ra tâm sự của chính mình: "Nói về người trong lòng của người đi, người liều mạng nỗ lực như vậy, nếu là nàng gả cho người khác, người tính làm sao bây giờ?"

Kỳ thật đây cũng là vấn đề vẫn luôn khiến lòng Đàm Sĩ Lễ rối bời, chính bản thân mình tìm không ra đáp án liền muốn hỏi một chút đáp án của người khác.

Cố Thanh Sơn thậm thùng cười, đáp: "Ta thì nghĩ đơn giản như thế này, nếu lúc ta trở về, nàng còn không có đính hôn, vậy thì rất tốt. Ta ở trong quân học giới bản lĩnh, trở về về liền có thể săn thú kiếm tiền, xây nhà mới, đi đến nhà nàng cầu hôn. Nếu, khi đó nàng đã đính hôn....." Nói đến đây ánh mắt hắn liền âm ảm, gục đầu xuống, nhỏ giọng nói: "Ta sẽ lên đi tìm hiểu xem nam nhân cùng nàng đính hôn là người như thế nào, nếu không phải người tốt, ta

liền....."

"Liền đem nàng cướp về?" Đàm Sĩ Lễ cười như không cười nhìn hắn.

"Đúng vậy, cướp về." Cố Thanh Sơn kiên định gật gù, "Ta có thể bảo đảm đối tốt với nàng cả đời, khiến nàng hạnh phúc, cho nên nếu nam nhân kia không phải người tốt, ta làm sao có thể nhẫn tâm nhìn nàng nhảy vào hố lửa chịu khổ chứ?"

"Nếu như nàng đã thành thân rồi thì sao? Người làm sao bây giờ?" Đàm Sĩ Lễ nhẹ giọng hỏi.

"Ta..... Ta không dám nghĩ đến tình huống đó." Cố Thanh Sơn rầu rĩ đáp.

Không khí nhất thời ngưng trệ, ánh trăng cũng lặng yên ẩn vào tầng mây, hai người đều rũ đầu, mặc cho bông tuyết nhỏ rơi xuống ở trên cổ, nhẹ nhẹ lạnh lẽo thấm vào trong lòng.

Hồi lâu sau, Cố Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn sang bờ bên kia nói giọng khàn khàn: "Chiến tranh bao lâu mới kết thúc, không phải là điều chúng ta có thể quyết định. Mặc kệ thế nào, chỉ cần có một chút cơ hội, ta liền phải nỗ lực. Bằng không, liền tính khi ta trở về, dù nàng còn chưa có đính hôn, ta cũng không có khả năng bảo hộ nàng cả đời."

Đàm Sĩ Lễ chậm rãi gật đầu, đem khăn cất vào trong lòng ngực, chớp mắt đứng lên nói: "Đúng vậy, không thể từ bỏ. Không buông tay, thì còn có một tia hy vọng, nếu là từ bỏ, cái gì cũng đều không có. Từ ngày mai bắt đầu, người đến bên ngoài trường của ta cùng ta luyện công đi, ta sẽ làm cho Phí Cường cùng Mã Huy dạy cho người, thân thể người khá rắn chắc, trụ cột tốt, khẳng định so với ta sẽ học mau hơn."

Cố Thanh Sơn vui mừng quá đổi, nhanh chóng đem giày cất vào trong lòng ngực, đứng lên lấp bắp nói: "Thật sao? Cảm ơn đại nhân! Ta thật là.....vô cùng cảm tạ đại nhân."

Đàm Sĩ Lễ vẫn đạm phong khinh cười: "Người không cần cảm tạ ta, kỳ thật ta cũng cảm thấy con đường phía trước quá xa vời, muốn lùi bước. Nhưng là chuyện của người so với ta còn khó khăn hơn, cũng chưa từng thấy người do dự, có người ở bên người, cũng giúp ta khích lệ tinh thần của bản thân."

Sáng sớm hôm sau, địa điểm Cố Thanh Sơn đứng tản luyện thay đổi. Mã Huy đi ra doanh trường nhìn đến hắn, nhướn mày hỏi: "Cố Thanh Sơn, ai cho người đến này luyện công?"

Không chờ hắn trả lời, liền thấy Đàm Sĩ Lễ đi tới, nhìn Cố Thanh Sơn cười cười, nói: "Là ta cho hắn tới, về sau các người đều phải hảo hảo dạy hắn công phu, đừng khi dễ hắn."

Phí Cường cười hi hi tiến lên kiểm tra một chút thành quả đứng tản của Cố Thanh Sơn: "Ta đã nói rồi, Thanh Sơn là một mầm tốt, chủ tử của chúng ta đúng là tuệ nhãn như thần, đây vốn là chuyện sớm muộn gì cũng sẽ đến thôi. Ân, tháng này mã bộ luyện được không tới, có thể học chút công phu rồi, người muốn học kiếm pháp hay là sử dụng đao?"

Cố Thanh Sơn thu bộ pháp, hỏi: "Cái nào thích hợp với săn thú hơn?"

Mã Huy cười ha ha: "Người ta đều nghĩ học bản lĩnh để kiến công lập nghiệp, quang tông diệu tổ, người như thế nào chỉ nghĩ đến săn thú?"

Cố Thanh Sơn hàm hậu cười cười, không có giải thích. Đàm Sĩ Lễ đứng bên cạnh liền nói: "Đều dạy hắn học hết đi, học thêm chút này nọ luôn có chỗ lợi."

Đàm Sĩ Lễ đối Cố Thanh Sơn trợ giúp, vốn là xuất phát từ đồng tình cùng thương thức lẫn nhau, cũng không tính toán làm hắn hồi báo. Chính là hắn lại trăm triệu không nghĩ tới, ngày sau, chính mình tâm nguyện thành thế nhưng lại nhờ chính vào người này.

Bạn đang đọc truyện *Điền Viên Mật Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Thân Binh

Mùa đông sông Hoàng Hà năm nào cũng đóng băng nếu không đi nhanh thì sẽ không kịp, tuy nhiên năm nay trời vẫn còn chưa lạnh lắm, sông kết băng cũng chia theo khúc sông, xung quanh bờ, chỗ nước ít chạy xiết nhất đã bắt đầu kết băng.

Đại quân hướng phương bắc đi hơn một trăm dặm, bởi vì nơi này có một khúc sông kết băng rất dày, người Đột Quyết có thể men theo mặt băng dẫn quân lại đây. Đằng trước, con đường phía tây, cùng phía bắc quân ta đang cùng quân Đột Quyết chiến đấu, đội quân phía sau là quân đội, chủ yếu phụ trách bảo vệ, ngăn cản kỵ binh Đột Quyết xâm nhập vào lãnh thổ Trung Nguyên.

Càng gần cuối năm, mọi người ai cũng đều có chút nhớ nhà. Hôm nay là tối ngày hai tám tháng chạp, bỗng nhiên có một nhóm kỵ binh Đột Quyết đánh lên đại doanh.

Doanh trường bị thiêu, ánh lửa cháy cao tận trời. Tiếng kêu, tiếng la thảm thiết vang lên không dứt bên tai.

Phí Cường cùng Mã Huy gắt gao che chở chủ tử, từ hai bên chém giết Đột Quyết binh. Cố Thanh Sơn đã học xong một bộ thương pháp, tuy rằng không tính là xuất sắc cao thủ, nhưng tự bảo vệ mình vẫn là không có vấn đề. Hắn có một cái đặc biệt ưu thế, chính là có thể nhìn trong đêm, người khác thấy không được chiêu trò đánh lén nhưng hắn đều có thể thấy rõ, cho nên có thể tránh đi rất nhiều thương tổn.

Cố Thanh Sơn cảm kích Đàm Sĩ Lễ trợ giúp chính mình, liền đi theo phía sau ba người họ đề phòng có kẻ đánh lén sau lưng. Tuy nhiên muốn ở bên trong loạn quân nghĩ bảo vệ một người cũng không phải dễ dàng như vậy, mấy con ngựa của quân Đột Quyết xông tới, vài người tạm thời phân tán, từng người đối phó với địch nhân. Cố Thanh Sơn gặp một đối thủ khá mạnh, nhìn qua cách ăn mặc có thể là một quan quân Đột Quyết, dáng người cao lớn vạm vỡ, sức lực rất mạnh.

Mất chín trâu hai hổ, Cố Thanh Sơn mới đánh cho tên kia ngã xuống từ trên lưng ngựa, dùng thương đâm một nhát, thấy kẻ kia đã chết, vội vàng quay đầu lại tìm Đàm Sĩ Lễ, thấy hắn đang chiến đấu cùng với một binh lính Đột Quyết, mà Phí Cường cùng Mã Huy ở bên cạnh cũng đều bị địch nhân cuốn lấy. Đang muốn cầm thương chạy sang hỗ trợ, hắn đột nhiên phát hiện một mũi tên bắn lên hướng Đàm Sĩ Lễ bay tới.

“Mau tránh ra.” Không kịp nghĩ nhiều, Cố Thanh Sơn đột nhiên liền đem Đàm Sĩ Lễ đẩy sang một bên, cùng lúc đó, mũi tên nhọn bắn vào trước ngực hắn.

“Thanh sơn.....” Đàm Sĩ Lễ lao đảo vài bước, thấy Cố Thanh Sơn thể nhưng giúp chính mình chặn mũi tên, vô cùng kinh ngạc, vội vàng tiến lên đỡ lấy hắn, một tay khác bỏ một đao về phía binh lính Đột Quyết.

Phí Cường và Mã Huy phát hiện tình huống không đúng, đều không hề ham chiến, chạy lại đây hỗ trợ, mấy người hợp lực mới đem Cố Thanh Sơn đi đến một góc âm u, khuất tầm nhìn người xuống.

“Thanh sơn, ngươi không sao chứ? Ngươi kiên nhẫn một chút, ta tới kiểm tra thương thế của ngươi.” Phí Cường cúi đầu nhìn mũi tên, trên trán toát ra mồ hôi lạnh. Cùng Mã Huy trao đổi một cái ánh mắt, liền cúi đầu. Vừa nhìn quần áo rách nát xung quanh vết thương, hắn liền đoán mũi tên này khẳng định bắn vào da thịt cũng tầm mấy tấc, chỉ sợ nội tạng đã bị thương.

Đàm Sĩ Lễ đối với vết thương do binh khí gây ra cũng không quá hiểu lắm, nhưng hắn có thể xem hiểu về mặt của Phí Cường Mã Huy, một tia dự cảm không ổn ập vào trong lòng, vội vàng nói: “Phí Cường, ngươi mau nhìn vết thương của hắn một cái, hắn là vì cứu ta mới bị thương, nếu không có hắn, chỉ sợ ta đã mất mạng.”

Phí Cường sắc mặt trầm trọng gật gật đầu, cúi bỏ đai lưng Cố Thanh Sơn, nhẹ nhàng vén quần áo lên xem xét thương thế. Cố Thanh Sơn cắn răng chịu đựng đau, tùy ý Phí Cường động thủ.

“Này..... đây là cái gì?” Phí Cường sờ đến một cái gì đó cứng cứng bị mũi tên xuyên qua tất nhiên không phải là da thịt người, ngạc nhiên hỏi.

“Là giày của ta.....” Cố Thanh Sơn yếu ớt đáp.

“Ngươi..., ha ha.....” Phí Cường nở nụ cười, không mất chút sức lực nào liền đem mũi tên rút ra, đầu mũi tên còn treo một đôi giày vải. “Miệng vết thương không sâu, mũi tên cũng chưa chĩa vào được, chính là nhờ công lao của đôi giày này a. Tiểu tử ngươi giỏi a, còn có thể mưu trí như vậy, dùng giày làm đồ bảo hộ.”

Chân mày đang nhăn của Đàm Sĩ Lễ rốt cuộc buông xuống, lại nhìn Cố Thanh Sơn cũng không còn nguy hiểm, quân Đột Quyết xung quanh cũng đã bị đánh đuổi, mới thả lỏng tinh thần, thoải mái nói: “Thanh Sơn, ngươi không có việc gì liên tới, nếu miệng vết thương không sâu, chúng ta liền đỡ ngươi về doanh trường bôi thuốc rồi băng bó.”

Phí Cường đem đôi giày dính mũi tên trong tay ném, mới đứng dậy đi đỡ Cố Thanh Sơn.

“Đừng ném, giày của ta.” Cố Thanh Sơn cắn răng chịu đựng đau, nửa quỳ nửa bò, đem giày nhặt trở về. Đàm Sĩ Lễ cười cầm lấy, giúp hắn nhỏ mũi tên ra.

Mã Huy cười nói: “Đều bị đâm thủng một cái lỗ to, còn đi như thế nào được mà không ném?”

Đàm Sĩ Lễ ôn hòa nói: “Các ngươi không hiểu đâu, đôi giày này đối với Thanh Sơn rất quan trọng.”

“Đúng vậy, là ân nhân cứu mạng đó.” Phí Cường đỡ Cố Thanh Sơn đứng lên, nhắm hướng doanh trường mà đi.

“Đỡ Thanh Sơn đi vào trong lều của ta, từ nay về sau, ngươi liền cùng ta cùng ăn cùng ngủ, như thân huynh đệ giống nhau. Mạng của ta là do ngươi cứu, ngươi nếu dám cùng ta khách khí, ta liền xử lý ngươi.” Đàm Sĩ Lễ ngữ khí kiên định nói, Thanh Sơn cảm thấy chối không được, đành phải đáp ứng.

Tuy là không có thương tổn gì nghiêm trọng, nhưng chung quy vẫn là bị thương, cũng may mũi tên không có độc. Rửa sạch miệng vết thương, bôi dược, cuốn vài vòng băng vải, Đàm Sĩ Lễ ra lệnh cho hắn nằm ở trong trường tỉnh dưỡng, trong vòng nửa tháng không thể luyện võ cũng không thể làm việc.

Lúc này Cố Thanh Sơn đúng là đang hưởng phúc, thức ăn thì do Đàm Sĩ Lễ dùng tiền khiến cho đầu bếp trong quân nấu rất ngon, lại qua mấy ngày, hắn cảm giác chính mình tựa hồ mập lên mấy cân.

“Thanh Sơn, ngươi lại ăn nhiều thêm một chút, ta đã ăn no, hiện tại ta đi doanh trường Lý tướng quân nghị sự, ngươi từ từ ăn, lát nữa Phí Cường sẽ tiến

vào thu dọn.” Đàm Sĩ Lễ dùng khăn ưu nhĩ lau miệng, xong xuôi liền đi ra doanh trướng, chỉ còn lại một mình Cố Thanh Sơn một người đối mặt với bốn đĩa đồ ăn trên bàn.

Cố Thanh Sơn không nhanh không chậm mà ăn, lần này bị đánh lên tổn thất rất nặng nề, nghe nói cả chết và bị thương là một vạn người, cũng không biết vài dòng hương trong thôn như thế nào.

“Thanh sơn ca, người ở bên trong sao?” Một giọng nói sợ hãi từ cửa truyền đến.

“Ồ, ai tìm ta?” Cố Thanh Sơn buông chiếc đũa, đứng dậy, giọng nói nghe có chút quen thuộc, nhưng nhất thời hắn lại nghĩ không ra. Đi đến cửa doanh trướng nhìn, hóa ra là Ngô Đại Lực cùng thôn.

“Ngô Đại Lực, sao người lại tới đây, vừa rồi ta còn đang nghĩ là ai chứ, cũng không biết các người thế nào, ta dự định thương thế tốt sẽ qua thăm mọi người.” Cố Thanh Sơn kéo Ngô Đại Lực tiến vào, vừa đi vừa nói.

“Thanh Sơn ca, người cũng bị thương sao? Có nghiêm trọng lắm không?” Ngô Đại Lực khẩn trương hỏi.

“Không có việc gì, qua mấy ngày nữa thì tốt rồi, nhìn người không có việc gì ta cũng an tâm” Cố Thanh Sơn trên dưới đánh giá hắn một lượt, rồi lại bảo hắn ngồi xuống: “Ăn cơm chưa? Chưa thì ăn cùng ta luôn đi.”

Ngô Đại Lực nhìn qua bốn đĩa đồ ăn trên bàn, hai huân tròn to, thẳng mắt nói: “Thanh sơn ca, người ăn tốt như vậy a, không hổ là trung quân trướng.”

Cố Thanh Sơn thấy hắn liên tục nuốt nước miếng bộ dáng, cười nói: “Cùng nhau ăn đi, ta cũng là dính chút phúc khí của Đàm phó úy, hắn là một tướng lĩnh đặc biệt tốt, xem ta như thân huynh đệ giống nhau mà chiều cổ.”

Ngô Đại Lực cũng không khách khí, thấy trong trướng không có người khác, liền cầm đũa, gấp một miếng thịt, mồm to nhai: “Thanh sơn ca, người vận khí thật tốt quá, trung quân trướng chính là không giống nhau. Người biết không? Những người khác trong thôn chúng ta..... cũng không còn...”

Nói đến chuyện thương tâm, hai người đều buông chiếc đũa, ai cũng ăn không vô nữa.

Cố Thanh Sơn chớp mấy môi vài lần, mới gian nan hỏi: “Thật sự? Người đều đã đi tìm bọn họ?”

Ngô Đại Lực nặng nề gật đầu: “Ừ, trừ bỏ người vào trung quân trướng, doanh trướng chúng ta vài người ở cũng không xa lắm. Ta đi tìm bọn họ, đều không còn nữa, thi thể đều đã chôn. Lão binh Ngũ Trường cũng đã chết, ta gắng sức chém đầu mấy kẻ địch, lập điểm công, hôm nay đề bạt ta làm tiểu đội trưởng. Nhưng ta một chút cũng không vui vẻ nổi, không biết chính mình còn có thể sống đến khi nào.”

Cố Thanh Sơn thở dài nói: “Đúng vậy, ta cũng là may mắn tránh được một kiếp, nếu không phải trong lòng ngực có để một đôi giày chần mũi tên, chỉ sợ cũng liền mất mạng.”

Ngô Đại Lực về mặt đưa đám nói: “Thanh sơn ca, ta không muốn chết, kỳ thật ta rất sợ chết. Ta thích chúng ta thôn một cái cô nương, còn muốn sống trở về cưới nàng làm tức phụ, nếu là liền như vậy đã chết, ai.....”

Cố Thanh Sơn sùng sốt, trong lòng gõ lên vài tiếng cảnh báo, cô nương tên này thích không phải là Ninh Hinh chứ?

“Người thích cô nương nào vậy? Làm sao mà có thể nhìn trúng người ta?” Cố Thanh Sơn tận lực bày ra vẻ mặt bình thường hỏi.

Mặt đen của Ngô Đại Lực có chút điểm hồng, ngượng ngùng mà gãi gãi đầu: “Bất tự còn không có xem qua đâu, huynh cũng đừng hỏi là ai, ngày đó ta chỉ cướp của nàng một cái đai sen, vốn là đùa nàng một chút, ai ngờ nàng lại tưởng thật, liều mạng mà đuổi theo ta, đem ta đẩy ngã nằm trên mặt đất, nàng ngay lập tức ngồi lên người ta, còn nói: cho người chạy, xem ta có ngồi chết người hay không. Hắc hắc..... Cũng không biết là làm sao vậy, từ ngày đó ta bắt đầu vẫn luôn nhớ đến cảm giác bị mỏng nhỏ của nàng ngồi lên.”

Cố Thanh Sơn chậm rãi thở ra một hơi, trái tim đang hoảng hốt cũng bình tĩnh lại. Loại chuyện dùng mộng ngồi chết người khác thế này, Ninh Hinh khẳng định làm không được. Chỉ cần không phải Ninh Hinh, các cô nương khác ở trong thôn, hắn thích ai cũng được, đều không quan hệ đến chính mình.

Hai người com nước xong, liền hẹn thời gian đi bái tế những người cùng thôn đã mất, liền ly khai.

Vốn thể trạng tốt, không đến nửa tháng, Cố Thanh Sơn trên người thương thế liền tốt. Làm thân binh của Đàm Sĩ Lễ, hắn càng thêm dốc sức làm việc, luyện võ. Có lẽ là bởi vì thức ăn tốt, dinh dưỡng đầy đủ, qua hai năm, thể nhưng hắn lại cao hơn một chút, vốn là gương mặt xương bọc da hiện giờ gương mặt đầy đặn, mày rậm, mắt sáng, khuôn mặt tuấn lãng, trở thành một mỹ nam tử trong quân.

Cố Thanh Sơn đứng ở trên núi cao, nhìn một mảng quân trướng to lớn ở trên thảo nguyên. Quyết chiến sắp tới, hai đội đại quân đã vòng núi, từ thảo nguyên phía sau vây đánh, chặt đứt đường lui của quân Đột Quyết Khả Hãn. Thánh thượng đã đích thân tới biên quan, hơn nửa hạ hoàng mệnh, lần này quyết chiến cần phải lấy được đầu Khả Hãn, vô luận là ai, chỉ cần lấy được đầu Khả Hãn, tất có trọng thưởng, vừa được thưởng bạc, lại vừa thưởng quan chức.

Hắn không nghĩ muốn trọng thưởng cái gì, chỉ nghĩ nhanh nhanh về nhà. Ninh Hinh đã mười lăm tuổi, cũng không biết đã đính hôn hay chưa, lập tức liền đến tết, qua năm nàng đã mười sáu tuổi, cũng không biết chính mình còn có thể kịp về cưới nàng hay không?

Nghĩ đến đó, vốn đã luyện một thân trầm ổn, khi phách Cố Thanh Sơn, trong mắt hiện ra vài tia hoảng loạn.

Thôi, không nghĩ đến nàng nữa, vẫn là ngấm đến trận quyết chiến ngày mai. Thân là thám tử, hẳn có thể tự do mà ở phụ cận thăm dò địa hình, cũng xác thật có một cái phát hiện kinh người. Mặc kệ suy đoán của chính mình có thể hay không trở thành hiện thực, hẳn đều phải ở nơi đó đào hào bẫy rập. Không thể làm quân giặc có thể trốn trở về, cũng không thể làm chính mình bỏ qua cơ hội tốt để lập công này.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Mật Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Lập Công Lớn

Đêm khuya tĩnh lặng, tiếng chém giết thảm thiết vang lên từ bốn phía.

Một con ngựa màu trắng chạy dọc theo con đường nhỏ quanh co ào ào tới, ngồi ở trên lưng ngựa là một tiểu tướng thiếu niên mặc khôi giáp, tuổi tầm mười bốn mười lăm, hai mắt sáng ngời mà nhìn về phía phía trước.

"Đứng lại, phía trước không thể đi." Cổ Thanh Sơn từ trong rừng nhanh chóng chui ra, đứng ngăn trước ngựa.

Tiểu tướng kéo chặt cương ngựa, đánh giá Cổ Thanh Sơn từ trên xuống dưới một phen, mới mở miệng hỏi: "Ai phái ngươi ở đây ngăn cản bản tiểu tướng?"

"Không có ai phái ta ngăn cản ngươi hết, bởi vì phía trước có đặt bẫy, nếu ngươi cứ thế xông qua, chắc chắn sẽ bị thương." Cổ Thanh Sơn bình tĩnh đáp.

Tiểu tướng cười khúc khích, lầm bầm: "Ta còn tưởng rằng sẽ bị bắt đi trở về chứ, nguyên lai ngươi không phải là người giám thị ta. Này, ngươi tên là gì, thuộc doanh trưởng nào?"

"Ta gọi Cổ Thanh Sơn, là binh lính dưới trướng Lý tướng quân thuộc quân Đông lộ."

"À," Tiểu tướng gật gù đầu, lại hỏi: "Ngươi không lên phía trước đánh giặc, lại tránh ở này đào hố bẫy người một nhà, ngươi vừa là đào binh..... Không, ngươi còn không tính đào binh, so đào binh càng kém cỏi, muốn sát hại người một nhà, hôm nay may mà bị tiểu gia đụng phải, liền phải giúp Lý tướng quân thanh lý môn hộ."

Nói xong, hắn quơ quơ cây ngân thương trong tay, ở trước mặt Cổ Thanh Sơn khoa tay múa chân một chút.

Cổ Thanh Sơn vươn bàn tay to lên nắm lấy cây thương, dùng sức kéo một cái liền đem người từ trên lưng ngựa túm xuống dưới. Thiếu niên thân mình lao đảo, suýt chút nữa thì đầu đập xuống đất, Cổ Thanh Sơn đành phải duỗi cánh tay dài ra đỡ hắn.

"Tiểu tướng quân, ngươi đừng vội, chờ ta cùng ngươi nói một chút. Cái bẫy rập này của ta cũng không phải để hại người phe mình, bằng không cũng sẽ không ngăn lại ngựa của ngươi. Ta đang chờ ở đây để bắt quân chạy trốn của Khả Hãn, ngươi đừng có đi lên phía trước nữa rất nguy hiểm, mau quay trở lại đi." Cổ Thanh Sơn giọng nói ôn hoà khuyên nhủ.

Thiếu niên này, Cổ Thanh Sơn vừa nhìn qua liền đoán là công tử con nhà giàu, nói không chừng là con trai của một vị tướng quân nào đó, đi theo quân để học hỏi kinh nghiệm. Sợ hắn bị thương, mới không cho hắn ra chiến trường, chính là thiếu niên tuổi trẻ nông nổi, càng cảm càng muốn ra trận giết địch, không nghĩ đến việc gặp nguy hiểm, lo là một chút là mất mạng.

Cổ Thanh Sơn hiểu rõ, nhưng thức thời không có nói ra, loại người này không phải là người chính mình có thể đắc tội được, đành mềm mỏng dụ hắn quay về, mắt công chậm trễ chính mình đại sự.

Ai ngờ thiếu niên lại không phục, nói: "Ngươi đừng tưởng rằng đem bốn..... Bốn thiếu gia từ trên lưng ngựa túm xuống dưới, là có thể chứng minh ngươi có bản lĩnh. Còn đòi bắt quân Khả Hãn, ngươi là đang nói hươu nói vượn, đêm nay quân Khả Hãn tất nhiên sẽ bị đánh bại, bọn chúng còn không vội chạy trốn về thảo nguyên sao? Ngươi ngốc chạy vào Trung Nguyên, để tự tìm đường chết à?"

Cổ Thanh Sơn quay đầu lại nhìn con đường trong rừng kia một lần, lại quỳ rạp áp tai trên mặt đất nghe động tĩnh, xác định tạm thời không có người tới gần, mới thấp giọng cho hắn giải thích: "Tiểu tướng quân, thảo nguyên đường lui đã bị tây lộ quân cùng bắc lộ quân của chúng ta phong tỏa hoàn toàn, tưởng đột phá tuyến phong tỏa là không hề dễ dàng, hơn nữa thảo nguyên rộng lớn vừa nhìn sẽ thấy ngay, bọn hắn muốn chạy trốn, dễ dàng bị chúng ta phát hiện. Nhưng nơi này thì bất đồng, đường núi gấp ghe, cánh rừng lại rậm rạp, trốn đi vào liền không dễ tìm kiếm. Theo đường nhỏ này có thể vòng qua phía bên kia ngọn núi, lại đi qua một khe nhỏ, ngay lập tức đến sâu bên trong thảo nguyên. Quân giặc rất quen thuộc địa hình nơi này, cho nên rất có khả năng sẽ đơn thương độc mã từ nơi này đào tẩu."

Thiếu niên nghe xong, mắt mở to không chớp nhìn Cổ Thanh Sơn, kinh hi nói: "Ngươi nói cũng có vài phần đạo lý, vậy được rồi, ta liền chờ ở đây cùng với ngươi, để xem đến cùng có thể hay không bắt được bọn chúng."

Cổ Thanh Sơn cười khò: "Tiểu tướng quân, đây là đại sự, không phải chuyện đùa giỡn. Ngươi thì có thể ẩn núp, nhưng ngựa của ngươi sẽ khiến cho bọn chúng hoài nghi, cho nên ngươi vẫn mau trở về đi."

Thiếu niên hào sảng mà vung bàn tay lên: "Không có việc gì, ngựa của ta rất thông minh. Ta ra lệnh cho nó trốn đi một nơi khác là được." Nói xong, liền húy sáo một tiếng, con ngựa trắng quả nhiên đạp chân ẩn vào rừng rậm, còn biết ý đi ra ngoài thêm một đoạn đường, mới bắt đầu nhàn nhả mà ăn cỏ.

Cố Thanh Sơn biết khuyên không được vị tổ tông này, đành phải thấp giọng mà dặn dò hần, kéo hần trốn vào vị trí thích hợp.

Đội ước chừng hơn một canh giờ, đêm nay không trăng không sao, nên việc phán đoán canh giờ không chính xác cho lắm. Vị tiểu tướng ngồi bên cạnh đã mơ mơ màng màng sắp ngủ rồi, Cố Thanh Sơn nhắm đoán có lẽ là đã sau nửa đêm.

Cứ chốc chốc, hần liền quỳ rạp trên mặt đất để nghe động tĩnh, nhưng lần nào cũng đều không có nghe được âm thanh bản thân đang chờ. Hần cũng bắt đầu hoài nghi, có phải hay không chính mình suy xét sai rồi? Hoặc là quân giặc đã bị giết hết?

Đang miên man suy nghĩ, hần nghe được tiếng vó ngựa từ xa truyền, là từ chiến trường truyền đến.

Tâm hần lập tức treo cao, toàn thân máu tựa hồ đều sôi trào, thật cẩn thận mà thăm dò nhìn xung quanh, quả nhiên nhìn đến một thân ảnh mỏng lung từ xa đang đi tới, không khỏi nắm chặt thanh đao trong tay.

Gần, càng gần... thật sự là người Đột Quyết. Cố Thanh Sơn nhìn không rõ diện mạo của người nọ, nhưng là hần ần ần cảm thấy đây chính là quân hiệt diệt Khả Hãn.

Người nọ một bên thúc ngựa, một bên khản trương mà quay đầu nhìn lại con đường phía sau, không có truy binh. Hần bỗng nhiên cười lớn một tiếng: "Ha ha, các ngươi muốn giết ta cũng không dễ dàng như vậy. Lão tử trở về thảo nguyên, qua vài năm nữa lại tiếp báo thù rửa hận... a..."

Hần đang mừng thầm không có người đuổi theo, lại hoàn toàn không nghĩ tới ở nơi này sẽ có mai phục. Ngựa mất đà, thân thể to lớn của hần văng ra ngoài, ngay lập tức rơi vào bên trong bẫy rập. Cố Thanh Sơn vội vàng đi đến, nhảy vào trong bẫy rập, nhân lúc tên giặc kia còn không có hoàn hồn, giơ tay một đao chém xuống, đầu ngay lập tức rơi xuống đất.

Vị tiểu tướng mặc ngân giáp cũng chạy vội tới, thấy Cố Thanh Sơn tay xách đầu người từ bên trong bẫy rập bò ra. Hần kinh hi hỏi: "Bắt được rồi? Thật là quân hiệt sao?"

"Không biết, thấy không rõ, một lát nữa ta sẽ nhìn lại cẩn thận." Cố Thanh Sơn bò đi lên, từ trong lòng ngực móc ra bức họa quân hiệt diệt dân khắp quân doanh, cẩn thận thăm tra đối chiếu: "Ừm, chính là hần, thành công!"

Thiếu niên có chút nhát gan, không dám nhìn, lại liếc liếc mắt nhìn cặp lông mày kia. Quân Hiệt hiệt là đặc điểm nhận dạng rõ nhất là cặp lông mày đen nhánh chỉ để một nửa, sau khi nhìn rõ ràng, hưng phấn nói: "Thật đúng là quân hiệt hiệt a."

Mấy năm nay Cố Thanh Sơn đã giết không ít địch nhân, cũng bị thương vài lần, đối với tình huống đổ máu, người chết này cũng không quá sợ hãi. Bình tĩnh mà rút ra bao bố đã chuẩn bị tốt từ trước, đem đầu người bao lên xong xuôi, nói: "Được rồi, trở về thôi."

"Được." Lần này thiếu niên rất nghe lời, về mặt sùng bái mà nhìn Cố Thanh Sơn nói: "Ngươi thật giỏi, Hoàng Thượng sẽ trọng thưởng cho ngươi."

Cố Thanh Sơn nhấp nhấp môi, cùng hần sóng vai đi về phía đại doanh, suy xét nên giải thích như thế nào thì ổn thỏa: "Ách, kỳ thật người này cũng không xem như là ta giết, mà là Đàm Sĩ Lễ đại nhân giết. Đàm đại nhân ngươi biết không?"

Thiếu niên nghiêng đầu nghĩ nghĩ nói: "Không quen biết, là chắc là một tiểu quan, chứ mấy đại nguyên soái ta đều nhận thức."

Cố Thanh Sơn âm thầm gật đầu, quả nhiên là con trai của quan lớn a. "Hần là thám tử doanh giáo úy, ta là thân binh của hần. Là đàm giáo úy an bài ta tại đây chờ bắt quân hiệt chạy trốn, cho nên, người nên được đến trọng thưởng là hần."

Thiếu niên khinh thường mà xì một tiếng nói: "Ngươi cho rằng ta là tên ngốc sao? Hần nếu có thể tính đến, tại sao lại không đi đến nơi này chờ, mà lại để ngươi tới. Còn nữa, vừa mới bắt đầu ngươi cũng không nắm chắc. Chờ lâu như vậy, ta thấy ngươi cũng rất sốt ruột, rõ ràng là sợ chính mình đã đoán sai, sẽ bị trách phạt. Hiện tại lập được công, liền đem công lao nhường cho người khác, tiểu gia xem không quen loại sự tình này, ngươi nếu có cái gì ủy khuất liền nói, tiểu gia cho ngươi làm chủ. Hần dám mạo nhận lĩnh công lao, đó chính là tội khi quân, sẽ bị chém đầu."

Đối mặt với thiếu niên ngay thẳng, nhiệt tình, Cố Thanh Sơn phật cười: "Ta không có ủy khuất, cảm ơn ngươi đã muốn thay ta chủ trì công đạo. Ta nguyên bản chính là một tên nhà quê, lúc đầu vào quân cái gì cũng đều không hiểu. Nếu không có Đàm giáo úy, ta căn bản là không có khả năng giết chết hiệt diệt Khả Hãn. Như lần quyết chiến này, Đàm giáo úy mang theo chúng ta nhiều lần điều tra hoàn cảnh xung quanh, mới phát hiện được con đường nhỏ này. Hơn nữa hần phản phò ta, khi hai quân giao chiến, nếu thua, bọn chúng chắc chắn sẽ bỏ trốn, bảo ta nhiều chú ý, như vậy ta mới có thể ở con đường này ôm cây đợi thỏ. Việc này không phải là khi quân, mà công lao xác thật là của hần."

Thiếu niên ngửa đầu nhìn Cố Thanh Sơn cười nói: "Ngươi thật đúng là người biết tri ân báo đáp, được rồi, ta liền thành toàn cho ngươi, coi như là hần bắt được đi."

"Hắc hắc! Cảm ơn a." Cố Thanh Sơn hướng hần cười ôn hòa.

Thiếu niên cười ha ha, liền đáp: "Ngươi người này thực sự có ý tứ, ta thích ngươi, ngươi kêu Cố Thanh Sơn đúng không, thật đúng là giống thanh sơn giống nhau trầm ổn đại khí, còn là người đáng kết giao."

Đến quân doanh thời điểm, thiếu niên leo lên ngựa phóng đi. Cổ Thanh Sơn vội vàng đi tìm Đàm Sĩ Lễ, lại thấy ba người bọn họ cũng đang vội vã tìm hắn.

"Thanh Sơn, ngươi không sao chứ? Chúng ta tìm ngươi cả nửa ngày cũng không tìm thấy, đều lo lắng muốn chết." Đàm Sĩ Lễ tay trái bị thương, nên dùng tay phải bắt lấy cánh tay của hắn nói.

"Ta không có việc gì, yên tâm đi. Ta có tin tức tốt nói cho ngươi, vào quân trường rồi nói sau." Cổ Thanh Sơn vội kéo hắn vào quân trường, Phí Cường cùng Mã Huy theo sát sau đó.

Ba người nhìn hắn thần bí đem thanh bố bao phóng tới trên bàn, cởi bỏ bao vây, hai tròng mắt sáng ngời mà nói: "Nhìn xem đây là cái gì?"

"Thủ cấp của quân hiệt hiệt?" Ba người kinh ngạc, nghen hống nhìn trần trời, khó có thể tin.

Phí Cường là gan đại, tiến lại gần cẩn thận mà nhìn, hiệt hiệt bức họa đã sớm dán ở khắp nơi trong quân doanh, cặp chân mày một nửa, đôi mắt, râu. "Thật là quân hiệt hiệt a, Thanh Sơn, ngươi chặt được đầu của quân Đột Quyết Khả Hãn, lập công lớn, còn không mau đi đến chỗ hoàng thượng lĩnh thưởng."

Cổ Thanh Sơn bình tĩnh mà lắc đầu: "Không, nên lĩnh thưởng không phải ta, mà là Đàm giáo úy. Là hắn dạy ta binh pháp, dạy ta học được quan sát địa hình, phán đoán nhân tâm, ta là từ khe núi cốc bên cạnh đường nhỏ đào bẫy rập mới bắt được hiệt hiệt. Chúng ta ba cái đều là Đàm giáo úy thân binh, chúng ta làm sự tình đều là hắn an bài bố trí, cho nên lĩnh thưởng người hắn là hắn."

Đàm Sĩ Lễ sùng sốt, Phí Cường cũng không nghĩ tới Cổ Thanh Sơn sẽ nói ra nói như vậy, nhưng thật ra Mã Huy trước hết phản ứng lại đây, vui mừng cười nói: "Đúng vậy, đây là Đàm giáo úy công lao, chủ tử, ngài mau đi chỗ thánh thượng báo tin vui đi."

Đàm Sĩ Lễ như cũ khiếp sợ, lại không có nửa điểm vui mừng thần sắc, chần chờ gục đầu xuống: "Ta biết Thanh Sơn vẫn luôn rất muốn lập công, ngươi dựa vào chính mình thông minh tài trí lập công lớn, ta không thể giành, lại nói, chuyện này còn là tội khi quân muốn tru di cửu tộc."

Mã Huy có điểm sốt ruột, khuyên nhủ: "Này không phải là tội khi quân, chủ tử, Thanh Sơn nói đúng, ba người chúng ta đều là thân binh của ngài, vô luận ai chặt được đầu quân giặc, đều tính là do ngài chặt, ngài học nhiều hiểu rộng, sẽ biết ở trước mặt hoàng thượng nên nói như thế nào."

Đàm Sĩ Lễ vẫn là lắc đầu: "Ta Đàm Sĩ Lễ cũng được coi là chính nhân quân tử, không thể đoạt công lao của người khác, Thanh Sơn, ngươi đã cứu ta một mạng, đã xem như báo đáp hết. Ngươi cũng mong cầu này phân công lao, vẫn là chính ngươi đi lĩnh thưởng đi."

Cổ Thanh Sơn cười nói: "Hôm nay ta nói vài câu các ngươi xem thế nào. Mấy năm nay chúng ta ở cùng một chỗ ăn ngủ, tựa như thân huynh đệ với nhau. Ý tưởng của ta các ngươi cũng đều biết, chỉ muốn học chút bản lĩnh, nhanh trở về Ninh gia trang. Dựa vào các ngươi trợ giúp, hiện giờ ta đã học giỏi bản lĩnh, Đàm đại ca còn dạy ta đọc sách biết chữ, hiện giờ ta cũng chỉ chờ về nhà. Nếu là ta đi Hoàng Thượng nơi đó lĩnh thưởng, cho dù có được phong thưởng chức quan, kia cũng phải là sau khi đại quân khai hoàn hồi triều, ta chờ không được. Khi đó, Ninh Hinh khẳng định đã gả chồng. Ta không nghĩ làm quan, cũng không nghĩ phát tài, chỉ nghĩ cưới Ninh Hinh. hơn nữa, ta chỉ là một tên nông dân quen trồng dưa từ trong thôn nhỏ, cho ta làm quan, ta cũng không biết làm như thế nào. Nhưng Đàm đại ca lại khác, ngươi cần phần công lao này mới có thể hoàn thành tâm nguyện, hơn nữa ngươi cũng có học vấn, có bản lĩnh, có thể làm quan, chỉ là chưa có cơ hội diện thánh mà thôi. Tâm sự của ngươi ta đều rõ ràng, ngươi cũng đừng khách khí. Nếu không chê, hôm nay chúng ta liền kết bái huynh đệ, tương lai, đại ca ngươi phát đạt, đệ tự nhiên cũng được thơm lây."

Cổ Thanh Sơn vội nói khẩn thiết, Đàm Sĩ Lễ cảm động lệ nóng doanh tròng, lập tức, hai người quỳ xuống đất kết nghĩa kim lan, thành huynh đệ khác họ.

Đàm Sĩ Lễ cầm lấy đầu người đi diện Thánh. Sau một lúc nói chuyện với nhau, Hoàng Thượng tán thưởng Đàm Sĩ Lễ văn võ toàn tài, thâm than chỉ hận gặp nhau quá muộn, lập tức mệnh hắn tùy giá hồi kinh, vào kinh sau sẽ cùng nhận phong thưởng với các quan quân khác.

Cổ Thanh Sơn đi theo nhóm binh lính hồi kinh đầu tiên, sau hơn hai tháng tới ngoài thành Trường An, ở trong quân thành thành thật thật mà chờ Đàm Sĩ Lễ giúp hắn đi vào nhóm đầu tiên hồi cố hương.

Hôm nay ngày mai mười một tháng hai, quan viên mang đến danh sách nhóm đầu tiên được hồi hương, tên của Cổ Thanh Sơn cũng có ở trong đó.

Bạn đang đọc truyện *Điện Viên Mật Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Trở Về

Cười trên con ngựa to lớn, Cổ Thanh Sơn nhiệt huyết sôi trào, vui vẻ vô cùng, rốt cuộc hắn đã có thể về nhà, sang năm, Ninh Hinh chỉ vừa mới mười sáu tuổi, có lẽ... tất cả vẫn còn kịp.

Hắn mặc một bộ áo gấm màu xanh lá nhạt, cổ áo cùng cổ tay áo thêu những cành trúc rất tinh xảo, bên hông dắt một bảo đao tên là "Lăng nguyệt", ở yên ngựa thì dắt cây thương bằng sắt lúc trước dùng để đánh giặc, phía sau lưng đeo cung to và mũi tên. Trong hầu bao có hai trăm lượng bạc, bên trong tay nải giặt ở yên ngựa đều là quần áo được làm từ tơ lụa thượng đẳng.

Ngày đó ra quân, Đàm Sĩ Lễ tự mình cười hắc hắc đến lều lớn đón hán vào thượng thư phủ tắm rửa, thay quần áo, cùng Đàm gia tam gia phụ thân của Đàm Sĩ Lễ ăn một bữa cơm trưa phong phú xong, rồi mới tiễn hán rời kinh thành.

Đàm Sĩ Lễ chuẩn bị cho hán một đồng đồ lớn, nếu không có một chiếc xe ngựa khẳng định chứa không hết. Cố Thanh Sơn chỉ thầm nghĩ cười ngựa thật nhanh để về nhà sớm một chút, nên cái gì cũng không cần. Hai bên đẩy qua đẩy lại mấy lần, cuối cùng, Cố Thanh Sơn mới chọn vài món binh khí thích hợp cho việc săn thú sau này, cùng một con ngựa tốt.

Biết hán nóng vội, Đàm Sĩ Lễ cố ý cho hán chuẩn bị một tín vật của triệu phủ, mặt trên hầu bao cũng dán giấy niêm phong của triệu phủ. Như vậy, khi đi ngang qua các huyện, châu có thể miễn đi rất nhiều số lần kiểm tra, khiến hán một đường đi thuận lợi hơn rất nhiều.

Vàng bạc đá quý hán không chịu nhận, Đàm Sĩ Lễ không có biện pháp, chỉ có thể chuẩn bị cho hán hầu bao hai trăm lượng bạc, ở trong bao quần áo bỏ thêm mấy chục lượng bạc vụn để dùng trên đường. Còn liên tục trách cứ hán không xem chính mình là đại ca, còn khách khí, đành phải nói chờ tới thời điểm hán thành thân, sẽ đem mấy thứ này tặng cho đệ muội làm lễ gặp mặt.

Nhắc tới thành thân, Cố Thanh Sơn cũng chỉ cộc lốc cười trừ, sau đó cũng hứa nếu bản thân cưới vợ nhất định sẽ gọi thư cho Đàm Sĩ Lễ, xong xuôi mới lòng nóng như lửa đốt chạy vội đi.

Một đường nhanh như điện chớp, ban ngày ngồi trên lưng ngựa, hán tổng cảm giác Ninh Hinh ngay sau đó liền sẽ xuất hiện ở trước mặt. Buổi tối ngủ, thì mơ thấy nàng mỉm cười ngọt ngào nói: Thanh sơn ca, ta muốn gả cho ngươi. Trong chớp lát lại nhìn đến hình ảnh nàng thành thân, nhưng tâm lang lại không phải bản thân.

Suốt hai tháng, hán liều mạng chạy tới Lai Thủy trấn. Đầu tiên tắm rửa thay quần áo, bỏ đi một thân dơ bẩn, cột lại tóc, cài chắt đai lưng, xong xuôi lại ngấm bản thân vài lần trong gương, xác định là một thanh niên tuấn tú, mới cười hi hi đi ra cửa hàng mua thêm vài bao điểm tâm, không để ý tới những ánh mắt kinh diễm trên đường, lập tức cười ngựa chạy tới Ninh gia trang.

Tới cửa thôn là lúc hoàng hôn, từng mái nhà đều có khói bếp bay lên. Hàng liễu xanh ra lá non vờn quanh thôn trang nhỏ, an tĩnh, con sông Lai Thủy Hà lẳng lẳng chảy xuôi, phía xa xa là ngọn núi tràn ngập những cây tùng bách hoang dã quen thuộc.

Chính là, hán lại thắt chặt dây cương, bỗng nhiên không dám đi về phía trước đi.

Nếu Ninh Hinh phải thành thân, thì hán phải làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Hán bóp chính mình cái trán, thật sự nghĩ không ra đáp án. Đi lính trở về, trước tiên phải đi nhà lí chính báo danh. Nếu ở nhà bọn họ nghe được tin tức Ninh Hinh đã thành thân, hán không biết chính mình có thể hay không sẽ điên mất, có thể hay không không màng tất cả hậu quả mà chạy đến nhà chồng nàng đem nàng cướp đi...

Đang hoang mang suy nghĩ, không dám vào thôn, Cố Thanh Sơn bị một vị đại thẩm nhiệt tình gọi: "Vị đại quan nhân này, ngươi là muốn vào thôn chúng ta thôn sao? Ngươi là thân thích của nhà ai nhà, nếu là không biết đường, ta có thể mang ngươi đi."

Giọng nói này có chút quen quen, Cố Thanh Sơn quay đầu lại, biết chính mình cần thiết phải đối mặt với hiện thực. Hít một hơi thật sâu, tận lực bình ổn lại trái tim đang đập, hán trầm giọng mở miệng: "Tứ thẩm, là con, ngài không nhận ra Thanh Sơn sao?"

Doãn Tứ thẩm giật mình mở to mắt, trên dưới đánh giá hán, cau mày hỏi: "Ngươi là ai? Ngươi lặp lại lần nữa."

"Ta là Cố Thanh Sơn đây, đã đánh giặc xong rồi nên con liền trở lại." Cố Thanh Sơn xoay người xuống ngựa, làm cho bà ta có thể nhìn rõ chính mình hơn.

Doãn Tứ thẩm đến gần hai bước, ti mi mà nhìn một lần, sau đó ném trong tay rổ rau dại mới đào, lôi kéo cánh tay Cố Thanh Sơn khóc lớn: "Thanh Sơn, thật là ngươi nha, ngươi đã về rồi, thật tốt quá. Cố Đại Lỗ, ngươi nhìn thấy đi, nhi tử của ngươi nó đã trở lại, còn có tiền đồ, cưới ngựa lớn, mặc quần áo vải tốt, ta cuối cùng đêm đêm không cần mơ thấy ác mộng, không cần phải đi trước mộ hai vợ chồng các ngươi tạ lỗi nữa, ô ô....."

Cố Thanh Sơn cũng có chút xúc động, đỡ lấy Doãn Tứ thẩm cười nói: "Tứ thẩm, trận này vừa mới mới vừa đánh xong, ta liền đã trở lại, còn chưa có đi nhà lí chính trong giao công văn đâu. Ngươi cũng đừng khóc, ta không phải vẫn tốt hay sao, hơn nữa ta còn học được một thân bản lĩnh, về sau có thể vào núi săn thú, khi nào thẩm muốn ăn thịt, liền cùng ta nói, ta đi săn lợn rừng cho thẩm."

Doãn Tứ thẩm bị hán dỗ, nín khóc mỉm cười, nhặt lên rổ, lôi kéo hán đi về nhà bà ta, vừa đi vừa nói: "Trước không cần vội đi nhà Lý chính, về nhà thẩm ăn cơm cái đã. Tiểu Xuyên đã cưới vợ, Tiểu Hà năm nay cũng mười lăm, đều trưởng thành. Aizz, đúng rồi, ngươi năm nay đã hai mươi đi. Tham gia quân ngũ làm chậm trễ việc hôn nhân, bất quá không quan hệ, vài hôm nữa tứ thẩm nhờ mọi người trong thôn làm mai cho ngươi. Nhà chúng ta phàm là Tiểu Xuyên có một ngum ăn, ngươi cũng liền có, ngươi cứ yên tâm đi. Ngươi có tiền đồ, có thể còn sống trở về, nếu là Tiểu Xuyên đi, đã sớm mất mạng. Những người khác của thôn chúng ta thì thế nào?"

Cố Thanh Sơn cũng không tính toán muốn ý lại vào Doãn, bất quá Doãn Tứ thẩm có thể nhớ thương chính mình như vậy, vẫn khiến lòng hán ấm áp. Nghĩ đến những người khác, thâm tình không khỏi trầm trọng lên: "Trừ bỏ ta cùng Ngô Đại Lực, tám người khác... đã mất cách đây hai năm. Thi thể cũng chôn cất. "

Nghe xong lời này, Doãn Tứ thẩm càng thêm may mắn nhĩ tử gầy yếu của bà ta không đi. Đang nói chuyện, liền đến cửa nhà, lôi kéo Cố Thanh Sơn đi vào, Doãn Tứ thẩm liền gọi nhi tử đang chế củi ở trong sân cùng con dâu đang nấu cơm trong phòng bếp lại nhìn xem ai tới.

Doãn Tiểu Xuyên nhìn hấn từ trên xuống dưới nhìn vài lần, mới do dự hỏi: "Là..... Thanh sơn ca phải không?"

Nương từ Tiểu Xuyên thì nhìn chăm chăm, nàng ta chưa từng gặp qua nam nhân tuấn tú như vậy, một thân khí chất này khắp thôn không có một người như vậy, cho dù là đi trấn trên họp chợ, cũng chưa từng gặp qua a.

Cố Thanh Sơn bình tĩnh cười cười: "Là ta, tiểu xuyên, ngươi nhân lực không tồi, ánh mắt so với tứ thẩm tốt hơn nhiều."

Doãn Tiểu Xuyên nhìn hấn toàn thân quý khí, liền nói: "Sớm biết rằng tham gia quân ngũ có thể có này tiền đồ, dù có thể nào ta cũng tự mình đi, quyết không thể để huynh thay ta nha."

Doãn Tứ thẩm dùng rổ trong tay đánh vào mông hấn mắng: "Đừng nói vậy, Thanh Sơn ca của ngươi là dùng mạng đánh cược, thôn chúng ta đi mười người đã chết tám, ngươi nếu đi, có mà sớm mất mạng."

Mọi người đang nói chuyện, Tiểu Hà bụng chàu gổ từ ngoài cửa tiến vào: "Nương, Ninh Hinh tỷ nhờ ta hỏi ngài một chút, ngày mai ngài có đi trấn trên bán trứng gà không? Tỷ ấy nghĩ đi cùng ngài."

Đột nhiên nghe được tên người trong lòng, tim Cố Thanh Sơn đập thình thịch hai cái. Lại nỗ lực làm bộ lơ đãng hỏi: "Ninh Hinh? Là Ninh Hinh muội từ nhà lý chính phải không? Nàng cũng đã mười sáu tuổi đi, còn không có thành thân sao, mà lại muốn đi trấn trên bán trứng gà?"

Ở trong ấn tượng của hấn Ninh gia là phú hộ số một số hai của thôn, mỗi lần đi họp chợ, đều là mua đồ ăn ngon, chưa bao giờ phải đi bán trứng gà.

"Aizz! Ninh gia nay không bằng xưa a. Đừng nói cái này, Tiểu Hà, Thanh Sơn ca của ngươi đã trở lại, ngươi mau đi làm thịt một con gà, làm thêm vài món ăn, một lát chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm." Doãn Tứ thẩm lôi kéo Cố Thanh Sơn vào nhà, nên cũng lười nói đến chuyện của Ninh gia.

Sắc trời dần dần tối sầm xuống nên Tiểu Hà thấy không rõ, vội vàng chạy đến trước mặt Cố Thanh Sơn, nhìn chăm chăm hấn một lúc lâu, lại tò mò mà xem quần áo đắt tiền trên người hấn, bên cạnh đứng một con ngựa khỏe mạnh, lớn tiếng nói: "Oa! Thanh sơn ca ngươi phát tài a, có thể mặc quần áo tốt như vậy tốt như vậy, người cũng so trước kia tuấn tú hơn."

Cố Thanh Sơn nào có tâm tư cùng nàng ta nói chuyện tào lao, khó nén nóng vội hỏi: "Ninh gia làm Sao vậy? Lát nữa ta muốn đi nhà lý chính giao công văn, nhà bọn họ đến tốt cùng xảy ra chuyện gì?"

Tiểu Hà cướp nói: "Ngươi đừng đi nhà bọn họ, hiện tại cha Ngô Đại Lực mới là lý chính. Ninh Bân ca bệnh vực kẻ yếu, hồi tết Nguyên Tiêu bị người đánh cho tàn phế, hiện tại nằm trên giường không đi được. Ta vừa rồi mới hỏi Ninh Hinh tỷ, tỷ ấy nói vẫn còn chưa tỉnh lại."

"Ngươi mới vừa thấy Ninh Hinh đứng không, ở đâu nhìn thấy, nàng không có gì việc gì chứ?" Cố Thanh Sơn vội vàng hỏi.

"Ở bờ sông....."

Không chờ Tiểu Hà nói xong, Doãn Tứ thẩm nói tiếp: "Ninh Hinh nhưng thật ra không xảy ra việc gì, chẳng qua nghe nói nhà chồng con bé cũng thuộc hạng chẳng ra gì....."

Thoáng như một cái sét đánh giữa trời quang, bổ vào Cố Thanh Sơn trên đầu, làm hấn lập tức liền thở không nổi.

"Ninh Hinh..... Ninh Hinh đã lấy chồng?"

Bỗng nhiên toàn thân hấn run rẩy, trong lòng bàn tay một mảnh lạnh lẽo, không thể tin được những gì bản thân vừa nghe, dùng đầu ngón tay bấm chặt vào lòng bàn tay, đều không cảm thấy đau.

"Vẫn chưa thành thân, năm trước mới vừa định thân. Nhưng mà từ khi ca ca con bé xảy ra chuyện, đặc tội nhà họ Triệu giàu có ở trên trấn, nghe nói nhà chồng con bé liền hủy hôn ước." Doãn Tứ thẩm nói tiếp.

"Tốt, hủy hôn là tốt..." Cố Thanh Sơn lẩm bẩm tự nói, rồi đột nhiên tỉnh ngộ lại, những lời này không phải là lời hấn nên nói. Như thế nào sau một lúc về đến nhà, hấn liền không bình tĩnh như vậy? Trải qua nhiều trường hợp chém giết tanh máu, hấn đã sớm luyện được một thân khí định trảm ổn nha. Ninh Hinh a..... Ninh Hinh, chỉ cần nhắc đến nàng, hấn liền trở nên thiếu kiên nhẫn.

Cố Thanh Sơn thừa dịp người khác không nghe rõ, vội vàng nói: "Tứ thẩm, ta là nói ta phải đi. Ta phải đi nhà lý chính báo tên trước, một lát còn muốn đi trấn trên, đêm nay liền không ở nhà ăn cơm, về sau còn nhiều thời gian ăn, ta đi trước."

Hấn vội vàng kéo ngựa đi, Doãn gia giữ không được, đành phải tùy ý hấn.

Cố Thanh Sơn xoay người leo lên ngựa, hướng tới bờ sông mà chạy. Xa xa nhìn thấy một bóng dáng nhỏ nhắn, lại có chút xúc động muốn rơi nước mắt. Hấn nhảy xuống, ném cương ngựa, nhìn chăm chú vào bóng dáng thương nhớ ngày đêm kia, từng bước một đi chậm rãi đến gần.

Nàng trưởng thành, mái tóc đen nhánh đã dài đến eo, vài ngọn tóc bị gió thổi bay bay, bàn tay nhỏ trắng nõn đang dùng sức giặt một bộ quần áo màu xanh đen, có lẽ là quần áo của phụ thân hoặc là ca ca nàng, chỉ là không biết đến khi nào trên tay nàng mới có thể cầm bộ quần áo của hấn để giặt.

Nàng giặt xong quần áo, đặt ở trên một tảng đá sạch, có lẽ là do ngồi xồm lâu nên eo đau, dùng đôi tay nhỏ dầm dẫm. Vì cái động tác này khiến hấn

thấy rõ ngực nàng, thân hình yếu đuối mê người.

Cố Thanh Sơn cố hòng hơi động, trăm mối cảm xúc ngổn ngang, sợ dọa đến nàng, tận lực khống chế được giọng nói kích động của mình, tiến lên thêm mấy bước, dùng ngữ khí tự cho là thực bình tĩnh gọi một tiếng: "Ninh Hinh!"

Ninh Hinh không có quay đầu lại, mà là cuối lưng xuống bưng lên một chậu nước, không chút chần chừ nào mà xoay người, hất ra, trong miệng còn quát mắng: "Người còn không cúi cho ta."

Cố Thanh Sơn không kịp dự phòng, một chậu nước cứ thế mà hất ở trên mặt cùng trước người hắn. Những giọt nước men theo mày kiếm tí tách rơi xuống, cũng đem ánh mắt si ngốc hiện ra càng thêm triền miên. Hắn vốn mặc quần áo vải khá mỏng, bị nước làm ướt, liền dính sát ở vào người, phác họa ra hình dáng cơ ngực, cơ bắp của cánh tay, cường tráng ngời ngời.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Mật Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Niềm Vui Gặp Lại

Ninh Hinh cùng nương đi nhỏ cỏ một ngày, eo và chân đều đau. Trước kia trong nhà những việc này không cần nàng phải làm, nhưng bây giờ đại ca bị người ta đánh tàn phế, đến nay vẫn còn nằm ở trên giường không thể đi lại. Cha nàng đi lên huyện cáo trạng với mời đại phu, nhưng lại bị phản thành vu cáo, ở trên phố còn bị ăn trộm mất vài chục lượng bạc tích góp trong mấy năm đông dã, còn bị người đánh đến bầm dập hết cả người ở một con hẻm nhỏ. Tầu từ thì nóng giận, không chịu đi làm, Ninh Hinh liền chủ động nói với nương là muốn ra ruộng làm việc.

Từ ruộng lúa mạch về đến nhà, Ninh Hinh không muốn nương phải mệt nhọc, liền dành chậu quần áo dơ đi ra bờ sông giặt. Nhìn trời càng ngày càng tối, nàng không khỏi vội vàng bước nhanh hơn cho. Gặp được Tiểu Hà, cũng chỉ nói vài câu đơn giản.

Tiểu Hà đi rồi, bờ sông chỉ còn lại có một mình nàng, Ninh Hinh cố nén eo đau, dùng chân gõ đập đập quần áo, cho nhanh xong để về nhà.

"Ninh Hinh muội tử, giặt đồ a." Một người nam nhân giọng cười giễu cợt đi lại gần.

Ninh Hinh mát lạnh nhìn lên, là kẻ mang danh vô lại ở trong thôn liền tức giận quát: "Ngô Nhị Cầu, có chuyện gì? Nếu không có việc gì thì cách xa ta ra, ta không rảnh mà nói chuyện với người."

Ngô Nhị Cầu cười hắc hắc, lại hướng phía trước đi thêm vài bước, thân mình gầy yếu ngồi xổm xuống tảng đá ở bờ sông, thật đúng là giống như một kẻ vô lại: "Muội tử, ca là vì muốn tốt cho người a. Người xem với tình hình hiện tại của nhà người, nhà chồng người chắc chắn sẽ từ hôn, còn ta, hiện tại là kẻ độc thân, người nếu là vui vẻ đi theo ta, ta bảo đảm....."

Không chờ hắn nói xong, Ninh Hinh liền bực bội quát: "Người bớt nói linh tinh đi, ai nói với người nhà chồng của ta muốn từ hôn? Liền tính lui thân, ta cũng tuyệt đối không liên quan gì đến người. Xuân mằm từ mới cùng người thành thân hơn một năm đã bị người hành hạ đến chết, ta đang hận không thể đánh chết người báo thù cho nàng ấy đây."

Ngô Nhị Cầu cũng không giận, vẫn như cũ cười hắc hắc trêu đùa nàng: "Ninh Hinh, người thật là đẹp, càng giận càng trở nên đẹp hơn. Xuân mằm từ liền so với người một ngón chân cũng không bằng, nếu là người gả cho ta, ta bảo đảm xem người như Bô Tát cung phụng..."

"Người cầm miệng cho ta, cúi sang một bên đi. Ngô Nhị Cầu, người là khi dễ ta vì nghĩ đại ca của ta hiện giờ bị thương nên đánh không được người đúng không? Người đừng quên, đại đường ca, nhị đường ca của ta cũng không phải người hiền lành, người dám khi dễ ta, xem bọn họ không đem người đánh chết." Ninh Hinh tức giận trừng mắt nhìn hắn, cầm một cây gậy ném qua.

Ngô Nhị Cầu nhảy dựng lên, trốn sang một bên, không dám đến gần. Bởi vì nhắc tới Ninh Giang cùng Ninh Đào, Ngô Nhị Cầu lập tức lúng túng, hai người đường ca kia thân thể vốn cao to, cũng không phải là người dễ chọc.

Nhưng hắn lại có chút chưa muốn từ bỏ ý định, ấp úng nói: "Ninh Hinh, ta nói chính là thật sự, người..... Ai! Thôi bỏ đi, ta biết người chương mất ta. Bất quá, không quan hệ, liền tính người trở thành giấy rách, ta cũng không để bụng, dù sao ta cũng không phải trai tân. Ta đây liền chờ..."

Một đại cô nương đang êm đẹp, bị người ta nói thành giấy rách, Ninh Hinh quả thực tức muốn nổ phổi, nhặt lên một cục đá hung hăng mà hướng Ngô Nhị Cầu ném. Ngô Nhị Cầu thấy Ninh Hinh thật sự nóng nảy, sợ nàng trở về kêu các đường ca của nàng tới, mới lưu luyến bỏ đi.

Bờ sông khôi phục yên lặng, Ninh Hinh nhanh tay giặt đồ. Rót cuộc cũng giặt xong bộ quần áo cuối cùng, nàng xoa xoa đôi chân đã tê rần, đứng dậy, nhéo nhéo cái eo nhức mỏi, tính toán gom quần áo về nhà.

Đúng lúc này, sau lưng bỗng nhiên truyền đến một giọng nói mang theo âm rung của nam nhân, trầm thấp mà có từ tính.

"Ninh Hinh muội tử."

Hoà khí trong lòng Ninh Hinh lập tức nhảy đến đỉnh đầu, tên hồn đàn Ngô Nhị Cầu này cư nhiên còn chưa đi, còn làm bộ thay đổi giọng nói, chất chứa tình thâm ý trọng, dù có mang lên ngà voi chó thì vẫn là chó mà thôi.

Nàng không trả lời, khom lưng bưng lên chậu nước vừa giữ quần áo xong, xoay người không chút khách khí mà hất xuống.

Chính là... người trước mặt này thực hiện nhiên không phải Ngô Nhị Cầu, trên mặt hần ướt nhèm thấy không rõ diện mạo, Ninh Hinh đầu tiên thấy rõ chính là dáng người cao lớn cùng bờ ngực và miệng của hần.

Nam nhân cúi tay lau nước trên mặt, tuần lẳng dung nhan cùng hai tròng mắt sáng tiến thẳng vào đáy mắt của nàng.

Ninh Hinh nháy mắt thất thần, người này giống như đã gặp qua ở đâu rồi, vừa thân thiết lại vừa quen thuộc. Chính là nàng biết rõ ràng trong thôn quanh đây nào có một thanh niên tuần tú như vậy.

"Ninh Hinh, muội không nhận ra ta sao? Muội nhìn kỹ lại xem." Nhìn thấy người thương nhớ ngày đêm, Cố Thanh Sơn cảm xúc mênh mông. Nhìn nàng ngốc ngốc bộ dáng, trái tim hần vừa vui vừa đau, nàng cư nhiên không nhận ra chính mình sao?

"Thanh sơn ca? Huynh... huynh thật là thanh sơn ca sao?" Ninh Hinh quả thực không thể tin được hai mắt của mình.

Cố Thanh Sơn vui mừng cười, lộ ra hàm răng trắng tinh, dùng sức gật gật đầu: "Phải, ta đã trở về, Ninh Hinh, muội... muội..."

Hần muốn nói: muội có nhớ ta không? Chính là, như thế nào cũng đều nói không nên lời.

"Thật tốt quá," Ninh Hinh hai mắt ngập nước khẽ chớp, từng giọt từng giọt rơi xuống: "Thanh Sơn ca, huynh trở về thật sự tốt quá. Muội vẫn luôn lo lắng cho huynh..... sợ huynh bị thương, sợ huynh..... có thể không bao giờ trở lại."

Nàng khóc không thành tiếng, mỗi lần đi ra mảnh đất trồng rau, nhìn một mảnh đất trồng dưa hoang vu kia, sao có thể không nhớ đến người trồng dưa. Thanh sơn ca là người tốt, không nên chết ở trên chiến trường, nhà bọn họ chỉ còn có mình hần, Ninh Hinh vẫn luôn ngóng trông hần có thể hảo hảo trở về, lại tiếp tục trồng dưa bắt cá

"Đừng khóc, Ninh Hinh, đừng khóc a....." Cố Thanh Sơn tuy rằng chờ đợi lúc gặp lại, Ninh Hinh vui mừng rơi lệ. Chính là thật sự đến giờ khắc này, chân tay hần lại luống cuống, không biết nên như thế nào mới tốt.

Móc ra chiếc khăn trong lòng ngực, thật cẩn thận mà giúp nàng xoa xoa nước mắt, Cố Thanh Sơn cười nói: "Ninh Hinh, muội xem, cái này là chiếc khăn muội đưa ta khăn ngày trước đó. Ta vẫn luôn luyện tiếc dùng, hôm nay lại lấy ra lau nước mắt cho muội."

Ninh Hinh bỗng nhiên phát hiện vừa rồi bản thân quá kích động, đã quên lẽ nghĩa, bọn họ có động tác thân mật như vậy là không ổn, vội vàng lui về phía sau một bước, cầm lấy khăn tay tự mình lau. Mỡ khăn ra nhìn, xác thật là khăn do chính mình làm. Lúc này nàng mới nhớ tới, hần lúc gần đi bị thương, nàng đã từng dùng khăn tay của mình cho hần băng bó miệng vết thương.

Ninh Hinh không biết có nên trả lại khăn cho hần hay không, lại cảm thấy khăn do mình làm để hần mang theo không quá thích hợp, liền tiện tay nhét vào cổ tay áo.

Cố Thanh Sơn thấy đồ mình yêu thích bị tịch thu, lập tức sốt ruột nói: "Đó là của ta mà, à không, là của muội. Nhưng nó đã theo ta ba năm, muội... muội không thể đòi lại a."

Nhìn nam nhân cao hơn bản thân một cái đầu lại bày ra vẻ mặt đáng thương, Ninh Hinh bật cười nói: "Thanh sơn ca, huynh đều hai mươi tuổi rồi, như thế nào còn chơi xấu như tiểu hài tử chứ."

Ta liền thích chơi xấu với muội, chơi cả đòi.

Cố Thanh Sơn trong lòng nói thầm, ngoài miệng lại không dám nói ra. Cười khổ nói: "Ta cũng không còn cái khăn khác, muội liền trả lại cho ta đi. Ai, đúng rồi, vừa rồi muội như thế nào một lời cũng không nói liền hất vào mặt ta một chậu nước vậy, có chuyện gì sao?"

Nói đến việc này, Ninh Hinh có điểm áy náy, đành phải lấy khăn ra trả cho hần. Giải thích nói: "Vừa rồi Ngô Nhị Cầu lại đây, cùng ta nói vài lời không đúng đắn, bị ta mắng bỏ đi. Cho nên, lúc huynh đến đây, ta tưởng hần đã trở lại nên mới... Thanh sơn ca, thực xin lỗi, ta giúp huynh giặt quần áo đi."

Cố Thanh Sơn nhú mày kiểm, thanh âm sắc bén lên: "Muội nói Ngô Nhị Cầu, hần khi dễ muội?"

Cách đó không xa trong lùm cây, bỗng nhiên vang lên tiếng nhánh cây bị gãy. Mấy năm nay Cố Thanh Sơn mấy làm thám báo, giác quan đặc biệt nhạy bén, lập tức phát hiện nơi đó có người, đang đi chuyển lặng lẽ, nhưng không có lập tức biểu hiện ra ngoài.

Ninh Hinh thở dài nói: "Gần nhất trong nhà xảy ra chuyện, ta mới kiến thức chân chính thói đời nóng lạnh. Ngô Nhị Cầu bỏ đá xuống giếng cũng là bình thường, hần vốn dĩ liền không phải cái thứ tốt. Xuân mằm từ gả cho hần mới hơn một năm, đã bị hần tra tấn chết."

Cố Thanh Sơn nghe được lùm cây truyền đến động tĩnh lớn hơn, biết là người nọ đang muốn chạy trốn. Hần nhanh chân bước đi qua, cánh tay dài đuổi ra, kéo cổ áo phía sau của người nọ: "Muốn chạy? Không dễ dàng như vậy, lăn ra đây cho ta."

Cánh tay Hần rắn chắc trực tiếp đem người nọ nhấc lên, không chút khách khí mà ném trên mặt đất. Ninh Hinh vừa thấy, liền tức giận mắng: "Ngô Nhị

Cầu, cái đồ xấu xa nhà người, cư nhiên còn chưa đi, dám trốn ở chỗ này."

Ngô Nhị Cầu bị ném xuống đất, đang muốn giảo biện vài câu, còn không có nghĩ ra được lý do bào chữa, liền thấy nắm đấm của Cố Thanh Sơn đã hạ xuống. Chỉ một quyền liền đánh cho hắn mất đầy sao, không chờ hắn mở miệng kêu đau, từng cú đấm liền hạ xuống liên tiếp, khiến hắn bị gãy vài cái răng cửa, miệng đầy máu.

"Đừng..... Đừng đánh nữa, sẽ chết người a...."

Cố Thanh Sơn không để ý tới hắn khóc kêu, tiếp tục tay đấm chân đá: "Ngô Nhị Cầu, cái này là ta thay Xuân mằm tử đánh người. Người làm ra kia táng tận thiên lương sự cũng liền thôi, nằng ta gả cho người, người còn tra tấn nằng ta đến chết, người chính là khi dễ nằng ta không có cha cùng đại ca có thể đánh chết người đúng không?"

Ngô Nhị Cầu bị đau ôm đầu ô ô thẳng khóc, mấy năm không gặp, Cố Thanh Sơn thiết quyền so trước kia càng mạnh a, cảm giác cả người xương cốt đều muốn gãy. "Đừng..... Đừng đánh, ta nói cho người một sự kiện, so..... So đánh chết ta có giá trị hơn....."

Cố Thanh Sơn cũng không nghĩ đánh chết hắn, nhìn bản thân đánh không sai biệt lắm, liền đứng thẳng lên, lạnh lùng nói: "Có chuyện mau nói, có rắm mau thả."

Ngô Nhị Cầu lau máu ở khóe miệng, nhe răng trợn mắt nói: "Có người muốn hại..... Ninh Hình....."

"Người nói cái gì? Nói cho rõ ràng, dám nói dối, ta đánh chết người." Cố Thanh Sơn sắc mặt khó coi, nhắc chân đạp lên trước ngực hắn, dùng sức dẫm một cái thiếu chút nữa đem hắn dẫm đến tắt thở.

Ngô Nhị Cầu sợ tới mức không còn hồn, ho khan vài tiếng, hữu khí vô lực mà nói: "Không, ta không dám nói dối. Lạc các trang có một cái vô lại, kêu là Lạc mặt rồi, gần nhất mời ta uống rượu, hỏi thăm chuyện của Ninh Hình..... Hắn tửu lượng không tốt bằng ta, uống nhiều lên liền nói..... Nói có người trả tiền, muốn làm nhục Ninh Hình, khiến nằng không còn trong sạch....."

Cố Thanh Sơn phát hoả, đá một phát, Ngô Nhị Cầu liền phun ra một búng máu. "Nói rõ ràng, ai trả tiền? Tính toán làm như thế nào?" Cố Thanh Sơn lạnh giọng quát hỏi.

Ninh Hình vừa khiếp sợ lại vừa tức giận, thân mình hơi run lên lên, trong mắt ngập tràn bất lực cùng ủy khuất làm người khác đau lòng. Cố Thanh Sơn nhìn người trong lòng điềm đậm đáng yêu bộ dáng, thật muốn đem nằng ôm vào trong ngực nhẹ giọng an ủi, làm nằng không cần sợ.

Hắn đã trở lại, về sau sẽ không để cho nằng chịu một chút ủy khuất nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Mật Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Che Chở

Ngô Nhị Cầu thở vài hơi hồng hộc rồi mới nói tiếp: "Cụ thể ta cũng không biết, nhưng là..... Khụ khụ, lão ta mấy ngày hôm trước ở trần trên mời ta uống rượu, hôm nay..... liền vừa rồi, ta ở cửa thôn nhìn thấy lão ta, còn có hai người nữa, bọn họ lên lút. Ta đoán, có lẽ là tính toán hôm nay động thủ."

Cố Thanh Sơn nâng lên chân, quay đầu lại nhìn con đường nhỏ hướng đi vào trong thôn. Ninh gia trang cũng không phải nằm sát con sông Lai Thủy Hà, bên cạnh là một mảnh rừng cây nhỏ, hướng đông là một mảnh ruộng nước nhỏ nữa, còn có con đường hai bên lối đi mọc đầy những lùm cây dại, sau đó mới đến bờ sông.

Nếu thật là có người âm thầm mai phục, muốn đánh lên Ninh Hình, mảnh rừng cây nhỏ kia chính là địa phương thích hợp nhất. Sắc trời đã tối sầm, Cố Thanh Sơn hướng tới bên kia nhìn nhìn, cái gì cũng đều không thấy rõ. Có lùm cây che đậy, cho nên hắn đánh Ngô Nhị Cầu thì bên kia cũng không nhìn thấy.

"Cút đi đường vòng trở về, sau này lại làm ta gặp người chọc ghẹo Ninh Hình, đừng trách ta đánh chết người." Cố Thanh Sơn lạnh lùng nói, Ngô Nhị Cầu vội vàng té ngã lộn nhào vài cái mới lật đật từ hướng khác chạy đi.

"Ninh Hình, đừng sợ, mọii cứ đi phía trước, cái gì cũng đều không cần phải xen vào, còn có ta đâu." Cố Thanh Sơn ánh mắt kiên định, lấy nhiệm qua khiến Ninh Hình cũng có tự tin.

Trái tim Ninh Hình nhảy thình thịch, vốn là không dám đi qua con đường rừng cây nhỏ bên kia, nhưng xem bộ dáng Thanh Sơn ca tràn đầy tin tưởng, nằng dùng sức gặt đầu, bung bỏn gổ tận lực bình tĩnh mà hướng phía trước đi.

Lúc Ninh Hình đi đến rừng cây nhỏ bên cạnh, mơ hồ cảm thấy bên trong có người đang thì thầm. Nằng không dám nhìn đông nhìn tây, trong lòng lại rất khẩn trương, phía sau không có tiếng bước chân, cũng không biết Thanh Sơn ca có còn đi theo hay không.

Thanh Sơn ca sẽ không gạt người, hắn nói không có việc gì khẳng định liền không. Hơn nữa, hắn hiện tại so trước kia càng cao lớn, còn học công phu, đánh Ngô Nhị Cầu một trận thừa sống thiếu chết, Lạc mặt rỗ kia khẳng định không phải đối thủ của hắn.

Nàng chỉ có thể ép chính mình trong đầu tràn ngập hình bóng mạnh mẽ của Cố Thanh Sơn, mới có thể khắc phục nỗi sợ hãi.

Đang ở miền man suy nghĩ thời điểm, rừng cây nhỏ truyền đến tiếng nhánh cây bị dẫm gãy, sau đó nàng cảm giác được bước chân ai đó càng ngày càng gần. Thanh âm kia thực nhẹ, nếu không phải biết trước, nàng khẳng định không phát hiện được, bởi vì hôm nay làm việc nhà nông cả ngày lại giặt một chậu quần áo lớn đã rất mệt. Ninh Hinh ân ân cảm thấy trên đỉnh đầu tựa hồ có thứ gì hạ xuống, nàng đang ở do dự có muốn hay không chạy trốn, liền nghe được một tiếng trầm vang tu phía sau, có người ngã xuống mặt đất cái phịch.

Nàng vội vàng quay đầu lại, liền thấy trên mặt đất quả nhiên là một nam nhân xa lạ, trên mặt tựa hồ xác thật là đầy rỗ, còn Cố Thanh Sơn thì đứng ở bên cạnh mắt lạnh nhìn.

Rừng cây nhỏ vang lên tiếng kinh hô nho nhỏ. Cố Thanh Sơn hừ lạnh một tiếng, bước vào rừng cây nhỏ, trong vài giây liền xách một nữ nhân ra. “Bịch.” Nữ nhân bị ném xuống đất, kêu đau om sòm.

Ninh Hinh sửng sốt, khó có thể tin mà khom lưng mà nhìn cẩn thận: “Đại tẩu? Như thế nào sẽ là người? Người. Ta hiểu được, hoá ra là người muốn hại ta.”

Phụ nhân một bên xoa đầu gối bị ngã đau, một bên giả bộ dường như không có việc gì, nói: “A, Ninh Hinh nha, ta đang muốn đi nhà muối tìm muối để nói về việc hôn sự đấy, vừa vận gặp muối ở chỗ này.”

Ninh Hinh giận quá hoá cười nói: “Người cho ta là con cóc sao? Người muốn tìm ta, vì sao không đi nhà ta, lại trốn ở rừng cây nhỏ này, cùng một tên vô lại? Vì cái gì trong tay tên vô lại này còn cầm một khúc gỗ, rõ ràng là muốn đem ta đánh ngất, sau đó thì sao? Sau đó các người muốn làm cái gì?”

Ninh Hinh càng nói càng tức, vội vàng thở gấp mấy hơi. Trong thôn tựa hồ có tiếng ồn ào vang lên, xa xa có cây đuốc đang đưa. Cố Thanh Sơn thanh âm lạnh lùng nói: “Ninh Hinh, đừng cùng nàng nhiều lời, có người tới, muối mau trốn đi, ta sẽ xử lý.”

Cán đao vô xuống, phụ nhân lập tức hôn mê. Cố Thanh Sơn xả loạn tóc ả ta che mặt, lại đi véo vào người của Lạc mặt rỗ, thấy mí mắt lão ta giật giật, nhanh chóng lắt mình trốn vào trong rừng cây.

Lạc mặt rỗ choáng váng mà bò dậy, liền thấy cửa thôn bên kia lơ mơ có bóng người đi lại. “Hồng rồi, mọi người sắp tới phải làm nhanh thôi, ai nha, như thế nào đánh người khác, bản thân cũng hôn mê.” Hắn một bên thì thầm, một bên động thủ cời đai lưng của nữ nhân. Trời thì tối, lại sốt ruột, hắn làm sao có thời gian đi xem bị tóc rối che mặt có phải là Ninh Hinh hay không. Chi lo mau mau lột quần áo của ả ta, thấy không sai biệt lắm, hắn liền cời chính mình lưng quần, nâng lên hai chân của nữ nhân, nhanh tiến vào.

Cố Thanh Sơn cao lớn mà thân mình che ở trước mặt Ninh Hinh, không cho nàng thấy một màn xấu xa kia.

Chính là tên Lạc mặt rỗ này còn cố tình nói làm nhảm, một bên ra sức thúc mạnh, một bên lại nhai: “Ai nha, nữ nhân, gia hôm nay hưởng phúc. Xem làn da mềm mại này, ai u, thật khiến gia phát cuồng, mau mau, mọi người mau tới. Ai, nha đầu này cư nhiên không phải gái tơ? Gia dựa vào, hoá ra Đồng lão nhị đã sớm hưởng thụ nàng ta, còn muốn gia tới làm loại chuyện này.”

Mắt thấy đám người càng ngày càng gần, Lạc mặt rỗ tuy luyện tiếu rồi đi, nhưng lại không dám ham chiến. Hung hăng mà chọc vào thêm vài cái, mới vội vàng kéo quần lên chạy.

Cố Thanh Sơn thấp giọng dặn dò Ninh Hinh: “Muội vòng theo ruộng nước bên cạnh mà đi, ta bắt hắn trở về.”

“Vâng.” Ninh Hinh trên mặt đã sớm đỏ au, tuy có vòm ngực rộng lớn của hắn che, lại ngăn không được những lời tên vô lại kia. Một cái đại cô nương còn cùng một thanh niên nam tử cùng nhau đối mặt. Nàng cũng không biết về sau nên đối mặt với hắn như thế nào nữa.

Ninh gia trang mọi người giờ cây đuốc đi tới phụ cận, có người hỏi: “Không phải nói rừng cây nhỏ bị cháy sao? Có thấy gì đâu. ”

“Di... trên mặt đất nằm một người kia, mau qua xem một chút.” Không biết là ai mất tinh, phát hiện trên mặt đất có người.

Mọi người giờ cây đuốc đi lại gần, thấy rõ là nửa thân trần nữ nhân, liền hít hà một hơi, có người thậm chí kinh hô lên. Hàm hậu hán tử xoay người sang chỗ khác, ngượng ngùng không dám nhìn. Cũng có nhiều kẻ thuận tiện, lén liếc mắt từ trên xuống dưới nhìn chăm chăm vài lần. Mọi người không biết là chết hay sống, đang đùn đẩy nhau liền thấy nữ nhân kia tỉnh lại.

Nàng ta nâng mí mắt lên nhìn mọi người chung quanh, xoa xoa cái gáy mới nhớ tới vừa rồi bản thân hình như là bị nam nhân bên cạnh Ninh Hinh đập cho hôn mê. Vén lên trên mặt tóc rối, nàng ngồi dậy, lại đột nhiên kêu thảm thiết một tiếng: “A.”

Nàng ta phát hiện hạ thân chính mình thế nhưng đang trần trụi, còn ở trước mặt một đám người, tựa như bị điều hâu ngâm mất hồn, nàng ta trợn trừng hai mắt.

Có vị đại nương lá gan đại, đi lên nhặt váy bên cạnh ném cho nàng ta: “Người là tức phụ nhà ai? Mau đem váy mặc vào đi, có phải hay không gặp gỡ kẻ xấu?”

Ninh Tam thâm nghiêng đầu nhìn một cái, khó có thể tin nói: “Người không phải. Không phải cái kia” nàng thật sự nói không nên lời, là thông gia của

đại tầu, chính là áp úng bộ dáng đã khiến cho người khác hoài nghi.

Giữa lúc không khí đang xấu hổ, liền nghe ruộng nước bên kia lùm cây truyền đến một tiếng gào to: “Là ai ở kia lên lút, lặn ra đây cho ta.”

Mọi người quay đầu lại nhìn sang, liền thấy một cái thân hình cao lớn nam nhân trong tay giống như xách gà rừng xách một tên nam nhân tay còn đang túm quần lại đây.

Cố Thanh Sơn bước đi đến trước mặt mọi người, đem Lạc mặt đỏ ném xuống đất, cao giọng nói: “Người này lên lút, ta đoán chắc là trộm, chúng ta trong thôn hôm nay có hay không nhà ai bị mất đồ, nếu có mất, chỉ sợ cũng là do tên này trộm đi.”

Một vị đại thẩm giật mình nhìn trước mắt cái này giống như đã từng quen biết thanh niên, quả thực không thể tin được hai mắt của mình, vội lấy cây đuốc từ người bên cạnh bên cạnh, để sát vào nhìn kỹ: “Thanh Sơn, thật là người sao, Đại Lực nhà ta đâu? Sao hắn không trở về cùng người? A? Hắn có phải hay không.”

Nương Đại Lực nước mắt nháy mắt liền rơi, đại gia cũng đều nhận ra Cố Thanh Sơn, sôi nổi vây quanh, đặc biệt là những nhà cũng có con đi lính, càng là vội vàng hỏi hẩn tình hình.

“Đại Lực không có việc gì, khá tốt, còn làm Bách Phu Trường, dẫn ta tiện thể nhấn cho thẩm an tâm. Những người khác. Năm kia ở biên giới Hoàng Hà đánh một trận liền chưa thấy qua.” Cố Thanh Sơn ngắn gọn trả lời vấn đề, lập tức liền có người bật khóc lớn.

Đề tài dời đi, Lạc mặt đỏ liền tưởng dẫn theo quần vụng trộm chạy trốn, nữ nhân kia cũng mặc xong váy, cất bước liền chạy. Hai người ầm một chút đánh vào cùng nhau, mạnh mẽ ngã trên mặt đất.

Mọi người lúc này mới nhớ tới cộc gièm pha vừa rồi, nhanh chóng vây quanh lại đây, có người đã nhận ra phụ nhân: “Đây không phải Đồng Nhớ lão bản nương của cửa hàng trang sức trên trấn hay sao?”

“Ai, đúng rồi, là đại tầu nhà chồng Ninh Hình a.”

“Cái này vô lại ta đã thấy, nhìn hẩn kia đầy mặt đỏ, chính là Lạc các trang Lạc mặt đỏ. Nhìn hẩn bộ dạng túm quần kia, thì chuyện tốt này rõ ràng chính là hẩn làm, có lá gan làm còn không có lá gan thừa nhận sao?”

Mọi người mồm năm miệng mười nghị luận, cái gì cũng đều nói. Lạc thị thấy bị người nhận ra tới, liền vội vã tưởng chứng minh chính mình trong sạch, một cái tát phiến ở Lạc mặt đỏ thượng: “Người cái hỗn đản, thế nhưng dám làm loại thương thiên hại lý này.”

Lạc mặt đỏ mới vừa bị Cố Thanh Sơn ấn ở lùm cây đánh một trận, hiện tại lại bị Lạc thị đánh, lập tức bức tức nói: “Lạc Xuân Hoa, đồ đản bà xấu xa, là người tìm ta tới, hiện tại còn trả đũa nói ngược phải không?”

Nương Đại Lực ở một bên cười lạnh: “Nói nửa ngày, hoá ra là một đôi dã uyên ương a, các người muốn vụng trộm liền làm ở trong thôn của các người đi, đừng tới thôn chúng ta mà làm chuyện dơ bẩn này.”

Ninh Hình nương vội vã chạy tới, trong miệng kêu: “Ninh Hình, Ninh Hình.”

Ninh Hình đại đường ca Ninh Giang đón đi lên: “Nhị thẩm, Ninh Hình làm sao vậy?”

“Ninh Hình đến bờ sông giặt quần áo, vẫn chưa về nhà, ta nghe nói phía Đông thôn đã xảy ra chuyện, liền chạy nhanh chạy tới, mọi người có nhìn thấy Ninh Hình không?” Ninh Hình nương gấp đến mức cái trán đều đỏ đầy mồ hôi.

Bạn đang đọc truyện *Điền Viên Mật Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Từ Hôn

"Nương, con ở đây, con không có việc gì." Ninh Hình bung một chậu quần áo từ phía sau đám người đi tới, đến bên người mẫu thân sắc mặt bình tĩnh nói: "Con ở bờ sông có gặp Thanh Sơn ca, liền nói vài câu."

Cố Thanh Sơn vội vàng nói tiếp: "Đúng vậy, đại nương, ta đến bờ sông cho ngựa uống nước, thấy Ninh Hình muội tử, liền hỏi một chút tình huống gần nhất trong thôn. Lúc này, nhìn thấy tên vô lại này lên lút, ta tưởng là kẻ trộm, liền đem hẩn bắt lại."

"Thanh sơn đã về rồi!" Nương Ninh Hình kinh hỉ mà đến gần một bước, lại bỗng nhiên phát hiện Lạc thị ngồi dưới đất, kinh ngạc nói: "Đây không phải thông gia tầu tử sao? Người như thế nào lại ngồi trên mặt đất chứ? Mau đứng lên nha."

Nương Ninh Hình không biết được chuyện phát sinh khi nãy, hảo ý mà muốn đi đỡ Lạc thị lên. Ninh Tam thẩm lạnh lẽo kéo lấy tay áo bà, thấp giọng nói: "Nhị tầu, đừng để ý á ta, chúng ta về nhà đi."

Này cộc hôn sự, Đồng gia thỉnh Ninh Tam thăm làm bà mối, lại trả công hậu hĩnh. Từ khi Ninh Bản xảy ra chuyện, Đồng gia thái độ liền thay đổi. Mấy ngày hôm trước lên trần trên hộp chợ, Ninh Tam thăm gặp phải Lạc thị, người sau ngấm ngấm nói xấu, từ xưa nhân duyên liền phải môn đăng hộ đối, liền tính nhà gái hơi chút thấp điểm cũng được, nhưng là chênh lệch không thể quá lớn, nếu có một bên suy tàn, nên chủ động trả về lễ hỏi, từ bỏ việc hôn nhân, đừng liếm mặt ăn vạ nhân gia không bỏ.

Ninh Tam thăm vừa nghe, tự nhiên liền minh bạch có ý tứ gì. Cũng chưa cho nàng dễ nghe, lúc trước là nhà các người cầu muốn cưới, hiện tại lại tưởng vô tình vô nghĩa mà hủy, còn muốn lấy lại lễ hỏi, chuyện mất mặt như vậy các người cũng có thể làm được?

Hai bên tan rã trong không vui, lại lần nữa gặp mặt chính là hôm nay.

Tuy rằng Lạc thị ô ô khóc lóc trang đáng thương, chính là người sáng suốt đều đoán được một ít chuyện. Nàng ta là người trấn trên như thế nào sẽ xuất hiện ở bờ sông trong thôn? Liền tính về nhà mẹ đẻ cũng không đi con đường này, nếu là đến nhà Ninh Hình, cũng không cần thiết phải vòng qua bờ sông. Nơi này rõ ràng là có mục đích, Lạc mặt rỗ kia lại nói là bị nàng ta gọi tới, mà Ninh Hình thì đang ở bờ sông giặt quần áo..... Nếu không phải vừa khéo gặp được Cố Thanh Sơn hỏi thăm, chỉ sợ cũng không biết sẽ xảy ra cái kết quả gì.

Ninh Giang nhìn thoáng qua đề nặng tức giận Cố Thanh Sơn, lại nhìn vẻ mặt Ninh Hình lạnh tanh, càng thêm khẳng định suy đoán trong lòng. Hai mươi lăm tuổi nông gia hán tử, thân thể khỏe mạnh, dưới con thịnh nộ đem nắm tay nắm chặt: “Lạc mặt rỗ người cái đồ vương bát đần, các người gian phu làm chuyện đồi phong bại tục này, lại chạy đến thôn chúng ta, là khi dễ Ninh gia trang chúng ta có phải không?”

Nói xong liền vọt qua, từng cú đấm đánh xuống người Lạc mặt rỗ, khiến hắn ngao ngao kêu đau. Mấy thanh niên trong thôn có quan hệ tốt với Ninh Giang cũng đều xông lên, tay đấm chân đá, các nữ nhân nhất gan, sợ ra mạng người, liền tiến lên can ngăn, rồi lại không biết là ai nhân cơ hội ở Lạc thị trên mặt tát mấy cái, cào ra vài vết máu.

Ở rơm gần ruộng bỗng giạt giạt, truyền ra một chút áp lực thanh âm. Trong một mảnh hỗn loạn, người khác phát hiện không được, nhưng Cố Thanh Sơn làm mấy năm thám báo, sức quan sát thật phần nhạy bén, trong lòng đoán được, đó chính là kẻ ở trong thôn kêu thôn Đông cháy. Bất quá, không cần phải đem tên đó bắt lại, hắn không nghĩ từ miệng kẻ dơ bẩn này nghe được tên của Ninh Hình.

Bỏ xuống nửa chết nửa sống Lạc mặt rỗ cùng đầu tóc tán loạn khóc rống Lạc thị, tất cả mọi người ở Ninh gia trang đều trở về thôn.

Ninh Hình bụng chầu gối đi ở bên cạnh nương, Ninh Tam thăm đi theo một bên rừ đầu không nói lời nào, Ninh Giang khí còn không có tiêu, gắt gao nắm chặt nắm tay. Người một nhà im lặng hướng tới trong nhà mà đi, Ninh Hình quay đầu nhìn về phía cách đó không xa Cố Thanh Sơn nói: “Thanh sơn ca, người ăn cơm chưa? Nếu là chưa ăn, liền đến nhà ta ăn đi.”

Cố Thanh Sơn tưởng niệm cơm Ninh Hình làm vô số ngày đêm, thiếu chút nữa buột miệng đáp ứng, chính là nhìn biểu tình của người Ninh gia, hắn biết đêm nay chính mình không thích hợp đi nhà nàng nên nói: “Ta đã ăn rồi, ta muốn đi nhà Đại Lực có chút việc, ngày mai ta sẽ qua thăm Ninh Bản ca.”

Ninh gia nhân tâm sự thật mạnh, tự nhiên không có ở lâu, về đến nhà, liền đóng lại đại môn. Đi vào buồng trong, nương Ninh Hình vội vàng hỏi, đến tốt cùng là chuyện như thế nào.

Ninh Hình cắn chặt răng, đem sự tình hôm nay đơn giản nói một lần. “Nương, nếu không phải gặp được Thanh Sơn ca, chỉ sợ con.....”

Ninh Giang tức giận mắng to Đồng gia, Ninh Tam thăm ngồi ở một góc bỗng nhiên tát vào miệng của mình một cái.

“Nhị ca, nhị tẩu, ta thực xin lỗi Ninh gia.” Ninh Tam thăm cuối đầu, không dám nhìn mọi người.

Nương Ninh Hình vội vàng đi lại kéo nàng: “Người đừng như vậy, việc này không oán người. Lúc trước thân cận thời điểm, chúng ta đối Đồng Thiếu Thành cũng là vừa lòng, Ninh Quyên cũng ở trên trần hỏi thăm, kia hài tử phẩm hạnh không tồi. Ai có thể nghĩ đến đại tẩu của hắn lại là kẻ không bằng heo chó chứ.”

Ninh Tam thăm lắc đầu, thấp giọng nói: “Nhị tẩu người không biết, mấy ngày trước ta ở trấn trên gặp phải Lạc thị, nàng ta âm dương quái khí mà mắng một trận, ý tứ là nhà chúng ta suy sụp, nên chủ động trả về lễ hỏi, và từ hôn. Ta chưa cho nàng ta sắc mặt tốt, chúng ta Ninh Hình lại không có làm gì sai, dựa vào cái gì phải trả lễ hỏi? Sớm biết rằng nàng ta sẽ làm ra chuyện khốn nạn này, còn không bằng chúng ta đi từ hôn.”

Cha Ninh Hình trên người thương cũng đỡ, nhưng chân răng vẫn còn chưa nhanh nhẹn, lau qua đôi mắt vẫn đục, giọng cảm hận nói: “Nhà chúng ta tuy rằng không giàu có, cũng không thể như vậy ủy khuất Ninh Hình, cùng Đồng gia việc hôn nhân nhất định phải lui. Ngày mai chúng ta liền đem lễ hỏi đều trả lại cho nhà họ, may mắn Ninh Hình còn chưa gả vào nhà bọn họ, bằng không liền thật sự bị hành hạ đến chết.” Nương Ninh Hình nương lo lắng nhìn khuê nữ, nghĩ đến con rể dung mạo thanh tú, lại là tú tài, đối với Ninh Hình cũng tình thâm, do dự hỏi: “Ninh Hình, kia Đồng Thiếu Thành..... và con, con nếu là không bỏ được.....”

“Nương, con cùng hắn cũng chỉ gặp qua hai lần mặt, không có cảm tình gì, ngày mai các người liền đi từ hôn đi, gia đình như vậy, đánh chết ta cũng không gả.” Ninh Hình xoay người đi vào phòng ngủ của mình, trèo lên trên giường đất, dùng chăn che lại đầu.

Nước mắt yên lặng mà chảy xuống, nàng không dám khóc thành tiếng. Từ tết Nguyên Tiêu đại ca xảy ra chuyện, nương cùng đại tẩu mỗi ngày đều khóc, ban ngày nàng sẽ không bao giờ khóc nữa, cái nhà này đã tràn đầy vết thương rồi, nàng không thể lại từ bên trên rải thêm muối nữa.

Sáng sớm hôm sau, cha mẹ Ninh Hình lễ hội hỏi để ở trong sường phòng mang ra, xếp lên xe bò mà Ninh Tam thúc mướn. Ninh Tam thăm thập phần tự giác đem tiền công làm mai đều mang lên, liền bộ hoa tai bà ta thích nhất cũng bỏ lại trong hộp. Đồng gia cấp lễ hỏi không ít, đặc biệt là đồ trang sức do

nhà bọn họ bán, còn không có thành thân, Ninh Hinh còn ngại đeo, cho dù là Đồng Thiếu Thành lặng lẽ đưa cho nàng một bộ vòng ngọc, nàng cũng trở lại.

“Nương tử Ninh Bản, con cũng đừng mang châu thoa kia nữa, nếu muốn từ hôn, chúng ta liền trả hết cho nhà họ.” Nương Ninh Hinh nói.

Hầu thị mỉa máo, không tình nguyện lấy châu thoa từ trên đầu xuống, về mặt luyến tiếc nhìn một lần cuối, rồi ném ở xe bò sau đó xoay người đi vào phòng.

Ninh Hinh nhìn thoáng qua bóng dáng đại tẩu, không nói chuyện. Lôi kéo tay mẫu thân nói: “Nương, mọi người đi nhớ bình tĩnh mà thảo luận chuyện từ hôn, ngàn vạn đừng xảy ra xung đột, bằng không lại lên quan, nhà chúng ta..... cũng không thể xảy ra thêm chuyện nữa.”

Nương Ninh Hinh gật gù: “Yên tâm đi, sẽ không gây sự, chăm sóc tốt cho đại ca con, hôm nay không cần xuống ruộng.”

Ninh Hinh nhẹ giọng đáp ứng, đưa bọn họ ra cửa, mới xoay người đi vào. Đến phòng bếp dọn dẹp bàn sạch sẽ, lại rửa bát, rồi đem đồ ăn để làm bữa trưa chuẩn bị sẵn. Ninh Hinh đem món đậu hập muối trong nồi múc ra bát, để lên trên bàn trong phòng bếp.

“Tỷ, đại ca lại tiểu ra giường, tỷ mau đến đổi chăn mền đi.” Tiếng Ninh Hạo từ trong phòng vọng ra.

“À, được, ta đi tìm miếng vải lót giường sạch sẽ rồi sẽ tới, đệ đem miếng vải ướt rút ra đi.” Ninh Hinh vội vàng vào nhà tìm vải trải giường đất.

Ninh Bản phần đầu bị trọng thương, khi tỉnh khi mê, lúc mơ hồ thì việc đi tiểu tiện sẽ không khống chế được. Tuy là ca ca ruột, nhưng nàng dù sao cũng là đại cô nương, không thể ở bên người hầu hạ, chỉ có thể làm chút việc dọn dẹp, giặt dũ. Mấy ngày nay, đều là do nương nàng chăm sóc.

Từ lúc xảy ra chuyện về sau, mới mười một tuổi nhưng Ninh Hạo giống như trong một đêm liền trưởng thành, không còn giống như trước nghịch ngợm gây sự nữa, dù là xuống ruộng hay hầu hạ đại ca, cũng không còn lải nhải, ngại này ngại kia.

Ninh Hinh đem một miếng vải trải giường sạch sẽ đưa cho Ninh Hạo, cảm miếng bị ướt nước tiểu kia bỏ vào trong chậu gỗ ngoài sân, chờ đến chiều sẽ đi ra bờ sông giặt.

“Đệ một mình vừa nâng người lại muốn trải giường chiếu, thì sao có thể làm chứ? Đại tẩu, tẩu liền không thể tới giúp đệ một chút hay sao?” Ninh Hạo không cao hứng nhìn về phía tẩu tử đang ăn đậu hập muối trong phòng bếp.

Hầu thị bởi vì châu thoa bị lấy đi, trong lòng vốn đang khó chịu, nay lại bị chú em chồng nói lớn tiếng, liền càng thêm ủy khuất. Cha mẹ chồng không ở, lá gan nàng liền lớn một chút, đem đậu trên tay vút sang một bên, khóc lớn nói: “Cuộc sống như thế này làm sao có thể trôi qua a..... lúc ta còn ở nhà mẹ đẻ, ca ca tẩu tử cũng chưa từng nói nặng ta một lời, gả vào nhà các người, không kịp ăn uống không nghỉ ngơi đủ cũng liền thôi, còn muốn ta chăm sóc một kẻ tàn phế. Ta là gả đến chứ không phải bán cho nhà các người, các người xem ta không vừa mắt, cùng lắm thì hòa li, làm gì có ý tìm lý do để mắng chửi người đi.”

Ninh Hạo tức giận, nói: “Từ khi đại ca nằm liệt trên giường, người chăm được mấy ngày? Còn không phải do nương mỗi ngày chăm sóc hay sao, trước kia khi đại ca còn tốt, hẳn đối với người thế nào? Chính người sờ lương tâm bản thân thử xem, lần nào từ trần trên trở về đều mua đồ ăn ngon, quần áo mới cho người. Hiện tại đại ca bị bệnh, người liền không muốn ở cùng hẳn nữa, tốt, tốt a, người là đồ nữ nhân vô tình vô nghĩa, mau rút về nhà mẹ đẻ của người đi.”

Hầu thị mấy ngày này đã sớm nhịn không được, chỉ là tìm không thấy một cái cơ thích hợp để rời đi, nếu Ninh Hạo đã nói ra đến đây, nàng ta cũng liền vịn vào cơ này, vung tay áo vào nhà thu thập đồ đạc.

“Nhà các người khinh người quá đáng, ta mỗi ngày đều mệt nhọc lo hầu hạ tướng công, các người lại còn mắng mỏ, không hài lòng, vậy được rồi, ta hiện tại liền về nhà mẹ ta, hòa li thì hòa li.” Hầu thị vội vàng thu thập tốt tiểu tay nải, đem trang sức, quần áo của chính mình đều mặc hết lên, xoay người liền đi.

Ninh Hinh vội vàng chạy vào giữ chặt nàng ta, khấn cầu nói: “Đại tẩu, đại tẩu người đừng đi, đại ca không cần người hầu hạ, ta làm, ta làm, người đừng đi được không? Người không có châu thoa, ta còn có, ta đem trang sức, quần áo mới của ta đều cho người, nên đại tẩu người đừng đi được không?”

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Mật Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 19: Mềm Dẻo

Ninh Hinh gấp sắp bật khóc, Ninh Hạo lại không vui đi lại kéo tay Ninh Hinh nói: “Tỷ, tỷ không cần ngăn nàng ta, để cho nàng ta đi đi, tỷ xem mấy ngày nay nàng ta có thái độ như thế nào, không cho đại ca được một cái vẻ mặt tốt, như vậy nữ nhân còn muốn để làm gì.”

Ninh Hinh bị Ninh Hạo chọc tức, chỉ vào hán lớn giọng nói: “Đệ im miệng cho tỷ.”

Hầu thị đã đi ra khỏi nhà, đang ở trong sân, Ninh Hinh vội đầy Ninh Hạo ra chạy theo, một bên giữ tay nàng ta, một bên nói: "Đại tẩu, chỉ cần tẩu chịu ở lại, trong cái nhà này tẩu thích cái gì thì muội đều cho tẩu hết, được không? Tẩu nghĩ lại xem, bình thường đại ca đối với tẩu rất tốt. Bây giờ huynh ấy chẳng qua chỉ bị bệnh một khoảng thời gian thôi, về sau sẽ khỏi mà."

Đối mặt với em chồng cầu xin, Hầu thị lạnh lùng nói: "Hơn một tháng không có đại phu nào dám đến khám cho hần thì làm sao mà khỏi. Chân thì bị gãy, đầu óc còn không được bình thường. Ninh Hinh, chính vì nhà các người đối xử với ta không tệ ta mới nhịn đến giờ này, bằng không vừa ra tháng giêng ta đã đi rồi. Người là một cô nương tốt, nhưng nếu đối lại bây giờ chính người đang ở trong tình cảnh như ta thì người cũng sẽ đi thôi. Ta mới mười tám tuổi, ta không nghĩ sống như vậy cả đời."

Hầu thị nhắc chân bước đi, Ninh Hinh lại giữ chặt cánh tay nàng ta không buông, nhỏ giọng cầu xin: "Đại tẩu, ta van cầu tẩu mà. Lúc này là thời điểm yếu đuối nhất của đại tẩu, khi hần tỉnh lại nhìn không thấy tẩu hần sẽ vô cùng đau khổ. Tẩu coi như là ở lại an ủi đại ca một thời gian thôi, chờ bệnh tình của ca ấy tốt lên rồi tẩu hãy đi có được hay không? Tẩu già vào đã hai năm còn không có sinh được hài tử, cha nương cũng không nói nặng tẩu một câu nào, cha mẹ chồng như vậy đã rất hiếm có, thế mà tẩu liền..."

Không chờ Ninh Hinh nói xong, Hầu thị đã giận giữ đáp trả: "Không sinh được con thì trách ta cái gì chứ? Tam thẩm của người đều ba mươi tuổi cũng có con đâu, nếu mà trách thì nên trách phong thủy nhà các người không tốt, liên quan gì đến ta."

Ninh Hinh nghe thấy vậy, liền vội vàng giải thích: "Muội không phải có ý trách tẩu, ý muội là nếu đối lại nhà người khác sẽ không có tính tốt như vậy. Đại tẩu, nếu tẩu không thích nghe thì cứ coi như muội chưa nói gì..."

"Người mau buông ta ra, đừng ngăn cản ta đi tìm cuộc sống tốt hơn." Hầu thị hung hăng cao một phát trên tay Ninh Hinh, móng bay sắc nhọn để lại trên làn da non mềm vài vết máu.

Ninh Hinh buông lỏng tay, nhìn bóng dáng Hầu thị uốn éo rồi đi, hai hàng nước mắt nóng hổi không kịp được rơi xuống.

"Ninh Hinh, làm sao muội lại đứng đây khóc?" Cô Thanh Sơn đánh xe ngựa mới đi đến cổng nhà Ninh gia, liền thấy Ninh Hinh đứng khóc lẻ loi ở trước cửa, trái tim hần đau nhói.

Ninh Hinh gơ tay xoa nước mắt, quay đầu lại dùng đôi mắt to tròn ngập nước nhìn hần nức nở nói: "Thanh Sơn ca... đại tẩu bỏ đi rồi, tẩu ấy muốn hòa li, không cần đại ca muội nữa."

Cô Thanh Sơn thờ dài, an ủi nói: "Một nữ nhân vô tình vô nghĩa như vậy đi rồi cũng tốt, muội không cần phải thương tâm vì loại người đó."

Ninh Hinh mở cửa cổng lớn ra cho hần đánh xe ngựa vào trong sân, nhẹ giọng nói: "Muội không khóc vì nàng ta, muội chỉ đau lòng cho đại ca. Mấy ngày nay, huynh ấy có lúc tỉnh, lúc mê, nếu khi huynh ấy tỉnh, không nhìn thấy nàng ta, nhất định sẽ đoán được nàng ta vứt bỏ huynh ấy. Như vậy, huynh ấy sẽ càng thêm khổ sở, tuyệt vọng."

Cô Thanh Sơn đem xe ngựa buộc vào gốc cây hoa quế, từ trên xe ngựa lấy xuống mấy bọc bánh điểm tâm, một miếng thịt heo, một hộp sâm mang vào nhà thăm Ninh Bản.

Tối ngày hôm qua Ninh Hạo có nghe nói Cô Thanh Sơn trở lại, hôm nay thấy hần bước vào, vui vẻ hô lên: "Thanh Sơn ca, huynh đã trở về à. Lại cao hơn, tuấn tú hơn trước kia rất nhiều. Quả thực là mỹ nam tử của thôn ta à."

Cô Thanh Sơn đem đồ bỏ lên bàn, vươn tay yêu thương xoa đầu Ninh Hạo nói: "Tiểu Hạo cũng cao lớn không ít à."

Ninh Hinh nhìn lên giường đất vẫn còn lộn xộn thành một đống, đại ca của nàng đang cong người nằm ở đó, vội vàng đi lên dọn dẹp, nói: "Thanh Sơn ca, huynh lên nhà chính ngồi trước đi, muội cùng Ninh Hạo dọn dẹp một chút."

Cánh tay dài của Cô Thanh Sơn duỗi ra, nắm lấy bả vai Ninh Hinh, đem nàng đẩy ra ngoài, đáp: "Muội là một cô nương, sao có thể làm những việc này chứ, đi xuống bếp lấy cho ta chén nước, ta khát quá."

Giọng nói hần trầm trầm, ôn nhu nhưng lại mang theo chút áp lực không cho phép cự tuyệt. Ninh Hinh đỏ mặt quay ra đi xuống bếp lấy nước. Cô Thanh Sơn ôm cả người Ninh Bản và chặn lên làm cho Ninh Hạo dễ dàng trải miếng lót giường, xong xuôi mới đem Ninh Bản nhẹ nhàng đặt xuống.

"Thanh Sơn ca, huynh thật khỏe à, nếu đệ cũng khỏe như huynh thì tốt biết mấy." Ninh Hạo xoa bóp cánh tay cứng rắn của hần, về mặt hâm mộ nói.

"Thanh Sơn ca, uống miếng nước đi." Ninh Hinh đưa cho hần một chén nước ấm, lúc hần đưa tay nhận lấy, ngón tay của hai người trong lúc vô tình khẽ chạm vào nhau, khiến cho lòng hần run lên nhìn thật sâu nàng một cái.

"Tay muội bị thương?" Cô Thanh Sơn uống xong, bỏ chén không ra, kéo tay nàng qua nhìn.

"Không sao cả." Ninh Hinh muốn rút tay về, lại kéo không được.

"Đều chảy cả máu còn nói không sao. Muội không biết đau à?" Cô Thanh Sơn nhẹ nhàng trách cứ một câu, từ trong lồng ngực lấy ra bình kim sang được xức lên cho nàng, thuận tay lấy cái khăn tay ngày hôm qua ra giúp nàng băng bó lại. "Đây là kim sang được mà nghĩa huynh của ta cho, là thuốc tốt, sẽ không để lại sẹo."

Ninh Hạo đứng bên cạnh nhìn hai người một lát, không tự chủ gãi gãi đầu, hần có cảm giác chỗ nào đó không đúng, tuy là trước kia hai người họ cũng

hay thân mật như vậy nhưng lúc này hẳn lại có một cảm giác là lạ khó nói thành lời.

Ninh Hình cảm thấy trái tim mình đập có chút nhanh, gần gũi nhau như vậy, nàng thậm trí có thể cảm nhận được tiếng tim đập hữu lực từ vòm ngực rắn chắc của hắn truyền đến, làm nàng có chút bối rối.

"Ui, có khách quý đến nhà sao?" Tiếng Ninh tam thăm từ bên ngoài sân truyền vào.

Không chỉ mình bà ta giật mình, ngay cả cha nương Ninh Hình cũng đang ngẩn người. Ngựa thì to lớn, khỏe mạnh, xe ngựa thì mới tinh, phía trước phía sau đều treo rèm, đây tuyệt đối là loại xe ngựa tốt nhất ở trên trấn a.

Thôn Ninh gia trang chỉ có xe bò, xe lừa chứ chưa từng có ai mua nổi xe ngựa cả.

Ninh Hình nghe tiếng liền vội vàng đi ra ngoài đón, nhìn thấy cha nương vội hỏi: "Nương, chuyện thế nào rồi? Là xe của Thanh Sơn ca, huynh ấy đến thăm đại ca."

Nương Ninh Hình vừa nghe là Thanh Sơn đến, lúc này mới yên tâm, bình tĩnh gật đầu nói: "Đã hủy hôn xong, hai nhà đều muốn hủy nên cũng không tốn sức gì cả. Thanh Sơn đâu? Ngày hôm qua vẫn chưa thể nói chuyện kỹ càng được. Mấy năm nay không biết mấy năm nay hắn sống thế nào?"

Cố Thanh Sơn mở to mắt tai nghe đến mấy chữ "hủy hôn" hẳn liền mừng thầm, trong lòng tuy vui đến mức nở hoa, nhưng trên mặt vẫn thực bình tĩnh, không có một chút xú cảm xúc dư thừa nào.

"Đại nương, con sống cũng khá tốt, không có việc gì cả. Chúng ta nên nói chuyện của Ninh Bân ca đi, hôm nay con có đi lên trấn tìm mấy đại phu, nhưng họ sợ hãi Triệu gia nên không dám tới, lại nói, bằng chút y thuật của bọn họ có đến cũng vô dụng, căn bản sẽ không trị hết."

Ninh Tam thăm thấy Cố Thanh Sơn có xe ngựa tốt, lại ăn mặc quần áo chất liệu bằng gấm, liền biết hẳn đã phát đạt. Nhớ đến việc bản thân từng mang người ta, bà ta cảm thấy vô cùng xấu hổ, lời kéo tay Ninh tam thúc còn đang mãi mê ngắm xe bò vội vàng cáo từ.

Mọi người đi vào trong nhà, ồn ào nói chuyện. Cha Ninh Hình nói: "Đúng vậy, nếu có thể trị, chúng ta cũng đã sớm mời đại phu rồi, aizz..."

"Ninh bá, con có hỏi thăm, cũng không phải là không có cách nào. Nghe nói ở thành Mạo Châu có một vị thần y họ Tần, là hậu nhân của danh y thượng cổ Biển Thước, có thể trị được các bệnh nan y. Thành Mạo Châu cũng chỉ cách huyện Lai Thủy chúng ta hơn hai trăm dặm, xe ngựa của con đi khá nhanh, tầm ba bốn ngày liền đến. Con muốn đi mời Tần thần y đến để hắn khám bệnh cho Ninh Bân ca thử xem."

Tất cả mọi người Ninh gia đều giật mình, ngạc nhiên mở to mắt. Mấy ngày nay họ cũng suy nghĩ vô số biện pháp nhưng vẫn không thể giải quyết được chuyện của Ninh Bân, không nghĩ tới trời vẫn còn thương cho họ một con đường.

Cha Ninh Hình gật đầu, kích động đứng lên nói: "Đúng rồi, thành Mạo Châu có thần y Biển Thước, còn có Dược Vương miếu nổi tiếng khắp thiên hạ, chúng ta đời này qua đời khác đều nghe nói. Nếu trên đời còn hậu nhân của thần y Biển Thước, như vậy... khẳng định có thể trị bách bệnh a."

Vừa nghe đại ca có cơ hội chữa khỏi, Ninh Hình và Ninh Hạo đều cười toe toét. Nương Ninh Hình vui mừng quá mà rơi lệ.

Ninh Hình giọng run run nói: "Vậy chúng ta liền đi ngay đi. Muội sẽ đi cùng huynh, nếu thần y không chịu đến, muội sẽ quỳ cầu xin hắn, nhất định sẽ mời được hắn đến chữa bệnh cho đại ca."

Trong lòng Cố Thanh Sơn chợt âm âm gọn sóng. Hắn vốn muốn đi mời thần y vì cứu Ninh Bân nhưng hắn không ngờ lại còn có phúc lợi này. Ba năm qua hắn có bao nhiêu nhớ nàng chỉ có trong lòng hắn rõ nhất. Hắn đương nhiên hy vọng mỗi ngày đều có thể nhìn thấy nàng, cùng nàng ở bên nhau a.

Hạnh phúc đến quá đột nhiên, Cố Thanh Sơn có chút phát ngốc. Hắn muốn cười lại không dám cười, chỉ khẽ liếm môi, nghiêm mặt xem cha nương nàng nói thế nào.

"Ninh Hình, con... con là một cô nương, như thế nào có thể đi ra ngoài mấy ngày được chứ, việc này con đi không thích hợp, vẫn là nên để cha con đi thôi." Nương Ninh Hình là người đầu tiên đứng ra phản đối.

Ninh Hình lại không phục nói: "Thân thể cha cũng vừa mới tốt lên, không thích hợp đi xa, hơn nữa ca ca cũng cần người chăm sóc, một mình nương làm sao có thể làm được. Lại nói, cha không ở nhà, vạn nhất xảy ra chuyện gì, ai sẽ đứng ra quyết định chứ?"

Cha Ninh Hình thở dài, khuyên nàng: "Nương cũng muốn tốt cho con thôi. Hôm qua vừa xảy ra chuyện, hôm nay lại hủy hôn, thanh danh của con vốn đã bị ảnh hưởng. Nếu bị đồn thành những lời không hay, con làm sao có thể lấy chồng được nữa."

Cố Thanh Sơn trong lòng oán thầm không tìm được nhà chồng là tốt nhất, đành lại cho ta a.

Ninh Hình vội vàng giậm chân nói: "Cha nương, bây giờ chuyện gì là quan trọng nhất? Tất nhiên là việc chữa khỏi cho đại ca a, thanh danh của con bị đồn ra huy hoại cũng là chuyện đã rồi, con còn có tâm trạng để ý cái này hay sao? Hơn nữa năm nay con cũng không có ý định lấy chồng, không trị khỏi cho đại ca, con sẽ không xuất giá."

Cố Thanh Sơn tranh thủ thêm vào vài lời, liền cuối đầu rầu rĩ nói: "Kỳ thật... một mình con đi cũng được, nhưng là, con sợ con ăn nói vụng về, sợ không cầu được vị thần y kia. Thần y người ta lúc nào cũng tính tình khó đoán, đường lại xa, nếu Ninh Hình có thể đi được là phương án tốt nhất. Bất quá, hai người không tin được con, thì con cũng không có gì để nói nữa."

Nương Ninh Hinh vội vàng lôi kéo cánh tay hắn nói: "Thanh Sơn a, con đang nói cái gì vậy. Chúng ta đều nhìn con lớn lên, tính tình con như thế nào chúng ta chẳng lẽ không rõ hay sao. Không phải chúng ta không tin con, cũng không phải sợ con không bảo vệ được Ninh Hinh mà là... con biết miệng lưỡi thế gian đáng sợ như thế nào rồi đó."

Ninh Hinh cau mày nghĩ ngợi một lát, sau đó kiên định nói: "Nương, thế này đi. Một lát con liền trốn bên trong xe ngựa của Thanh Sơn ca, dù sao trước sau đều có rem, người khác cũng không lấy được con. Nếu có người hỏi, người liền nói bà ngoại bị bệnh, con qua bên đó chăm bà ít ngày."

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Mật Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Bên Nhau

Nương Ninh Hinh ngẫm nghĩ, lại nhìn nhi tử đang nằm hôn mê trên giường đất, rồi trao đổi ánh mắt với trượng phu, sau đó gian nan gật đầu.

Trong lòng Cố Thanh Sơn vui mừng như điên, nhưng bên ngoài lại không dám biểu hiện ra một chút nào, quay sang dặn dò Ninh Hinh: "Muội mau đi thu thập đồ đạc, ta đi đến nhà Doãn tử thăm một lát rồi sẽ về ngay. À, đúng rồi, không cần mang chăn đệm đâu, trên xe của ta đều có, toàn là hàng mới mua trên trấn. Muội chỉ cần mang mấy bộ quần áo là được, bạc cũng không cần đem, đi trên đường không an toàn."

Ninh Hinh nhìn Cố Thanh Sơn bước ra ngoài sân, cầm hai bao điểm tâm và một cái tay nải vội vã đi, liền hiểu ý của hắn. Chắc chắn hắn biết trong nhà nàng hiện tại không dư dả nên mới dặn nàng không cần mang theo tiền.

Ninh Hinh gấp vài bộ quần áo, lại đem hai lượng bạc và một xâu tiền cuối cùng trong nhà nhét vào tay nải, gói thêm vài cái bánh bao chay, xong xuôi liền đi ra nói chuyện với cha nương về việc của đại tẩu, thì thấy Cố Thanh Sơn quay lại.

Hắn leo lên xe, thu dọn bên trong xong quay đầu nhìn Ninh Hinh đang đeo tay nải cười nói: "Muội lên đi, ta đã trải chăn nệm xong rồi, có thể nằm chợp mắt một lát, tối hôm qua chắc muội cũng không có ngủ tốt đúng không?"

Trong mắt Ninh Hinh đúng là có mấy sợi tơ máu, mấy ngày nay vì lo chăm sóc mọi người trong nhà, tinh thần và thể sắc của nàng đều mệt mỏi. Bỗng nhiên được người khác chăm sóc, nàng có chút không quen, rồi lại bị sự tin tưởng của hắn làm cho cảm động, ngại ngần khẽ từ một tiếng liền chui vào trong xe.

"Cha, nương, hai người yên tâm, con nhất định sẽ đem vị thần y kia mời đến, Tiểu Hạo đệ nhớ chú ý một chút, nương cũng gầy yếu, thương trên người cha chỉ vừa khỏi, bây giờ đệ là nam tử duy nhất trong nhà, tất cả mọi chuyện đều dựa hết vào đệ đó." Ninh Hinh ôn nhu cổ vũ đệ đệ của mình.

Ninh Hạo ưỡn bộ ngực nhỏ, cất cao giọng nói: "Tỷ yên tâm đi, đệ đã lớn rồi, nhất định sẽ là một nam tử hán có bản lĩnh như Thanh Sơn ca."

Cố Thanh Sơn cười sờ sờ đầu Tiểu Hạo, cùng nhị lão từ biệt: "Hai người yên tâm, con nhất định sẽ bảo vệ tốt Ninh Hinh. Tuyệt đối sẽ không để nàng gặp một chút nguy hiểm nào."

Tất cả mọi người đều nóng vội muốn đi mời thần y nên không nói thêm gì nữa. Ninh Hinh buông rèm xuống, Cố Thanh Sơn vội vàng đánh xe đi.

Hai bên có rèm che nên bên trong xe ngựa có chút tối, hắn đã trải tốt chăn nệm, vừa vặn thích hợp ngủ. Chính là bên ngoài có một nam nhân ngồi lo đánh xe, nàng nếu nằm ở trong này ngủ thật sự cũng có chút ngại. Sợ làm bản thân, Ninh Hinh cởi giày, ngồi ở rìa đệm, yên lặng lắng nghe động tĩnh ở bên ngoài.

Cố Thanh Sơn quay đầu lại, nhìn qua khe hở thấy nàng đang ngồi, liền nói: "Muội nhanh nằm xuống đi, nếu không sẽ dễ bị người xung quanh phát hiện."

Ninh Hinh nghĩ nghĩ cũng cảm thấy có khả năng, lờ như gặp người nào đó hiểu kỳ, tiện tay vén rèm xe lên không phải là sẽ thấy được nàng sao?

Nghĩ đến đó, Ninh Hinh liền thoải mái nằm xuống, đem chân đạp lên người. Nếu gặp ai đó, nàng kéo chân lên vừa vặn che được.

"Thanh Sơn, đi lên trấn phải không? Nghe nói ngày hôm qua người ở nhà lý chính mua hai mươi mẫu đất gần núi, đem mảnh dốc phía đông Lai Thủy Hà đều mua hết, có đúng không?" Giọng nói của một đại thúc vang lên.

"Dạ, đúng vậy Tây Sơn thúc, ta cũng đã hai mươi tuổi rồi, nên mua ít đất mà xây nhà cưới vợ chứ. Ngài là thợ xây giỏi trong thôn, hôm nào rảnh ta còn phải sang mời thúc hỗ trợ xây nhà đó." Cố Thanh Sơn cười đáp.

"Ai u, người tính xây một cái nhà lớn bao nhiêu mà mua nhiều đất như thế? Tiểu tử người đi ra ngoài mấy năm, thật đúng là phát đạt, nghe nói ngày hôm qua người vung tay lấy thẳng ra hai mươi lượng bạc, ta cũng không dám tin."

Cố Thanh Sơn tuy đáp lời nhưng roi trên tay không có ngừng lại, hắn ra sức thúc ngựa, chẳng mấy chốc đã đi qua Tây Sơn thúc, hắn đáp qua loa: "Tây Sơn thúc, hôm nay ta còn có việc, chuyện này ngày khác chúng ta sẽ nói chuyện nhiều hơn."

"Được, người mau đi đi. Khi nào xây nhà nhớ kêu ta một tiếng."

"Được rồi thúc. Hẹn gặp lại." Cổ Thanh Sơn trong lòng cảm thấy vui vẻ, nghĩ đến vợ tương lai của mình đang nằm ở trên xe, càng hạnh phúc hơn, cười đến không khép miệng lại được.

"Thanh Sơn ca, có việc gì mà vui vẻ vậy? Huynh đang muốn đi lên trấn trên sao? Có thể cho chúng ta quá giang một đoạn được không?" Đây là giọng nói của Doãn đại nha.

Cổ Thanh Sơn tính tình khá dễ chịu, Ninh Hinh trong lòng cũng biết rõ, hẳn chưa bao giờ từ chối giúp đỡ ai cả. Đoán chừng hẳn sẽ cho Doãn đại nha đi nhờ xe nên nàng vội kéo chân trùm kín mít.

"Đại nha, hôm nay ta có việc gấp, hơn nữa ta cũng không đi lên trấn nên không mang người đi được, để lần sau đi." Cổ Thanh Sơn nhìn Doãn đại nha và nương tử của Tiểu Xuyên trực tiếp cự tuyệt.

Nương tử của Tiểu Xuyên hôm qua mới bị sự xuất hiện của Cổ Thanh Sơn làm cho giật mình, ý vào Doãn gia cùng hẳn có quan hệ không tồi, liền muốn thử một chút, cười ôn nhu nói: "Thanh Sơn ca, hai chúng ta cũng chỉ đi nhờ một đoạn thôi, chúng ta chưa bao giờ được ngồi một xe ngựa nào lớn như thế này, liền muốn thử một chút."

Cổ Thanh Sơn nhìn thoáng qua vẻ mặt của Trương Xán Như, âm thanh lạnh lùng nói: "Ta đã nói hôm nay không được, hôm khác sẽ cho các người ngồi thử."

Hắn vung roi, ngựa tung vó chạy lướt qua, bụi đất tung bay thổi thẳng vào mặt hai nữ nhân, bọn họ bất mãn, tức giận trừng mắt nhìn xe ngựa mấy lần.

"Hừ, kiêu ngạo cái gì chứ, còn không phải là một tên trồng dưa hay sao? Cũng không biết ở ngoài gặp được cái vận cứt chó gì mới đòi đòi, để ta xem người kiêu ngạo được bao lâu." Doãn đại nha hầm hừ nói giọng khinh miệt.

Giọng nói của nàng ta khá lớn, Cổ Thanh Sơn nghe được, nhưng hắn cũng không vì chút việc nhỏ này mà so đo cùng với nữ nhân, tay to vung lên, ngựa chạy nhanh về phía trước.

Ninh Hinh lắng tai nghe một chút, thấy xung quanh yên tĩnh liền ngồi dậy, đi về phía gần hắn ngồi xuống, thấp giọng nói: "Thanh Sơn ca, cho dù có ngồi cùng xe, huynh cứ để cho bọn họ ngồi ở bên ngoài, muội dùng chăn che kín đầu lại là được, đỡ phải để bọn họ nói huynh hẹp hòi."

Cổ Thanh Sơn quay đầu lại nhìn về phía Ninh Hinh sau tấm rèm, ôn nhu cười nói: "Muội ngủ một lát đi, chờ chúng ta đi ra khỏi trấn Lai Thủy thì không gặp người quen nữa, đến lúc đó ta sẽ gọi muội dậy. Muội yên tâm, hôm nay ai muốn đi nhờ xe ta cũng không đồng ý, mặc kệ bọn họ thích nói cái gì thì nói."

Ninh Hinh không nghĩ cãi nhau với hắn, đây là xe của hắn, hắn muốn làm như thế nào thì làm. Xe ngựa chạy khá êm, rất thích hợp để ngủ, một lát sau, Ninh Hinh liền chìm vào mộng đẹp.

Cổ Thanh Sơn lặng lẽ vén rèm lên một chút, một bên vừa đánh xe, vừa ngắm nhìn dung nhan của nàng khi ngủ, nhìn thế nào cũng đều cảm thấy không đủ.

Hắn tủm tỉm cười, ngắm nghĩ, một lát nàng thức dậy, hẳn nên nói chuyện gì với nàng thì tốt đây? Không ngờ mới vừa trở lại, đã có thể cùng nàng đơn độc ở chung, hẳn vui mừng đến nỗi không biết nói cái gì nữa.

Tối gần trưa, xe ngựa đi ra khỏi trấn Lai Thủy, tiếng nước ào ào cách đó không xa khẽ đánh thức Ninh Hinh, nàng vừa mở mắt liền nhìn đến ánh mắt ôn nhu quần quýt si mê của Cổ Thanh Sơn. Ngay lập tức nàng liền ngậy người, không biết bản thân có nhìn nhầm hay không, nàng khẽ nhắm mắt lại rồi mở ra một lần nữa, quả nhiên chỉ thấy phía sau lưng hắn. Haiz, chắc do nàng ngủ mơ màng nên nhìn nhầm rồi.

"Dậy rồi sao? Nếu muội đã dậy liền ra đây ngồi một lát đi. Chúng ta đã đi đến sườn núi, bên ngoài là một thác nước rất lớn, nhìn khá đẹp." Cổ Thanh Sơn quay đầu lại nói chuyện với nàng.

Ninh Hinh ngồi dậy, dùng tay búi tóc, vén rèm chui ra. Ngày xuân phong cảnh rất tốt, ánh mặt trời thấp thoáng đằng sau đám mây mù đang bao phủ ngọn núi, một dòng nước mát rượi, trắng tinh từ trên cao đổ xuống tạo thành một thác nước đẹp mê người. Xe ngựa cùng con sông nhỏ do thác nước đổ xuống uốn quanh sườn chân núi. Dãy núi xanh bạt ngàn, mấy con vịt đang nô đùa trên mặt nước, vài tấm bè trúc trôi theo dòng nước xa xa, đột nhiên không biết tiếng một loại chim nào đó bỗng nhiên cất tiếng hót líu lo, đúng là tiên cảnh.

"Thật là đẹp. Đây là sông Cự Mã có phải không? Nước sông Lai Thủy Hà ở thôn chúng ta đổ ra dòng sông này phải không?" Ninh Hinh chưa từng xa nhà, con sông lớn nhất mà nàng gặp qua cũng chỉ là sông Lai Thủy Hà nên lúc này nàng cảm thấy vô cùng hiếu kỳ.

Cổ Thanh Sơn gật đầu đáp: "Đúng vậy, ta đã hỏi thăm rồi. Chúng ta cứ men theo sông Thủy Lai Hà mà đi sẽ gặp sông Cự Mã, chúng là con sông to trước mặt này. Từ sông Cự Mã sẽ đến thôn Bạch Dương, đi vòng qua Bạch Dương chính là thành Mạo Châu. Ninh Hinh, muội nhìn xem, nhiều cảnh đẹp quá, chờ Ninh Bản ca khỏi bệnh, chúng ta liền dẫn hắn đến đây ngắm cảnh, đi ra ngoài một chút, sẽ tốt cho hắn hơn."

"Thanh Sơn ca, huynh nói vị thần y kia có thể chữa khỏi bệnh cho đại ca muội sao?" Ninh Hinh trong lòng vẫn có chút lo lắng không yên.

"Muội tin ta không?" Cổ Thanh Sơn nhìn thẳng vào hai mắt của nàng hỏi.

Nhìn thẳng nàng như vậy, Ninh Hinh có chút ngại ngùng, trên mặt nhanh chóng đỏ lên, rũ mắt gật đầu: "Tin."

Nhìn bộ dáng thẹn thùng của nàng khiến lòng hần ngứa ngáy, Cố Thanh Sơn kìm lòng không được vươn tay muốn sờ mặt nàng, cũng may nhanh chóng hoàn hồn phát hiện không thích hợp đổi sang xoa nhẹ đầu nàng, nói: "Khăng định sẽ khỏi, nếu Tàn thần y chữa không khỏi, ta liền đi kinh thành cầu nghia huynh của ta giúp đỡ, tìm đại phu tốt nhất ở trong kinh, nhất định sẽ chữa khỏi cho Ninh bản ca. Muội không phải nói nếu ca ấy không khỏi muội liền không lấy chồng hay sao, ta cũng vậy, nếu ca ấy không khỏi liền không cưới vợ."

Từ khi đại ca xảy ra chuyện, người khác đều lo tránh né, đại tẩu cũng bỏ đi, Đồng gia thì nhận cơ hội bỏ đá xuống giếng, chỉ có hần... ôn nhu mà kiên định duy trì ý nghĩ của nàng. Sống mũi Ninh Hinh cay cay, trong mắt liền ngập nước, đưa mắt nhìn hần, chút xíu nữa nước mắt liền rơi.

"Ai nha, xem muội này, làm sao lại khóc rồi, khăn tay của ta đã dùng băng bó tay cho muội rồi, bây giờ không có gì để lau nước mắt giúp muội, hay là muội làm cho ta một cái khăn tay nữa có được không?"

Ninh Hinh bị hần trêu chọc bật cười: "Huynh đều thành đại tài chủ còn muốn khăn tay của muội hay sao?"

Cố Thanh Sơn nghiêm túc nhìn nàng, nửa thật nửa giả cười nói: "Muốn chứ. Bất kể thứ gì của muội, cả đời ta cũng đều muốn."

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Mật Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Đỗ Dành

Cố Thanh Sơn nhìn trộm nàng, liền thấy tiểu cô nương đỏ mặt, vui đầu xuống gối, ngập ngừng nói: "Huynh đừng trêu ghẹo muội."

Cố Thanh Sơn thấy thế cười ha ha đáp: "Ta cũng chỉ trêu chọc một mình muội mà thôi."

Ninh Hinh vẫn giấu mặt xuống gối không có xem hần, cũng không có nói chuyện, Cố Thanh Sơn biết da mặt nàng mỏng, nên cũng không có trêu chọc nàng nữa.

"Phía trước có thể chính là trần nhỏ của sườn núi này, chúng ta sẽ ăn chưa ở đó nhé." Cố Thanh Sơn đề nghị.

"Muội có mang theo bánh bao." Lúc này, Ninh Hinh mới ngẩng đầu lên đáp, trên trán đỏ ửng khăng định sẽ rất mắc, chút tiền nàng mang còn muốn để dành để mời đại phu, cho nên tiết kiệm được cái nào thì cứ tiết kiệm.

"Buổi trưa chúng ta nên ăn cơm, đến tối còn không biết chúng ta sẽ đi đến đâu nữa, vạn nhất không gặp được thôn dân nào đành phải ăn bánh bao. Nghe ta. Ta đi ra ngoài mấy năm chẳng lẽ không mời muội được một bữa cơm hay sao." Cố Thanh Sơn quay đầu lại nhìn nàng cười nói.

Ninh Hinh ngượng ngùng cười nói: "Muốn mời cũng là muội mời, huynh vội trước vội au giúp đỡ gia đình muội như vậy, muội phải chiều đãi huynh tốt một chút mới được."

Cố Thanh Sơn nhìn khuôn mặt đang cười ngây thơ của nàng, rất muốn nói: nếu muội muốn cảm ơn ta không bằng lấy thân báo đáp đi.

"Ninh Hinh, muội như vậy là quá khách khí với huynh rồi, nếu cứ như vậy ta nào dám đi nữa." Cố Thanh Sơn cố ý bày ra vẻ mặt không vui.

"Đừng nha, Thanh Sơn ca, muội chỉ nói đùa thôi, huynh đừng nóng giận có được không?" Ninh Hinh thấy vậy, có chút sợ, vội vàng dỗ dành.

Giọng nói của tiểu cô nương, mềm mại, ngọt ngào, đặc biệt dễ nghe, còn giống như làm nũng kéo kéo tay áo của hần. Trong lòng hần giống như được rót mật, ngọt vô cùng. Những vất vả, khổ cực ba năm qua, sự chờ đợi, tương tư bấy lâu, ngay lúc này, hần cảm thấy tất cả đều đáng giá.

Đi đến trấn, Cố Thanh Sơn nhìn cả con đường chỉ có duy nhất một túp lều, liền dừng xe ngựa ở trước cửa.

"Đến rồi. Chúng ta ăn ở đây đi." Cố Thanh Sơn nói xong, duỗi tay muốn kéo tay nàng.

Ninh Hinh vừa đeo giày xong, liền thấy bàn tay to của hần giờ trước mặt. Nữ nhân nhà nông, đầu có yếu ớt như vậy, bình thường đi xe lừa ở nhà nàng nhảy lên, nhảy xuống cũng không sao. Nhưng hần đã đưa tay lại đây, cũng nên cho hần chút mặt mũi.

Nghĩ thế, Ninh Hinh đành đưa bàn tay nhỏ nhắn, trắng nõn bỏ vào bàn tay to của hần, lòng bàn tay rất ấm áp, giống như có một luồng nhiệt truyền từ tay hần sang người nàng, khiến nàng có chút không được tự nhiên.

"Khách quan, xin mời vào." Tiểu nhị của quán đi ra đón tiếp rất nhiệt tình.

Cố Thanh Sơn cầm lấy tay nải to đựng những đồ vật quan trọng rồi mới phân phó tiểu nhị dắt ngựa đi nghỉ ngơi.

Trong tiệm khá thoáng mát, bàn ghế cũng sạch sẽ, nhìn một vòng Ninh Hinh khá hài lòng, khoe miệng lộ ra một nụ cười yếu ớt. Cố Thanh Sơn đi bên cạnh nhìn trộm thấy, trong lòng cũng bất giác vui vẻ theo.

"Ninh Hinh, muội muốn ăn cái gì, cứ gọi thoải mái, không cần tiết kiệm dùm ta. Muội nếu mà không gọi, đó chính là xem thường ta đó."

Ninh Hinh vốn nghĩ sẽ ăn đơn giản thôi, giờ nghe hần nói như vậy, khiến nàng không biết phải làm sao mới tốt, cười ngại ngần nói hần: "Thanh Sơn ca, huynh gọi đi, muội ăn cái gì cũng được."

Từ lâu của một trấn nhỏ cũng không có đồ ăn gì đặc sắc, Cố Thanh Sơn hỏi qua tiểu nhị những món ngon nhất của tiệm rồi gọi một đĩa đậu que hầm xương, thịt khô xào cải trắng, đang tính gọi thêm món khác thì Ninh Hinh nhất quyết không chịu, hần đành thôi.

Nhoáng một cái, đồ ăn nóng hổi được bung lên, lượng cũng khá được, thịt cũng nhiều. Ăn một ngụm đậu que hầm xương, Cố Thanh Sơn liền lắc đầu: "Không ngon lắm."

Tiểu nhị đứng gần đó, nghe vậy nhếch miệng nói cộc lốc: "Khách quan, đây là món sở trường của đầu bếp chúng ta, ai ăn qua cũng đều khen ngon hết đây."

Ninh Hinh cũng ném thử, liền gật đầu nói: "Muội thấy ngon mà, Thanh Sơn ca, huynh ném thử lại xem."

Cố Thanh Sơn cũng nghiêm túc ăn một ít, sau đó nhẹ giọng nói: "Ninh Hinh, ta còn nhớ năm đó ở nhà muội ăn cơm tất niên, muội làm món đậu que hầm xương cực kỳ ngon, hương vị ấy, mấy năm nay ta vẫn còn nhớ."

Tiểu nhị nhìn thoáng qua ánh mắt hần nhìn nàng liền hiểu ra vì sao đồ ăn của tiệm hần không ngon, cười hi hi nói:

"Đúng vậy a khách quan, đồ ăn dù có ngon thế nào cũng không bằng đồ ăn nhà mình làm, bởi vì không có hương vị gia đình a. Kỳ thật ngài đây không phải nhớ hương vị đồ ăn, một cô nương xinh đẹp như vậy, nếu là ta, cũng không thể không nhớ nhưng."

Ninh Hinh ngay lập tức đỏ mặt, nũng nịu nói: "Người đừng nói đùa, hần giống như đại ca ruột thịt của ta vậy, có người tiểu nhị nào như người sao Nói chuyện như vậy là không muốn để khách ăn cơm?"

Cố Thanh Sơn cũng cảm thấy tiểu nhị có chút nhiều chuyện, bất quá hần không lên tiếng cắt ngang, vì muốn nhìn một chút phản ứng của Ninh Hinh. Nếu nàng then thùng cúi đầu hoặc vui vẻ mà nhếch khoe miệng cười thì chiều nay hần liền cùng nàng tỏ rõ tâm sự trong lòng vì khó khăn lắm mới có cơ hội ở riêng với nàng.

Tong lòng rõ ràng thích, lại phải làm bộ như không có, vô cùng khó chịu a.

Nhưng nhìn Ninh Hinh quả thật là tức giận, cũng không phải giả vờ hay do xấu hổ. Hần không có biện pháp nào khác, chỉ đành giờ tay xoa xoa tiểu nhị, theo ý nàng nói: "Đi đi, đừng ở đây chọc muội muội ta tức giận."

Tiểu nhị vốn có ý muốn làm người tốt thúc đẩy một phen, ai ngờ lại vô tình làm sai, vội vàng lui sang một bên.

"Ninh Hinh, ở đâu cũng sẽ có vài người ánh mắt không tốt, muội đừng tức giận nữa, nhanh ăn đi, ăn nhiều vào mới có sức đi đi." Cố Thanh Sơn nhìn sắc mặt của nàng một cái, mới cẩn thận khuyên nhủ, gấp một đĩa đồ ăn bỏ vào bát nàng.

"Ừm, đủ rồi, huynh đừng gấp nữa." Ninh Hinh nhẹ nhàng lên tiếng, cũng có chút xấu hổ không dám nhìn hần, chỉ lo cúi đầu ăn cơm.

Cố Thanh Sơn ăn rất chậm, đối với một người mấy năm qua sống trong quân đội mà nói cái tốc độ này quả thực là một loại tra tấn. Chờ Ninh Hinh ăn no, lau miệng rồi bắt đầu uống canh trứng, Cố Thanh Sơn mới dùng tốc độ nhanh nhất đem thức ăn còn thừa lại ăn sạch.

Ninh Hinh hơi giật mình, nhẹ giọng hỏi: "Thanh Sơn ca, ở trong quán lúc ăn cơm có phải ăn rất nhanh hay không?"

"Đúng vậy, bởi vì không biết khi nào địch nhân sẽ đến không vội vàng mà ăn no thì phải vaccl bụng đói đi đánh giặc, khi đó không có sức lực, rất dễ dàng mất mạng."

Lúc này Ninh Hinh mới hiểu này giờ hần ăn chậm như thế chính là vì chờ nàng ăn no. Nói lời cảm ơn thì quá khách khí, nàng cảm kích nhìn hần một cái, trong lòng ngẫm nghĩ khi về nên báo đáp hần như thế nào đây?

Sau khi ăn xong, hai người cũng không nghỉ ngơi mà tiếp tục lên đường.

"Ninh Hinh, buổi tối chúng ta tranh thủ chạy tới huyện Định Hưng, sẽ tìm khách sạn ở lại, muội ngủ một người có sợ hay không?" Cố Thanh Sơn nói chuyện với nàng, trong lòng lại cầu mong nàng nói sợ hãi.

Hần cũng không nghĩ sẽ nhân cơ hội chiếm tiện nghi của nàng, bất quá là hy vọng được ngủ chung phòng với nàng mà thôi, nàng nằm trên giường, hần nằm dưới đất tiện thể bảo vệ nàng luôn.

Ninh Hinh thất thần chớp chớp mắt, bỗng rồi nói: "Còn muốn ở trọ sao? Ngủ ở trên xe ngựa không được ư? Muội thấy trên xe khá rộng, hai người ngủ vẫn rất thoải mái. Bất quá, nếu huynh cảm thấy bất tiện vậy thì cứ ở khách sạn cũng được."

Cố Thanh Sơn trăm triệu lần không hề nghĩ tới nàng sẽ đề nghị hai người cùng nhau ngủ trên xe ngựa, như vậy hẳn sẽ được ngủ gần với nàng, thậm chí hai người còn có thể đắp chung một cái chăn a.

Hạnh phúc đến quá bất ngờ, hẳn nhất thời thất thần mà quên đáp lại. Ninh Hình lặng lẽ nhìn kỹ vẻ mặt mắt, mím môi nói: "Nếu không cứ theo ý huynh, ngủ ở khách sạn đi, nhưng lần này nhất định phải để muội trả tiền."

Cố Thanh Sơn tỉnh lại, vội vàng hận không tát chính mình hai cái, một cơ hội tốt như vậy sao có thể bỏ qua chứ?

"À.. như vậy đi, để xem đến tối chúng ta sẽ đi đến đâu rồi tính tiếp. Nếu là đến kịp huyện thành hoặc trấn nào đó thì ngủ ở khách sạn, còn nếu vẫn trên đường không thôn không người thì đành phải ngủ tạm trên xe ngựa, được không?" Xe do hắn đánh, muốn đi đến nơi nào chẳng phải là tùy ý hắn hay sao?

Ninh Hình gật đầu, tỏ vẻ đồng ý, trong lòng lại trông mong đến tối vẫn còn đi trên đường vắng, chỉ là nàng không biết, giờ phút này tên nam nhân vẻ mặt nghiêm túc kia so với nàng càng mong đợi hơn.

Sau giờ ngo, ánh nắng ngả về phía Tây, không gian ấm áp, hai người ngồi trên xe ngựa ngắm non xanh nước biếc vô cùng vui vẻ. Cố Thanh Sơn cùng nàng nói chuyện phiếm: "Ninh Hình, ta mua hai mươi mẫu đất gần núi, muốn xây một cái nhà mới để cưới vợ. Chính là tâm tư nữ nhân ta không quá am hiểu, muội giúp ta nghĩ xem, nên xây mấy gian thì tốt?"

"Hai mươi mẫu đất cũng rộng bằng nửa cái thôn rồi a. Huynh không định toàn bộ dùng để xây nhà hết chứ?"

"Đương nhiên sẽ không, ta tính xây ở vị trí gần chân núi, cách xa thôn một chút nhưng mà yên tĩnh. Ta tính xây một cái nhà lớn, đồ nên cao tám sáu thước, như vậy liên tính mùa nước lên, nước từ sông Lai Thủy Hà dâng lên cũng không sợ tràn vào trong nhà. Ở gần sông đào một cái ao, dẫn nước vào sẽ trồng sen nuôi cá. Cạnh ao sẽ cuốc một đám đất để trồng rau và hoa, còn khoảng đất xung quanh nhà thì làm sân, sáng sủa có thể luyện quyền, sau này có thể chơi đùa với hài tử. Phía sau nhà sẽ trồng đào, mận, lê, táo, hồng... mỗi mùa đều có trái cây tươi để ăn. Mọi thứ ta đều tính xong xuôi hết rồi, chỉ không biết xây mấy gian thì thích hợp."

Ninh Hình nghe đến nhập thần, đến khi hắn nói xong bình tĩnh nhìn nàng thì nàng mới hồi thần lại, cười nói: "Thanh Sơn ca, huynh tính toán thật tốt, một cái nhà như vậy, chỉ có ở trong tranh a, mới nghĩ thôi đã thấy thích rồi. Nếu là phòng ở thì... không thiếu tiền, ta cảm thấy... nên xây sáu gian đi. Ở giữa hai gian làm thành nhà chính, dù có nhiều khách thì vẫn đủ chỗ ngồi, nhà muội phòng khách chỉ có một gian, nhiều khi khách khứa nhiều đành phải ngồi trên giường đất trong phòng ngủ, làm dơ hết giường luôn. Phía Đông thì làm phòng bếp một gian, một gian phòng ngủ, ở giữa phòng bếp và phòng ngủ chừa ra một gian làm phòng tắm. Phía Tây hai gian để dành làm phòng ngủ của hài tử, còn lại thì dùng làm nhà kho, cất giữ đồ vật linh tinh, rồi sương phòng để khách nhân tới còn có chỗ ngủ. Muội nghĩ như vậy đó, cũng không biết tàu tử sau này có nghĩ như muội hay không."

Cố Thanh Sơn mỉm cười, yên lặng đem những lời nàng nói ghi tạc trong lòng. Ôn nhu nhìn nàng, nói: "Chỉ cần muội thích, nương tử của ta cũng thích."

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Mật Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Đêm Khó Ngủ

Mặt trời bắt đầu lặn xuống, Ninh Hình nhìn một trấn phồn hoa cách đó không xa, bất an nhìn về phía Cố Thanh Sơn đang đánh xe.

Cố Thanh Sơn cũng nhìn liếc qua bên kia một cái, liếm liếm môi, trầm giọng nói: "Hôm nay chúng ta đi không nhiều lắm, để nhanh đến nơi, vẫn nên thừa dịp trời chưa tối hẳn tranh thủ đi thêm một chút."

Ninh Hình nghe vậy ánh mắt sáng ngời, vui mừng gật đầu đáp: "Được."

Cố Thanh Sơn trong lòng cười thầm, đắc ý vung roi trên tay lên: "Đi..." Con ngựa tung chân chạy nhanh về phía trước, hoàng hôn buông xuống, một màu đỏ, cam, vàng pha trộn với nhau rất đẹp.

Rất nhanh, khói từ bếp của nhà dân thì đã xa mà trước mặt bọn họ chỉ toàn là cây cối um tùm. Nước trong sông Cự Mã vẫn trôi theo dòng không hề bị cái gì ảnh hưởng, vàng trắng non bắt đầu hiện ra, chim chóc cũng vội vã riu rít bay về tổ, thoáng chốc, mọi thứ đều an tĩnh lại.

Cố Thanh Sơn kéo dây cương ngựa, quay đầu lại nói với Ninh Hình: "Hôm nay chúng ta quả thật là phải ngủ bên ngoài nơi hoang dã này rồi. Phía trước có một bãi cỏ trống rất sạch sẽ, không bằng chúng ta đến đó dừng chân nghỉ ngơi qua đêm nay nhé."

"Vâng." Ninh Hình sáng khoái đáp ứng, vui vẻ mà nhảy xuống khỏi xe ngựa.

Cố Thanh Sơn tháo dây cương thả ngựa ra cho nó tự mình đi ăn cỏ, lại dùng dây thừng cột cang xe vào gốc cây, dùng bốn tảng đá lớn chặn dưới bánh xe cho nó khỏi di chuyển.

"Ninh Hinh, chúng ta nhanh nhặt một ít nhánh cây, đốt một đồng lửa lớn, như vậy dã thú cũng không dám lại gần nơi này, một lát chúng ta cũng có thể nướng đồ ăn." Cô Thanh Sơn nói.

"Được. Muội chưa bao giờ xa nhà nên không biết làm cái gì thì tốt, tất cả đều nghe theo huynh." Ninh Hinh nói xong vội vàng đi theo đuôi hân.

Cố Thanh Sơn khom lưng nhặt củi, Ninh Hinh cũng vội vàng nhặt giống hân, hân ôn nhu nhìn nàng một cái, từ trên tay nàng cầm lấy mấy thanh củi nói: "Đi với ta, muội không cần phải làm những việc này, an tâm mà nghỉ ngơi đi."

Ninh Hinh cảm thấy hân có chút chuyện bé xé ra to, cười đáp: "Muội cũng không phải là thiên kim tiểu thư, chút chuyện này cũng không biết làm a. Hơn nữa muội cũng không mệt."

Cố Thanh Sơn tay chân lạnh lẽ, vừa nói vừa nhặt, nhoáng một cái đã gom được một đồng củi to, liền ôm đi về phía bờ sông.

"Đi đường xa cô nương như muội thân thể vốn yếu đuối, dễ dàng mệt nhọc nên nghỉ ngơi nhiều mới tốt."

Ninh Hinh cầm bánh bao từ trên xe ngựa đi theo hân, xem hân nhanh chóng dựng đồng củi, đánh lửa nhóm thì cũng nhanh nhặt một cành cây, tính đem xuyên bánh bao để nướng.

Cố Thanh Sơn cười lấy bánh bao trong tay nàng để qua một bên nói: "Chúng ta không ăn cái này, muội đi theo ta, ít nhất cũng phải được ăn thịt nướng chứ. Muội cứ ngồi ở cạnh đồng lửa đừng đi đâu hết, có lửa dã thú cũng không dám đến. Nếu là có người lạ hoặc tình huống khẩn cấp muội cứ la to, ta không đi xa, nghe thấy tiếng muội sẽ quay về ngay."

Nói xong hân mang bánh bao bỏ lại trên xe, rồi cầm cung tên vội vàng đi. Ninh Hinh cũng nghe lời, ngồi cạnh đồng lửa ngoan ngoãn chờ hân quay lại, nhìn con ngựa đen đang nhai nhai ăn cỏ, uống nước.

Không đến mười lăm phút sau, Cố Thanh Sơn liền xách theo một con thỏ trở lại, đắc ý giơ trước mặt Ninh Hinh khoe khoang, sau đó đi nhanh đến bờ sông để làm thịt.

"Ninh Hinh, trên xe ngựa có muối và bột tiêu hồi sáng ta mua trên trấn, muội mau lấy lại đây. Hôm nay ta sẽ cho muội thêm thử tay nghề nướng thịt của ta." Cố Thanh Sơn tự tin nói.

Thịt thỏ cắt nhỏ thành vài miếng, đặt trên Cố Thanh Sơn xoa một lớp gia vị rồi đem nướng, rất nhanh mùi thơm đã tỏa ra bốn phía, khiến con sâu thềm ăn trong lòng nổi lên.

"Nào, nhanh tới thử một miếng đi, xem tay nghề của ta thế nào? Cần thận nóng." Thịt nướng chín, Thanh Sơn xé một cái chân thỏ đưa cho nàng ăn.

Ninh Hinh cắn một ngụm, thịt thỏ mềm mềm, mang theo chút nước ngọt, gia vị thấm hòa quyện vào nhau lại có chút cay cay, ừm, đúng là mỹ vị. Ninh Hinh giơ một ngón tay cái về phía hân, trong miệng toàn là thịt thỏ tươi ngon khiến nàng nói không ra lời, đành gật đầu liên tục.

Mỗi một vị đầu bếp đều cảm thấy vô cùng hạnh phúc nếu đồ ăn mình nấu ra có người công nhận a, huống chi người này lại chính là người bản thân thầm thương trộm nhớ.

Cố Thanh Sơn tâm tình vui vẻ, đem phần thịt ngon nhất đều nhường cho nàng, chính mình lại đem số thịt dư còn lại ăn hết, sau đó lấy một cái nồi mới ra, đun một nồi nước nóng để uống, chờ nguội thì đổ đầy hai bình nước để dành mang đi đường. Ăn uống xong hai người liền quay lại xe ngựa để nghỉ ngơi, lúc này đột nhiên không gian này xinh xắn quá.

Ninh Hinh mím môi, nói: "Bên trong chỉ có một bộ chăn nệm, huynh trước chờ một lát, muội đem bộ khác trải sẵn ra đã."

"Được. Muội cứ trải tốt chỗ của muội rồi ngủ trước đi, ta đi ra sông rửa mặt mũi, tay chân một chút." Cố Thanh Sơn đang độ tuổi thiếu niên, có khí lực mạnh, tuy nhiên đi cả ngày cũng ra mồ hôi, tuy nói là vẫn luôn ngồi ở trên xe, cũng không có đi bộ nhiều lắm, sẽ không quá mệt, nhưng hân vẫn sợ bị nắng ghết bỏ nên cứ rửa sạch sẽ cho chắc.

Ninh Hinh nhẹ giọng đáp, chui vào trong xe cẩn thận trải tốt hai bộ chăn nệm. Nàng hơi lộ đầu ra nhìn thăm dò, thấy hân đã rửa xong đang đi bộ về, Ninh Hinh vội vàng chui vào trong ở chỗ trước, thành thật nhìn chăm chăm nóc xe. Nếu là bị hân nhìn chăm chăm, nàng cũng không biết phải làm sao nữa.

Sắc trời đã tối om, mặt trăng non trên cao cũng không thể nào chiếu sáng bên trong xe ngựa được. Cố Thanh Sơn đứng bên ngoài hít thở sâu mấy lần, mới bình tĩnh vén màn xe chui vào.

Cô nương hân thích đang im lặng nằm nơi đó, tuy không thấy rõ mặt nàng nhưng lại có thể ngửi được hơi thở ấm áp cũng hương vị thanh mát của nàng. Nàng đang nằm cách chỗ hân không xa, vừa lên xe là có thể bỏ nhào vào nàng, hung hăng yêu thương nàng. Không biết vì sao, hân đột nhiên có một cổ xúc động nghĩ bất chấp tất cả hậu quả mà muốn nàng để an ủi nỗi tương tư của bản thân ba năm qua.

"Thanh Sơn ca, huynh muốn ta nằm dịch sang bên kia sao?" Thấy hân vẫn ở đó nhìn nhưng lại không có vào, Ninh Hinh có chút khả trương, giờ phút này tìm nàng gặp rất nhanh, nàng âm thầm nghĩ không biết có phải do bản thân nằm sai vị trí hay không.

"À... không cần đâu." Cố Thanh Sơn vội vàng hoàn hồn, vội vàng cời áo ngoài, ném ở đuôi xe.

"Huỳnh... huỳnh... sao huỳnh lại cởi áo vậy?" Ninh Hình hỏi, giọng có chút run run.

"Ta..." Cố Thanh Sơn trong lòng cũng bối rối, hoảng loạn thành một nùi, vội vàng giải thích: "Áo ngoài của ta có dính đất, sợ đem chần nệm làm dơ, ta chỉ cởi có một mình áo ngoài thôi, vẫn mặc trung y ngủ, có được không?"

Hắn càng nói càng không tự tin, cũng không biết chính mình vì cái gì mà lại cởi áo ngoài ra như vậy, khẩn trương liếc mắt hỏi:

"Nếu muội ngại vậy để ta mặc áo lại nhé."

Ninh Hình cũng cảm nhận được hắn đang quần bách, vội vàng nói: "Không sao. Huỳnh mặc trung y ngủ cũng được."

"Ừ." Cố Thanh Sơn nghe vậy mới an tâm cởi giày, chậm chạp bò vào bên trong. Hắn muốn qua bên kia thì phải bò qua nàng, tay cũng không dám dơ ra, sợ đụng phải nàng. Lúc này hắn có cảm giác vô cùng hối hận, đáng lẽ lúc này hắn nên lên xe từ phía bên hông sẽ dễ dàng hơn.

Chính là việc đã đến nước này rồi, cũng không thể lui lại, hơn nữa trong lòng hắn đang có một con dã thú, kêu gào hắn nhanh chóng bò ngang qua người nàng đi, cảm nhận nàng trong khoảng cách gần một chút.

Thôi, mau qua đi, một đại nam nhân ở trước mặt thiên quan vạn mã cũng không sợ hãi như hắn, không lẽ ở trước mặt một cô nương ngược lại sợ tới sợ lui hay sao. Dù sao nàng sớm muộn gì cũng là nữ nhân của hắn mà. Nghĩ như vậy, Cố Thanh Sơn như được bơm chút tự tin, vươn cánh tay dài ra, một bàn tay để ở cạnh eo nàng, trước nâng một chân qua, chờ đầu gối chạm xuống sàn gỗ sẽ nâng tiếp chân còn lại.

Chần nệm toàn là đồ mới hắn vừa mua hồi sáng, mềm mại mượt mà, nên đầu gối hắn vừa chạm xuống, thuận thế trượt một cái kéo dài khoảng cách giữa hai chân khiến hắn xém chút nữa té ngã trên người nàng. Vào thời khắc nguy hiểm đó, hắn vô cùng bức mình phản ứng của thân thể. Không hề có chút sợ hãi nào, ngược lại có một dòng nhiệt từ hai chân truyền lên bụng hắn, xông thẳng vào đại não, khiến hắn cảm thấy tê tê dại dại, vô cùng thoải mái. Tuy vậy, nơi nào đó của hắn đột nhiên ngẩng cao đầu dậy chạm xuống chần, hắn thậm chí không biết có hay không chọc trúng người nàng. Loại cảm giác này tuy là thoải mái nhưng hắn không dám dừng lại lâu, vội vàng lướt qua chui nhanh vào ổ chần của mình.

Ninh Hình nằm im ở chỗ kia, giống như thẹn thùng, cũng giống như đã ngủ.

Cố Thanh Sơn cố gắng ổn định lại nhịp tim của chính mình, nuốt xuống một ngụm nước bọt thông một chút cổ họng khô khốc, giọng khàn khàn nói: "Muội mau ngủ đi ngày mai còn phải lên đường đó."

"Ừ, huỳnh cũng nhanh ngủ đi, hôm nay huỳnh đã rất vất vả rồi." Giọng nói mềm mại của nàng vang bên tai, bên trong xe ngựa tối tăm, hắn cùng nàng nằm cạnh bên nhau, khứu giác vẫn còn quanh quẩn hương thơm của nàng.

Rất nhanh Ninh Hình liền tiến vào mộng đẹp. Còn nam nhân bên cạnh toàn thân cứng ngắc không dám cử động dù chỉ một chút, đôi mắt đen sáng lấp lánh nhìn chằm chằm đỉnh xe ngựa, ép thế nào cũng không thể ngủ được.

"Ninh Hình?" Hắn thủ thẩn dò hỏi một tiếng, không có tiếng trả lời, hô hấp của nàng vẫn vững vàng như cũ, xem ra nàng đã ngủ say rồi. Hắn hơi thả lỏng cơ thể, duỗi chân nhẹ một chút, rồi thở dài khe khẽ.

Nàng đang nằm ngay bên cạnh, tiếng thở đều đều. Hắn nhìn không được muốn nhìn nàng, đem rèm che vén lên một chút, mượn ánh trăng ngấm dung nhan lúc ngủ của nàng. Tiểu cô nương của hắn đã trưởng thành, mày liễu cong cong, mắt hạnh nhắm nghiền, mũi cao... lúc ánh mắt hắn nhìn đến miệng nhỏ mê người của nàng, hắn nhìn không được khẽ liếm liếm môi, thân mình không tự chủ được nhích về phía nàng một chút.

Thật muốn hôn nàng một cái a, chính là... vạn nhất nàng tỉnh lại thì phải làm sao? Hình tượng của hắn trong lòng nàng nhiều năm như vậy chẳng phải ngay lập tức liền tan thành mây khói, khi đó cũng đừng nghĩ đến việc cưới nàng nữa. Nhìn... phải nhìn được lúc này mới có thể cùng nàng ngọt ngào cả đời.

Hắn xoay người sang chỗ khác, cho rằng không nhìn thấy nàng sẽ dễ chịu hơn. Nhưng là, cô nương hắn nhưng nhớ suốt bao năm qua bây giờ đang nằm bên cạnh, vô luận thế nào hắn cũng không thể bình tĩnh được. Hay là đi ra sông tắm một cái? Ban đêm thời tiết khá lạnh, chỉ cần tắm một cái khẳng định sẽ làm cho nơi nào đó hạ hỏa.

Nhưng trong lòng hắn vẫn có chút lo lắng, nếu như lần này tắm nước lạnh giải hỏa khiến bản thân bị thương, về sau năng lực này kém đi, Ninh Hình gả cho hắn chẳng lẽ bắt nàng sống như quả phụ a?

Không được, tuyệt đối không được, vì hạnh phúc sau này của Ninh Hình, hắn phải bảo vệ tốt bản thân mình. Lăn lộn qua lại một hồi lâu, vẫn không thể ngủ được, nơi nào đó cũng không mềm xuống. Thật sự chẳng còn cách nào khác, hắn đành phải duỗi tay xuống phía dưới...

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Mật Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Nghi Ngờ

Sáng sớm, Ninh Hình bị đánh thức bởi một tiếng dã thú tru lên sắc nhọn. Nàng còn nghĩ bản thân nghe ở trong mơ, chậm rãi mở to mắt, nhìn sang bên cạnh thì không thấy ai. Nhưng ngay lúc này, bên ngoài lại vang lên tiếng dã thú tru lần nữa, nguyên lai không phải là nàng nằm mơ.

Ninh Hình vội vàng bò xuống đuôi xe, vén rèm che lên nhìn ra bên ngoài, thì thấy Cố Thanh Sơn đang cầm cung tên nhắm bắn vào một con lợn rừng to ở đằng kia, bị trúng hai mũi tên nhưng nó vẫn còn chưa chết, nổi điên nhào về phía Cố Thanh Sơn.

"Thanh Sơn ca..." Ninh Hình sợ đến mức kêu lên một tiếng, sau đó mặt sợ hãi đến trắng bệch.

Cố Thanh Sơn nhanh chóng lắc mình tránh né, mũi tên trong tay thẳng tắp bay ra ngoài, cắm vào giữa đầu lợn rừng. Tiếp đó lại là một mũi tên khác bay ra, ở thời điểm con lợn rừng đau quá tính quay đầu bỏ chạy thì cắm ngay vào giữa ót nó.

Con lợn rừng liền ngã quỵ xuống. Ninh Hình vội vàng nhảy xuống xe, chạy về phía hấn, nắm lấy cánh tay hấn, đánh giá trên dưới, lo lắng hỏi: "Thanh Sơn ca, huynh không sao chứ?"

Nhìn người trong lòng mang vẻ mặt lo lắng cho hấn, Cố Thanh Sơn mỉm cười, ôn nhu nói: "Không có việc gì. Ta không sao. Muội đừng lo."

Con lợn rừng kia vẫn chưa chết, đột nhiên giãy giụa, bốn chân cố sức đứng lên, ngao một tiếng tru thật to. Ninh Hình nghe thấy sợ đến mức cả cơ thể run lên, chạy nhanh trốn ở phía sau hấn. Cơ hồ cùng lúc với động tác của Ninh Hình, hấn bước chân lên trước, dùng thân thể mình che chắn cho nàng.

Ai ngờ con lợn rừng kia lần này cố sức đứng lên đã hao hết toàn bộ sức lực của nó, ngã lại trên mặt đất, không còn động đậy. Cố Thanh Sơn thử đi qua thăm dò, dùng chân đá đá vào người nó, không thấy nó phản ứng gì nữa.

"Xem ra nó đã chết, cho dù nó không chết, ta đi lấy con dao lại đây chém vài nhát trên cổ nó cũng tiến nó về tây thiên. Aizz...muội sao lại không mang giày?" Cố Thanh Sơn cúi đầu phát hiện chân nàng chỉ mang mỗi tất trắng bằng vải bông.

"Muội..." Ninh Hình cuối đầu nhìn xuống, bỗng nhiên ngậy người, "vừa rồi sốt ruột quá nên quên..."

Cô nương xấu hổ, mặt đỏ bừng lên, cúi đầu đi trở lại xe ngựa. Cố Thanh Sơn ném cung tiễn trong tay sang một bên, bước chân đuổi theo, cánh tay dài đuổi ra, đem người ôm ngang lên.

"A..." Ninh Hình chưa từng được ôm như vậy, chỉ cảm thấy một trận quay cuồng, sợ đến mức nàng thất thanh hét lên.

"Đồ ngốc, muội đi chân đất về, chân dẫm phải vật sắc nhọn chảy máu thì sao?" Nhẹ nhàng trách cứ nàng một câu, ánh mắt hấn nhìn nàng lại ôn nhu đến mức có thể hóa ra nước.

Đáng tiếc Ninh Hình không có nhìn đến ánh mắt đó của hấn, mặt nàng đỏ bừng, cúi đầu dựa vào trước ngực hấn, căn bản không dám ngẩng đầu lên nhìn. Ngực và cánh tay của hấn đều cường tráng, kiến cổ, ấm áp, hương vị nam nhân ngập tràn khoang mũi khiến nàng bối rối.

Đáng tiếc, khoảng cách giữa bờ sông với xe ngựa quá gần, chỉ đi mấy chục bước chân là đến, hấn còn không có ôm đủ đầu.

Vô cùng cẩn thận đem nàng thả xuống, Cố Thanh Sơn lấy đôi giày của nàng để ở đuôi xe, ngồi xổm xuống tính giúp nàng mang. Ninh Hình vội vàng cầm lại giày và nói: "Muội tự mang được."

Cố Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn nàng cười: "Muội vội vàng chạy đến như vậy không phải là lo lắng cho ta hay sao, cho nên ta giúp muội mang giày là báo đáp sự quan tâm của muội a."

Ninh Hình vỗ vỗ cổ và đất cát bám trên tất, nhanh tay mang giày vào, áp ứng nói: "Không cần... ta... huynh... giống như là đại ca của muội vậy, thấy huynh gặp nguy hiểm, làm sao muội có thể không lo lắng chứ?"

Về mặt của hấn lập tức tái đi, ai muốn làm đại ca của nàng chứ, nàng tự ý nghĩ như vậy có hỏi qua ý kiến của hấn hay chưa?

Trong lòng hấn trầm suy nghĩ xoay chuyển lại không dám nói ra. Đành đứng lên đi tìm dây thừng, lại dọn dẹp một khoảng trống ở đuôi xe, dùng dao chặt mấy thanh gỗ lớn, rồi đi khiêng con lợn dùng nặng gần hai trăm cân lại, cột vào đuôi xe.

"Đi thôi. Chúng ta đi đến huyện thành Định Hưng sẽ đem nó bán, hy vọng khi thịt nó còn tươi mà bán được giá tốt." Cố Thanh Sơn thu thập xong con lợn rừng liền nói với Ninh Hình đang dọn dẹp chần nệm.

"Thanh Sơn ca, huynh thật lợi hại, con lợn rừng lớn như vậy mà cũng có thể săn được. Nhưng, vì sao nó không ở sâu trong núi mà lại đi ra đây vậy?" Ninh Hình tò mò hỏi.

"Có lẽ sáng sớm nó đi ra bờ sông uống nước, khi đó ta đang đi giặt vỏ gối vừa đúng lúc gặp phải nó. Aizzz, đúng rồi, vỏ gối của ta..." Lúc ấy hấn mang theo vỏ gối ra bờ sông giặt, vì sợ Ninh Hình sẽ nghĩ thấy mùi hương khác thường, lại nhìn đến một con lợn rừng đang uống nước. Hấn liền đem vỏ gối ném sang một bên, chạy nhanh về xe lấy cung tiễn.

Ninh Hình gấp chăn nệm ở trên xe, không có chú ý đến chiếc gối ở phía đầu xe bị mất vỏ gối, giờ này nghe hấn nói nàng mới nhìn qua, thì thấy đúng là có một chiếc gối không có vỏ. Quay đầu nhìn sang thì thấy Cố Thanh Sơn nhặt lên vỏ gối màu đỏ, hướng bờ sông mà đi.

"Thanh Sơn ca, để muội giặt cho, huynh nghỉ một lát đi." Ninh Hình chạy chậm đuổi theo.

Vốn hần không tính đi nhanh, thể nhưng vừa nghe nàng nói như vậy, vội vàng chạy nhanh, bàn tay chợt nắm thật chặt vô gối giống như sợ bị ai đó cướp đi.

"Không cần, ta tự giặt được rồi." Lúc mới đầu hần nghĩ bản thân mới vừa trở về liền mua một bộ vô gối chăn màu đỏ để có chút may mắn. Lại không nghĩ tới vô gối còn có công dụng như vậy, tối hôm qua hần sợ quần áo bị bẩn, lại sợ làm dơ chăn nệm, ngay lúc đó chỉ có mỗi vô gối có thể sử dụng được. Hần tuổi trẻ cường tráng nên khi làm...khụ... chuyện đó thì ra hơi nhiều. Đồ trắng đan xen, lại dính dính, nếu để nàng nhìn thấy thì...

Ninh Hinh đi theo phía sau có chút không hiểu, gối mới mua thì tại sao phải giặt chứ? Nếu có bị dơ cũng phải dơ chăn nệm do chân dẫm phải này nọ chứ sao lại dơ vô gối được? Nhưng kỳ lạ nhất vẫn là thái độ của hần a, không để nàng giặt thì thôi, làm gì mà phải chạy như ma đuổi thể không biết, nàng cũng chưa từng thấy hần chạy nhanh như vậy bao giờ a, chẳng lẽ nàng so với lợn rừng còn đáng sợ hơn?

Ninh Hinh mang về mặt rồi rửa đi lại bờ sông, ngồi xuống tính rửa mặt. Cố Thanh Sơn dùng khốe mắt liếc qua, thấy nàng giơ tay tính vốc nước rửa mặt vội vàng quay sang ngăn cản: "Đừng, Ninh Hinh, muối đi lên phía trên kia mà rửa, đừng rửa chỗ này, ta giặt vô gối nên nước bị bẩn."

Bàn tay Ninh Hinh vừa vươn ra đành khựng lại giữa không trung, bỗng nhiên nàng phát hiện ra một hiện tượng vô cùng kỳ quái.

Mặt của hần đang đỏ.

Nàng cẩn thận tìm tòi trong kí ức của mình, tựa hồ là chưa bao giờ thấy hần đỏ mặt a, vì cái gì chi giặt có một cái vô gối mà mặt lại đỏ thành như vậy?

Jun: Phải chi chương nào cũng ngắn như vậy thì khỏe a, bộ này cả hơn một trăm chương, con đường của ta còn dài quá huhu

Bạn đang đọc truyện *Điền Viên Mật Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Lần Đầu Thử Nghiệm

Vừa đi vừa hỏi đường, cuối cùng trước giờ Thìn cũng đã đến huyện thành Định Hưng. Hai người đều đói bụng, Cố Thanh Sơn dừng xe trước một cửa hàng thịt lửa nướng có vẻ lâu đời.

"Nơi này là cửa hàng thịt lửa nướng nổi tiếng nhất ở phủ Bảo Định, muối chỉ mới nghe qua chứ chưa từng ăn bao giờ." Ninh Hinh tò mò nhìn xung quanh nói.

"Vậy hôm nay chúng ta đi vào ném thử nhé." Cố Thanh Sơn vừa nói vừa đem xe ngựa cột ở gần cửa sổ để tiện trông coi.

Đây là một cửa hàng thịt lửa nướng khá có tiếng ở nơi này, người nướng thịt là một hần tử rất cường tráng, một bên vừa khen các món thịt nướng của cửa hàng hần, một bên bận rộn làm luôn tay. Thịt lửa nướng trên bếp lò chẳng mấy chốc rơi từng giọt mỡ xuống phát ra tiếng xèo xèo, mùi thơm lan tỏa làm mọi người xung quanh không nhịn được mà khê nuốt nước miếng.

Nướng trên lửa khiến thịt có màu hơi nâu vàng, nếu ăn lúc mới nướng xong là lúc thịt ngon nhất. Nhưng... nên ăn như thế nào đây?

Mới vừa nghĩ đến đó liền thấy phụ nhân ở bên cạnh cầm lấy một xiên thịt vừa ra lò, bà ta nhanh nhẹn rút thịt ra, rồi cầm dao cắt thành từng miếng vừa ăn bỏ vào một cái đĩa, ăn kèm với bát cháo loãng nấu bằng nước luộc thịt lửa là ngon nhất. Vị phụ nhân kia xếp từng miếng thịt lên vỉ nướng đặt lên bếp đảo qua đảo lại thêm vài cái, rồi bỏ ra một miếng giấy bản.

"Bên ngoài giòn giòn, bên trong mềm ngọt, thịt lửa nướng ăn lúc này là thời điểm ngon nhất." Vị phụ nhân kia đưa giấy bản đựng thịt lửa nướng thơm ngon cho Cố Thanh Sơn.

"Nào, Ninh Hinh, muối ăn thử trước đi." Cố Thanh Sơn cầm lấy giấy bản đưa đến trước mặt Ninh Hinh nói.

Phụ nhân kia có chút kinh ngạc, nhà nào vị trí của nam nhân cũng đều đứng đầu, có cái gì ngon, miếng đầu tiên đều là bọn họ ném thử, cho bên bà mới đưa thịt lửa nướng cho Cố Thanh Sơn trước, ai ngờ hần lại giao cho tức phụ của hần a.

"Huynh ăn đi, ta không muốn ăn thịt nướng này, ta sẽ ăn bát cháo loãng được hầm từ xương lửa là được rồi." Ninh Hinh lắc đầu, giọng nói có chút nhỏ từ chối.

"Muội cứ ăn đi, chúng ta không thiếu chút tiền này. Ít nhất lần này đi ngang qua đây phải thử qua món thịt lửa nướng chính thống này chứ." Cố Thanh Sơn giơ tay đến trước mặt nàng, hận bản thân không thể tự tay dứt cho nàng.

Phụ nhân ở một bên lại nướng xong hai vỉ khác bỏ vào trong mâm cho bọn họ, cười nói: "Ha hã, nam nhân nhà ngươi nói đúng rồi đó, ta vừa nhìn qua là biết người từng trải. Loại thịt nướng chính thống này cũng chỉ sáu văn tiền một cái, loại nấu thì hai văn tiền, xem ngươi nhỏ nhắn thể kia cũng không ăn hết bao nhiêu, liền thử một chút đi."

Lại bị người khác hiểu nhầm nữa, mặt Ninh Hình đỏ lên, xoay người đi đến bàn bên cửa sổ ngồi xuống, xấu hổ nói: "Ngài không rõ tình huống đừng có nói lung tung."

Nàng quay người lại, mái tóc dài khẽ đung đưa, phụ nhân mới nhận ra nàng là cô nương chưa thành thân, vội nói: "Ai u! Xin lỗi a, cô nương, là mắt ta vụng về. Vừa rồi xem biểu tình của các người, vô cùng xứng đôi, không chú ý tóc người còn chưa có búi lên, xin lỗi xin lỗi."

Cố Thanh Sơn nhìn mặt nàng đỏ bừng vì ngại ngùng, trong lòng rất là hường thụ. Rộng lượng xua xua tay làm phụ nhân đi trở về bếp. Ôn nhu dỗ dành: "Đừng nóng giận, nhanh ăn cơm thôi, một lát đồ ăn nguội lại không ngon."

Ninh Hình thở dài, rầu rĩ nói: "Muội không phải giận bà ấy, bởi vì lúc nhà muội bán lửa, người mua có nói mua về làm thịt lửa nướng cho nên muội ăn không vô... con lửa đó nhà muội nuôi rất nhiều năm a... aizz, muội ăn chút cháo hãm là được rồi."

Ninh Hình cúi đầu, vài sợi tóc liền rũ xuống. Cố Thanh Sơn giúp nàng vén gọn ra sau tai, đau lòng nhìn nàng nói: "Được, vậy thì ăn cháo, tất cả đều nghe theo muội, được không?"

Phụ nhân đứng ở trong bếp đang khuấy nồi cháo gạo kê, vừa làm vừa nhìn trộm hai người bọn họ, nhìn thế nào cũng giống một đôi vợ chồng son ân ái nha, chuyện này rốt cuộc là thế nào?

Bày hai vỉ thịt lửa nướng, lại múc hai bát cháo gạo kê bưng ra, phụ nhân vừa nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy một con lợn rừng to cột sau đuôi xe ngựa, cả kinh há to miệng hỏi: "Trời ạ, đó là lợn rừng phải không?"

Cố Thanh Sơn vừa ăn thịt lửa nướng vừa nhàn nhạt đáp: "Đúng vậy, sáng sớm nay săn được. Ta đang muốn hỏi thử ở huyện thành này thì đi đến đâu sẽ bán được giá tốt, nhà các người có mua không?"

Phụ nhân quay đầu nhìn về phía Cố Thanh Sơn, trong mắt tràn đầy sùng bái, hỏi một đằng trả lời một nẻo: "Là người săn sao?"

Cố Thanh Sơn hơi hơi mỉm cười: "Chẳng lẽ người cảm thấy là do muội từ nhà ta săn hay sao?"

"Trời ạ, cha bọn nhỏ, ông mau ra đây mà xem, một con lợn rừng lớn như vậy, có thể ăn thịt người đó, thế mà bị vị tiểu huynh đệ này săn được." Phụ nhân hưng phấn hai mắt tỏa ánh sáng, quay đầu lại gọi nam nhân của bà lại đây.

Nam nhân kia đi tới nhìn xem, cũng thiết tình bội phục, thực nhiệt tình đề cử nói: "Nhà của chúng ta mua không nổi, người đi tới nhà Lưu viên ngoại hỏi thử đi. Nhà bọn họ là nhà có tiền nhất ở huyện thành chúng ta, hơn nữa hôm nay vừa đúng là đầy tháng trưởng tôn nhà họ, nghe nói muốn mở tiệc lớn đó, nói không chừng lập tức liền mua con lợn này để nấu ăn."

Hai mắt của Cố Thanh Sơn đột nhiên sáng lên, vội hỏi: "Đầy tháng trưởng tôn nhà họ sao? Là nhi tử nhà họ thành thân thật lâu mới mong tới trưởng tôn sao?"

"Không phải, nhà bọn họ phong thủy tốt, năm trước trưởng tử mới cưới đến tức phụ, năm nay liền có một tôn tử béo mập, nhiều cát lợi nha!" Nam nhân tán thưởng nói.

Cố Thanh Sơn gật gù đầu, lại cẩn thận hỏi kỹ đường đi, ngay lúc đó một cái chủ ý tuyệt diệu nảy ra trong đầu hắn.

Cơm nước xong, lên xe ngựa, Cố Thanh Sơn nói với Ninh Hình: "Ninh Hình, ta có một cái biện pháp, có thể đem lợn rừng bán được giá tốt. Bất quá, đành phải để muội chịu một chút ủy khuất."

Ninh Hình cười nói: "Thanh Sơn ca, cái gì mà ủy khuất với không ủy khuất chứ, muốn muội làm cái gì, huynh cứ nói."

Cố Thanh Sơn thấy nàng đồng ý, trong lòng vui vẻ đến nở hoa. Bên ngoài lại bày ra vẻ mặt bình tĩnh nói: "Muội đem đầu tóc búi lên, giả vờ làm nương tử của ta, làm bộ ân ái thẹn thùng là được, còn chuyện khác cứ để ta lo."

Ninh Hình không nghĩ tới sẽ là cái kiểu yêu cầu này, muốn cự tuyệt lại sợ hắn giận, chính là tưởng tượng bản thân nàng làm nương tử của hắn, mặt liền ửng đỏ. Tuy rằng thẹn thùng, nhưng nàng vẫn yên lặng mà đem tóc búi lên. Thanh Sơn ca vì gia đình nàng trả giá nhiều như vậy, chính nàng chỉ chịu có một chút ủy khuất này, là có thể giúp hắn đem lợn rừng bán được giá tốt, nàng có cái lý do gì mà không đáp ứng chứ.

Cố Thanh Sơn ngồi ở đầu xe, yên lặng mà xem hai bàn tay trắng nõn của nàng đem mái tóc đen dài như thác nước búi lên, nháy mắt từ một đại cô nương thanh tú biến thành một nương tử mềm mại, xinh đẹp. Cố Thanh Sơn nhìn không chớp mắt, trong đầu không tự chủ được nghĩ đến ngày thành thân, nàng cũng sẽ búi kiểu tóc này, đầu đội khăn đỏ, ngồi kiệu hoa gả cho hắn.

"Thanh Sơn ca, huynh cười cái gì vậy? Có phải xấu lắm hay không?" Ninh Hình thấy vẻ mặt cười trộm của hắn, trong lòng có chút không yên.

"Khụ khụ..." Bị sắc nước miếng của chính mình, hắn vội vàng quay đầu ho khan một tràng, vội vàng giải thích: "Không... đẹp... thật sự, rất đẹp..."

Rất nhanh đã đến trước cổng Lưu phủ, Cố Thanh Sơn nhảy xuống xe ngựa, vui vẻ đi qua bên kia nắm lấy bàn tay nhỏ của Ninh Hình đỡ nàng xuống xe, xong xuôi mới đi đến nói với người gác cổng: "Tiểu ca, ta cùng với nương tử của ta muốn gặp chủ nhân nhà huynh một chút."

Gã sai vật trông cửa cười đi lên tiếp đón: "Hai người là thân thích bên nào, hôm nay đến uống rượu đầy tháng phải không?"

Hai người bọn họ còn đang thương lượng, liền thấy một vị mặc quần áo làm bằng tơ lụa, vẻ mặt phúc hậu đi ra. Gã sai vật thấy, lập tức cười chấp tay thi lễ nói: "Lão gia, ngài ra thật đúng lúc, ở đây có một đôi tiểu phu thê muốn gặp ngài, nô tài cũng không rõ là thân thích bên nào nữa."

Cố Thanh Sơn thấy chủ nhà ra tới, vội hàng đi lên khom lưng hành lễ, nhưng vẫn nắm chặt bàn tay nhỏ của Ninh Hình nói: "Viên ngoại, chúng ta chỉ là người đi ngang qua huyện này, hôm nay đến đây giúp phủ ngài thêm chút vui vẻ."

Gương mặt tròn xoe của Lưu viên ngoại cười lên rất hiền lành, nghĩ rằng bọn họ đang nói đến tiệc đầy tháng, kiếm cơ hội hưởng chút vui mừng, liền gật đầu nói: "Được, nhưng các người đến hơi sớm, tầm nửa canh giờ nữa mới mở tiệc, hai người các người qua bên kia nghỉ ngơi uống chút nước trước đi."

Cố Thanh Sơn buông tay Ninh Hình ra, nắm dây cương dắt ngựa đi về phía trước vài bước, ngay lập tức con lợn rừng lớn đang bị cột ở đằng sau hiện ra trước mặt mọi người, khiến cho xung quanh vang lên vài tiếng kinh hô nhỏ nhỏ.

Ở trước mặt nhiều người bị hấn nắm tay như vậy, Ninh Hình vẫn đang xấu hổ không dám ngẩng mặt lên. Lòng bàn tay của hắn rất ấm, vào buổi sớm se se lạnh thế này, được hắn nắm chặt cảm giác rất thoải mái, chỉ là quá xấu hổ mà thôi.

Lúc hắn buông tay nàng để đi dắt ngựa, nàng âm thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi. Hai tay khẽ nắm chặt một chút lấy can đảm mới dám ngẩng đầu lên nhìn người xung quanh. Nhưng là, nàng chỉ vừa mới thả lỏng được một chút, liền thấy hắn đi đến giờ cánh tay dài ôm lấy bà vai nàng. Thân hình hắn vốn cao lớn, vòm ngực rắn chắc, bị hắn quàng vai như vậy, nàng liền biến thành một tiểu nương tử nhỏ bé nép trong lòng trượng phu được hắn bảo vệ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ngay lập tức đỏ lên, ngượng ngùng mà cúi đầu xuống, bên tai vang lên giọng nói sang sảng của hắn: "Lưu viên ngoại, hôm nay phu thê chúng ta vận khí khá tốt, sáng sớm liền bắt được con lợn rừng này. Đi vào trong huyện đang tính đi bán liền nghe nói hôm nay phủ của ngài làm tiệc đầy tháng cho trưởng tôn, liền mang đến nơi này bán cho ngài, coi như hi thượng thêm hi, càng thêm càng vui. Biết đâu sang năm nhà ngài lại có thêm một tôn tử béo mập nữa, mà hai vợ chồng chúng ta cũng..." Hắn cúi đầu, yêu thương mà nhìn nữ nhân mặt đỏ bừng trong ngực, cười nói, "... chúng ta cũng mới thành thân, khẳng định sẽ dính chút hi nhà các ngài, sang năm cũng có được một tên nhóc mập mạp, mọi người cùng vui ha ha..."

Lưu gia có tin vui, cho nên rất thích nghe những lời may mắn. Chờ Cố Thanh Sơn nói xong, Lưu viên ngoại đã cười đến mức miệng khép không được, liền tiếp gật đầu nói: "Tốt, tốt, cùng vui cùng vui, con lợn rừng này ta mua, quản gia, người đi lên xem thử coi đáng giá bao nhiêu bạc."

Lão quản gia cười vui hơn hờ đi lại, cẩn thận đánh giá con lợn một vòng, rồi vuốt vuốt chòm râu nói: "Con lợn rừng này nhắm chừng khoảng gần hai trăm cân, miệng vết thương khá mới, cơ thể vẫn còn hơi ấm chứng tỏ chỉ vừa chết, răng nanh cũng còn y nguyên không hư hại gì. Ước chừng khoảng 12 – 13 lượng bạc."

Lão quản gia là người khôn khéo, tất nhiên sẽ trả giá thấp nhất. Cố Thanh Sơn chưa từng săn lợn rừng, nên không biết bán giá bao nhiêu là được, chỉ mỉm cười kéo tay Ninh Hình, nhẹ giọng nói giống như bồi tội: "Nương tử, hôm nay chúng ta tới nơi này chính là muốn mượn chút hi, cho nên bán được nhiều hay ít nàng đừng quá để ý, về sau ta lại bắt con khác đem bán được không?"

Một nam nhân cao lớn cường tráng lại bày ra vẻ khom lưng cuối đầu, hiển nhiên là sợ bán được ít tiền tức phụ không vui.

Ninh Hình không phải để ý tiền nhiều hay ít mà là nàng quá mắc cỡ a. Bị hắn gọi là nương tử như vậy, nàng ngại đến mức nói không ra lời, trên mặt đỏ bừng, tay bị hắn nắm cũng nóng đến mức có thể toát ra lửa, đành vận vẹo mặt sang một bên, không đáp lời.

Gã sai vật gác cổng chưa từng gặp vị tức phụ nào xinh đẹp như vậy, đặc biệt là vẻ mặt thẹn thùng kia càng diễm lệ. Nếu là chính hắn có thể cưới được một tức phụ như vậy, ngày nào cũng vui vẻ dỗ dành nàng a. Nghĩ thế, hắn liền cười trêu ghẹo: "Tiểu tử không vui, tiểu ca về nhà có phải hay không sẽ bị bắt quỳ ván giặt đồ, hắc hắc..."

"Ha ha, đừng tức giận, nam nhân của người là người có bản lĩnh, có thể săn được một con lợn rừng to như vậy, liền trả mười sáu lượng đi, sáu sáu đại thuận, cát lợi. Về sau các người săn được con mới cứ đem đến nhà ta, đảm bảo sẽ trả cho các người giá tốt nhất." Lưu viên ngoại cao giọng cười to, bàn tay vung lên làm quản gia đi phòng thu chỉ lấy bạc.

Cố Thanh Sơn nghe vậy liền nói tạ, đem lợn rừng tháo ra, sau đó hai gã sai vật vừa khiêng vừa thở hổn hển vào bếp. Cố Thanh Sơn vừa rửa sạch xe ngựa thì quản gia ra tới, đưa cho hắn một thỏi bạc mười lượng, lại năm lượng bạc và một ít bạc vụn trị giá một lượng, cười nói: "Tiểu tử người rất bản lĩnh đấy, một lần đi săn bằng tiền công chúng ta làm mấy năm."

Cố Thanh Sơn cười nhận lấy, sau đó đặt vào tay Ninh Hình nói: "Đây là tiền của chúng ta, nương tử, nàng cầm đi."

Ninh Hình đang thẹn đến mức hận dưới đất không có cái lỗ nào để cho nàng chui xuống, chính là hắn đưa tiền để vào trong tay nàng như vậy, nàng lại không thể không cầm, đành ôm lấy bọc tiền đứng nép vào hắn.

"Xem nàng kia, tay nhỏ đều đỏ cả lên, không cần phải quá kích động, về sau mỗi ngày ta đều đi săn thú, kiếm thật nhiều tiền, cho nàng mua đồ mình thích." Cố Thanh Sơn cười xoa bóp ngón tay nhỏ của nàng, mềm mại thật muốn cắn một ngụm.

Đôi mắt to tròn của Ninh Hình mơ màng nước, oán trách liếc hắn một cái, ý bảo nhanh lên xe rồi đi nơi này.

Gã sai vật đứng ở bên cạnh hứng thú bưng bưng huyết sắc nói: "Ai u, liếc mắt đưa tình, đôi vợ chồng son này thật ân ái nha."

Ninh Hình vội vàng xoay người đưa lưng về phía Cố Thanh Sơn, vẩy màu hồng nhạt khẽ bay như một cánh hoa đào tung bay trong gió. Cố Thanh Sơn nhìn làn váy kia, nghĩ đến một lát nữa có thể quang minh chính đại cùng nàng thân mật, da mặt dày liền vội vàng đuổi theo nàng, vươn tay bế nàng đặt ở

trên xe, rũ mắt nhìn nàng nói: "Nuông tử, ngồi cẩn thận, ta muốn đánh xe."

Lợn rừng cũng đã bán xong rồi còn cần thiết phải diễn kịch nữa sao?

Ninh Hình nghi hoặc ngược mắt nhìn hắn, liền nhìn đến một đôi mắt đen sâu, tình ý nồng nàn, làm nàng không kịp đề phòng hăm sâu vào trong đó.

Cố Thanh Sơn lớn mật nhìn nàng, hy vọng dựa vào sự truyền tải của ánh mắt, nàng sẽ hiểu tâm ý hắn. Nhưng trước mặt còn có người ngoài, không thể chăm chú nhìn nàng lâu, đành phải dùng ngón trỏ chỉ nhẹ vào cái mũi nhỏ của nàng nói: "Nha đầu ngốc, chúng ta về nhà thôi."

Ở trong tiếng huýt sáo treu ghẹo của gã sai vặt, Cố Thanh Sơn vung roi lên, con ngựa nhanh chóng chạy về phía trước.

Ninh Hình ôm túi tiền, ngây ngốc ngồi ở phía trước, cho đến khi ra khỏi huyện Định Hưng, nàng vẫn không thể khôi phục lại bình tĩnh.

Đây là làm sao vậy?

Nàng khẽ vươn cái lưới phấn hồng liếm liếm đôi môi đang bị khô, giọng run run nói: "Ta... ta... ta đem bạc cất vào trong xe cho huynh."

Nói xong nàng vội vàng bò vào bên trong xe, ngồi ở bên cạnh đóng chặn gối, rèm xe liền rơi xuống, bên trong trở nên tối đi. Rốt cuộc không cần phải đối mặt với hắn, nàng giống như trút được gánh nặng, cánh tay run lên, bạc trong tay rơi xuống, nàng dùng bàn tay nhỏ đề chặt lồng ngực – nơi trái tim đang đập thành thịch.

Trước mặt đột nhiên xuất hiện ánh mắt thâm tình của hắn, tình ý miên man, sâu thẳm, như lửa nóng khiến lòng nàng tan chảy.

Ninh Hình nhắm mắt lại, khẽ lắc lắc đầu.

Không, nàng làm sao có thể hiểu nhầm Thanh Sơn ca chứ, hắn chỉ vì muốn bán lợn rừng được giá tốt mới đón ý nói đùa theo suy nghĩ của Lưu gia thôi. Cho đến tận bây giờ Thanh Sơn ca giống như đại ca ruột thịt của nàng vậy, nàng làm sao có thể có những suy nghĩ khác thường như vậy chứ? Đêm qua còn cùng hắn ngủ chung một xe ngựa, hắn cũng rất an phận, cho nên nàng không thể tùy tiện hiểu lầm ý người ta, đặc biệt là người thiện lương như hắn.

Không được... không được, Ninh Hình vội néo bản thân một cái thật đau để tỉnh táo lại. Nhưng không ngờ dưng sức hơi mạnh khiến nàng đau quá khẽ "a" lên một tiếng.

Cố Thanh Sơn biết chính mình làm hơi quá, nên từ khi rời đi Lưu gia đều chột dạ mà không dám nhìn thẳng nàng. Nhìn thấy nàng như chạy trốn đi vào trong buồng xe, hắn mới dám biểu lộ nội tâm đang thấp thỏm của chính mình ra.

Cách rèm che hắn không nhìn thấy vẻ mặt của nàng nhưng nghe động tĩnh bên trong, hắn đoán nàng có lẽ đang ngồi yên một chỗ. Nàng có phải hay không giận hắn, dù sao... dù sao hắn cũng cư xử hơi quá, dù sao người ta vẫn là một hàng hoa khuê nữ, mà hắn lại ôm vai, nắm tay, ôm eo, chiếm không ít tiện nghi. Khi này chỉ lo thỏa mãn ý nghĩ của chính mình, hiện tại hắn nghĩ lại đều rầu đến thú vị ruột.

Nếu Ninh Hình nghĩ hắn là một đại sắc lang, về sau không thân thiết với hắn nữa thì phải làm sao đây?

Lần thứ mười lăm quay đầu lại nhìn màn xe phía sau, nhưng là không biết vì sao màn xe hôm nay ngay cả một khe hở cũng không có, hại hắn sốt ruột gãi đầu, hận không thể ngay lập tức chui lồng trong đó bồi tội với nàng.

"A..." Ngay lúc này, đột nhiên từ trong xe vang lên một tiếng kêu nho nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Mật Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Ngọt Ngào

Cố Thanh Sơn không hề nghĩ ngợi kéo tấm rèm ra, lo lắng hỏi: "Muội bị làm sao vậy?"

Ninh Hình nhìn về mặt nóng và lo lắng của hắn, hơi hơi sợ hãi đáp: "Muội... muội không có việc gì."

"Ninh Hình..." Cố Thanh Sơn rũ mắt, giọng rầu rĩ nói: "Vừa nãy ta chỉ vì muốn bán lợn rừng được giá tốt nên mới... có ý diễn kịch một chút, nếu làm muội thấy khó chịu, cho ta xin lỗi, ta lấy toàn bộ số tiền bán lợn để tạ lỗi với muội có được không? Muội tha thứ cho ta nhé."

Quả nhiên giống nàng đoán, hắn chỉ muốn bán được giá tốt nên mới như vậy, cũng không hề có ý gì khác. Ninh Hình như trút được gánh nặng, nhưng không hiểu sao trong lòng lại có chút mất mát, nàng khẽ mím môi, cúi đầu nhẹ giọng nói: "Muội hiểu mà, huynh không cần phải xin lỗi."

Mặt trời đang ngã dần về phía tây, gió thổi phất qua, những tán cây liễu mọc ở bên sông Cự Mã khẽ lay động, rất đẹp. Cố Thanh Sơn liếc mắt nhìn qua những cảnh xuân tươi đẹp kia, yên lặng mà thờ dài.

Ninh Hình vẫn cứ ngồi lì trong buồng xe, không chịu đi ra, từ bỏ một câu bảo hấn không cần xin lỗi, rõ ràng nàng nói không giận nhưng vẫn chưa nói chuyện lại với hấn, buổi trưa mua bánh bao cho nàng, nàng còn khách khí nói một câu cảm ơn.

Cố Thanh Sơn cúi đầu, nắm chặt roi trong tay, hai hàng lông mày nhíu chặt lại, cân nhắc nên đỡ nàng như thế nào mới tốt.

Bỗng dung hấn ngừng đầu, phát hiện sông Cự Mã đã đi qua hồi nào, bên đường đi xuất hiện một hồ nước rộng. Cố Thanh Sơn đuổi cổ nhìn trước sau một hồi, một lát dường như hiểu ra cái gì, liền quay sang kính hi nói với Ninh Hình ở trong buồng xe: "Ninh Hình, muội mau ra mà xem, chúng ta đến Bạch Dương rồi. Nói cách khác, hiện tại chúng ta đang ở trong huyện An Tân, ngày mai chúng ta sẽ đến thành Mạo Châu."

Nhắc đến thành Mạo Châu, Ninh Hình liền nhớ đến đại ca đang nằm trên giường, vội vàng vén rèm xe, chui ra thăm dò nhìn một cái: "Oa, mặt nước thật lớn, cũng không thấy được bờ bên kia luôn, nếu không phải biết rõ chúng ta đang ở Bạch Dương, muội còn tưởng rằng nơi này là biển đó."

Cố Thanh Sơn thấy nàng cười, bất an trong lòng mới lắng xuống, vội vàng tìm đề tài bắt chuyện với nàng. "Nghe nói vào tháng sáu sẽ là mùa hoa sen nở, lá xanh hoa đỏ, mỹ lệ vô cùng, đến lúc đó chân của Ninh Bân ca chắc cũng khỏi, chúng ta dẫn hấn đi thành Mạo Châu tạ ơn thần y, rồi dừng ở nơi này ngắm cảnh, được không?"

"Được a." Tưởng tượng đến việc đại ca có thể tốt lên, tâm tình của Ninh Hình cũng trở nên thoải mái hơn, vui vẻ mà chỉ vào mặt nước nói: "Thanh Sơn ca, huynh xem, có rất nhiều lá sen non xanh mơn mơn a."

Thấy cô nương mình yêu thương cuối cùng cũng trở nên vui vẻ, Cố Thanh Sơn nhẹ nhàng thở ra một hơi rồi yên lặng mỉm cười.

"A, bên kia nhiều người quá, không biết họ đang làm gì nhỉ?" Ninh Hình chỉ vào hàng cây liễu ở bờ đê xa xa nói.

Cố Thanh Sơn vung roi lên, quát vào móng ngựa, con ngựa tung vó, chạy nhanh đi. Khoảng mười lăm phút sau, hai người họ đi đến nơi mọi người đang tập chung, Cố Thanh Sơn nhảy xuống, đi lại gần, giữ chặt một thanh niên bằng tuổi của mình để hỏi thăm tình huống.

"Các người là khách đi ngang qua đây à? Vừa đúng lúc cùng tham gia cho vui, hôm nay là ngày ba tháng ba tết Thượng Ti của chúng ta. Các muội tử sẽ tuyển một người nam nhân hợp ý cùng nhau hoàn thành thi đấu, ai đứng đầu sẽ có phần thưởng. Người có nhìn thấy trên mặt nước kia là một bộ trang sức làm từ bạc nạm trân châu không? Ai đứng đầu sẽ nhận được nó. Đây cũng không phải là thứ quan trọng nhất, người nghĩ thử xem a..."

Tiểu tử kia làm bộ thần bí nhìn Cố Thanh Sơn chớp mắt vài cái, nhỏ giọng nói tiếp: "...cô nương nào chọn người cùng chơi, mà người lại đạt được bộ trang sức kia cho nàng, nàng còn có thể không gả cho người hay sao? Cho nên nha, trò chơi này chúng ta hay gọi là trò tìm vợ a."

Cố Thanh Sơn nhìn theo hướng tay tiểu tử kia chỉ, liền thấy ở trên giữa một cái thuyền gỗ đang buộc một bộ trang sức lấp lánh, hai bên thì buộc hai cái vòng tay, là những phần thưởng cho người thắng cuộc.

Hắn xoay người đi về xe ngựa, nói với Ninh Hình: "Muội xem, bọn họ đang chơi trò chơi để chúc mừng tết Thượng Ti, cái kia là phần thưởng của trò chơi, một bộ trang sức làm bằng bạc nạm trân châu, muội muốn không? Ta giúp muội thắng đoạt lấy."

Ninh Hình tò mò nhìn qua, dưới ánh nắng bộ trang sức được mạ thêm một tầng hào quang, vô cùng chói mắt. Có cô nương nào mà không thích cái đẹp chứ, nhìn trong mắt nàng toát ra vẻ hâm mộ, Cố Thanh Sơn đã hiểu là nàng muốn.

"Nào, muội xuống xe đi, dù sao trời cũng sắp tối rồi, có ráng đi thêm cũng không đi được bao nhiêu, chúng ta dừng lại chỗ này tham gia náo nhiệt, buổi tối lại ghé vào trong thôn ăn cơm rồi nghỉ ngơi, ngày mai khẳng định có thể đến thành Mạo Châu nên muội yên tâm đi." Cố Thanh Sơn vừa nói vừa xoa tay đứng một bên cũng không dám tiến lên ôm nàng như thường ngày nữa.

Ninh Hình nhảy xuống khỏi xe ngựa đi vào trong đám người.

Bỗng dung lại xuất hiện một cô nương xinh đẹp, nhóm tiểu tử trong thôn lập tức bày ra vẻ mặt cao hứng, thảo luận lịch thi đấu càng thêm nhiệt tình. Có vài cô nương nhìn thấy một cái xe ngựa lớn, lại thấy dáng vẻ của Cố Thanh Sơn, trong mắt đều toát ra kính hi. Tham gia thi đấu đều là những thôn xóm quanh đây, có người biết, có người không, bất quá, các cô nương nơi này tính tình đều thoải mái nên không vì gặp người xa lạ mà ngượng ngùng.

Một tiếng gõ vang lên, nam đứng bên trái, nữ đứng bên phải chia làm hai bên, đứng ở giữa phía đầu là một ông lão râu tóc bạc phơ đang phổ biến luật lệ: "Vẫn theo như quy cũ mọi năm, ai thắng người đó nhận được thưởng, trò chơi này bắt đầu từ phía bên phải của ta, các nam tử phải cõng các cô nương chạy đến bờ sông mới được thả xuống, sau đó đi xiên cá, xiên đủ ba con cá liền sang hồ bùn đánh ngã ba người mới có thể nhảy vào sông tự bơi đến thuyền rồng, gỡ lấy trang sức mang về đưa cho cô nương trong nhóm, các người đã hiểu chưa?"

Rất nhiều người đã tham gia nhiều lần nên hiểu rõ quy tắc, sôi nổi hô lớn: "Đã hiểu."

"Tốt, bắt đầu cõng đi." Ông lão ra lệnh một tiếng, các nam tử vội vàng cõng áo, xắn ống quần, chẳng mấy chốc chỉ thấy một đám nam tử ở trần mặc độc một cái quần, lộ ra cẳng chân. Cố Thanh Sơn thấy vậy, cũng không chút do dự mà cõng, nam nhân thì có gì mà ngại, cõng thì cõng.

Hắn chỉ vừa cõng xong, trong đám người liền vang lên tiếng kinh hô. Vóc dáng hấn vốn cao, thân hình cân đối, cõng áo lộ ra vòm ngực và đôi tay cường tráng, bên vai trái có một vết sẹo dài, không sâu, vừa vặn khiến hấn trở nên có vị nam nhân hơn.

Có mấy cô nương gan lớn liền nhanh chóng đi đến trước mặt hấn, cũng có vài nam tử nhìn thấy Ninh Hình đang đứng ngo ngắc vội vàng chạy đến để cử bản thân.

"Cô nương, ta nhất định sẽ giúp người thắng, người chọn ta đi."

"Chọn ta chọn ta, hần không có xiên cá chuẩn bằng ta a."

"Người gầy như vậy, khẳng định không đủ sức lực, cô nương xem, ta rất cường tráng a."

Ninh gia trang là một thôn khá phóng khoáng, nhưng cũng không bằng vùng sông nước này, Ninh Hinh lần đầu tiên gặp sự nhiệt tình như thế, vội vàng lui về phía sau mấy bước, sợ hãi kêu lên: "Thanh Sơn ca..."

Cố Thanh Sơn cũng đang bị mấy cô nương vây quanh, muốn đẩy các nàng ra lại không dám ra tay sợ thất lễ, nghe được tiếng cầu cứu của Ninh Hinh, hần cũng không quản được gì nữa, vội vàng đẩy ra hai cô nương tạo ra đường chạy đến bên người nàng bảo hộ.

Có vài đôi nam nữ hợp mắt nhau liền kết thành một đội, nam nhân công nữ nhân đứng ở vạch xuất phát chờ đợi.

Cố Thanh Sơn khom lưng ngồi xổm xuống trước mặt nàng nói: "Ninh Hinh lên đi, ta công muội..." "Hay là... chúng ta đừng tham gia nữa." Ninh Hinh nhìn bóng lưng hần có chút rối rắm nói.

Cố Thanh Sơn trong lòng cảm thấy mát mẻ, hần muốn công nàng, muốn cho nàng biết, hần so với những tên tiểu tử kia thì cường tráng hơn, muốn thắng được bộ trang sức kia về cho nàng.

"Ninh Hinh, hôm nay chúng ta có vận kiếm tiền a, ngày mai gặp thần y có lẽ còn phải đưa chút lễ gặp mặt, nếu thắng được bộ trang sức kia chúng ta có thể đưa cho phu nhân hoặc nữ nhi của thần y a, hiện tại trong tay chúng ta cũng không có chút đồ tốt nào cả."

Ninh Hinh vừa nghe những lời này, vội vàng gật đầu. Vì cứu đại ca, đừng nói là cùng hần tiếp xúc da thịt, cho dù lên núi đao, xuống biển lửa nàng cũng có thể kiên trì.

Cố Thanh Sơn đầu tiên cảm thấy trên người có chút nặng, ngay sau đó liền cảm nhận được nơi mềm mại nào đó đè xuống lưng. Nơi đó là nơi nào, hần tự nhiên biết rõ. Từ ngày đầu tiên trở về nhìn thấy nàng, ánh mắt hần không tự chủ được xẹt qua bộ ngực của nàng. Tiểu cô nương mười sáu tuổi, đáng người no đủ, eo nhỏ, ngực cao, hông to, đi đường khẽ lắc qua lắc lại.

Mấy ngày nay hần cố gắng kìm chế, không dám nhìn loạn sự nàng phát hiện. Chính là nhiều lúc kìm không được, lén lút liếc nhanh một cái. Giờ phút này, hai tay nàng ôm cổ hần, nơi mềm mại đè vào lưng hần, còn chưa bắt đầu chạy mà trên người hần đã đổ ra một tầng mồ hôi.

"Thanh Sơn ca, có phải do muội quá nặng hay không? Nếu không..." Ninh Hinh cảm giác được cơ thể hần nóng lên, ngại ngùng nói.

"Muội làm gì có nặng chứ, do ta có chút hơi khăn trương thôi, ta sợ thua." Hần vừa nói xong, chuông đồng bên kia đã gõ vang.

Các nam tử vội vàng chạy đi, Cố Thanh Sơn còn chưa đi đến vạch xuất phát nên liền bị dẫn trước một đoạn. Hần nhắc nhở nàng "ôm chặt vào" rồi nhanh chóng tăng tốc.

Hần chạy rất nhanh, Ninh Hinh nằm trên lưng hần theo bản năng ôm chặt lấy cổ hần, da thịt hai người cọ xát vào nhau. Kiểu thi đấu này, ai chân dài người đó chiếm ưu thế hơn, huống chi hần khỏe mạnh như vậy và Ninh Hinh thì khá nhẹ.

Khi chạy đến hồ nước, hần đã vượt trước mấy chục người, trở thành người đứng thứ hai. Hần cẩn thận đem nàng thả xuống đất, rồi vội vàng đuổi theo nam tử đứng đầu, nhảy vào hồ nước xiên cá.

Thử thách đầu tiên là khảo sát thể lực, đến thử thách này thì khảo sát thân thủ linh hoạt. Cố Thanh Sơn ở thôn nhà vốn là cao thủ xiên cá, lại học võ công ở trong quân nên độ linh hoạt khá chuẩn. Không đầy một lát hần liền ném ba con cá lên bờ, Ninh Hinh vội vàng nhặt lên ném vào trong thùng gỗ. Sau đó hần liền nhảy vào trong hồ bùn, hai tay khoanh trước ngực, tự tin chờ đợi các nam tử khác.

Đối với việc xiên cá những nam tử lớn lên ở nơi này cũng không hề kém, người chạy nhanh nhất là người thứ hai nhảy vào trong hồ bùn. Cố Thanh Sơn mở rộng hai tay, hào sảng cười nói: "Đến đây đi huynh đệ."

"Vây ta cũng không khách khí." Nam tử kia giơ tay bắt lấy hai tay Cố Thanh Sơn, tiến lên một bước nghễ dưng đầu gối đẩy khiến hần ngã.

Tay phải của Ninh Hinh gắt gao nắm chặt tay trái nhìn chằm chằm phương hướng của hần, trong lòng bàn tay lo lắng đổ đầy mồ hôi. Cố Thanh Sơn nhanh như chớp khẽ lật tay, mọi người xung quanh còn chưa nhìn rõ hần ra tay như thế nào nam tử kia đã ngã xuống.

"Tốt." Chung quanh vang lên tiếng trầm trồ khen ngợi, Cố Thanh Sơn khẽ cười, nhìn về phía Ninh Hinh.

"Thanh Sơn ca, huynh thật lợi hại." Ninh Hinh giơ ngón tay cái tán giương về phía hần.

Được người trong lòng thích, trong lòng hần ngọt còn hơn mật, người thứ ba vừa đến, Cố Thanh Sơn túm lấy tay người kia kéo mạnh khiến cho người kia ngã nhào xuống bùn. Người thứ tư thấy Cố Thanh Sơn lợi hại, vội vàng chạy quanh vũng bùn, thầm nghĩ tìm chỗ sơ hở để xuống tay. Cố Thanh Sơn không nghĩ tốn thời gian cùng hần, trực tiếp đuổi theo, nắm lấy bả vai hần mà đem cả người hần quăng xuống mặt bùn.

Liên mạch, lưu loát, không hề có chút dây dưa, thậm trí ở quần hần cũng chỉ bị bẩn lên có chút xiu bùn, còn lại đều sạch sẽ, tình huống này mấy năm rồi

nơi này chưa hề gặp qua nha.

Cố Thanh Sơn đi ra khỏi ao bùn, hướng Ninh Hình cười nói: "Muội ở trên bờ chờ ta, ta đi lấy trang sức về cho muội."

Bùn!

Hắn nhảy xuống sông lớn, dùng hai tay quơ quơ, bơi rất nhanh. Trong đầu đột nhiên hiện ra cảnh tượng ba năm trước, vì muốn tiến vào quân trung tướng, vì học bản lĩnh về cưới nàng, hắn đã từng liều chết ở hai bờ sông Hoàng Hà bơi qua bơi lại. Hiện tại, hắn cũng đang bơi thật nhanh về phía trước, vì cô nương hắn thích, lấy được đồ vật nàng muốn.

Sau khi trở về hắn sẽ xây nhà mới, chờ chữa khỏi chân cho ca ca nàng, liền thành thân. Nghĩ đến bộ dáng e thẹn của nàng khi xuất giá, Cố Thanh Sơn cả người như được tiếp thêm sức mạnh, rất nhanh liền bơi đến thuyền nhỏ, tháo xuống bộ trang sức, hắn ngậm vào miệng, vội vàng bơi quay lại bờ.

Mặt trời ngả về phía tây, Ninh Hình nhìn hai cánh tay trắng trẻo của hắn không ngừng quơ được nước, thân hình hắn bơi ở trên mặt nước lúc cao lúc thấp bị ánh hoàng hôn phủ lên, rất đẹp. Trong lòng nàng lúc này, có chút kiên định, có chút vui mừng, có chút cảm động.

Bỗng nhiên hai mắt mờ hơi nước, nàng không biết chính mình vì cái gì muốn khóc, nàng chỉ biết là, ngay lúc này, thời điểm này, nước mắt nàng không khống chế được mà rơi xuống.

Đột nhiên gió thổi, một trận gió to thổi qua, lá cây cát sỏi đều tung lên khiến tất cả mọi người phải nhắm mắt lại. Lúc mở mắt ra, trên mặt nước không hề có bóng dáng của Cố Thanh Sơn nữa. Ninh Hình cả kinh, khăn trương đi về phía trước, giày thêu bị nước làm ướt nhưng nàng lại không hề nhận ra.

Ông lão chủ trì cũng phát hiện không ổn, vội vàng nói với nhóm nam tử: "Mau đi cứu người, tiểu tử kia ngậm trang sức trong miệng, rất dễ bị sặc nước, một trận gió to như vậy, hắn chắc chắn không thở được, đang vùng vẫy bên dưới."

Mọi người vội vàng nhảy vào trong nước, hướng tới nơi Cố Thanh Sơn mất tích mà bơi qua.

Ninh Hình thấy vậy càng sợ hãi, nàng vội vàng đi tới phía trước, nước dâng đến đầu gối của nàng, "Thanh Sơn ca, Thanh Sơn ca..." Nước mắt tiểu cô nương ào ào rơi.

Mặt nước đột nhiên dị động, thân mình cao lớn của Cố Thanh Sơn lao ra, trong miệng còn ngậm bộ trang sức bị nước làm cho sáng bóng.

"Thanh Sơn ca..." Ninh Hình vui vẻ, theo bản năng chạy về phía hắn, lại quên bản thân đang đứng ở trong nước, nàng vội vàng chạy, gấp lực nước cản, thân mình lao đảo muốn ngã về phía trước.

"Cẩn thận." Cố Thanh Sơn khẽ hô lên một tiếng, vội vàng vươn tay đem người ôm vào trong ngực.

Hắn vừa mới bơi trở về, ngực nhấp nhô lên xuống vì thở, cơ bắp rắn chắc long lánh ánh nước, khiến lòng nàng rung động. Ninh Hình chỉ mới liếc qua một cái, mặt liền đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Mật Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Ngọt Ngào 2

"Muội không sao chứ? Tại sao lại chạy vào trong nước, còn... khóc nữa?" Cố Thanh Sơn đặc biệt rất thích cảm giác được ôm nàng vào lòng như vậy, nhưng lại không dám ôm quá lâu, đành phải dùng tay đỡ nàng rồi nhẹ nhàng hỏi.

"Vừa rồi huynh đột nhiên không thấy." Trên mặt Ninh Hình vẫn còn vương nước mắt, bộ dáng yếu ớt nói.

"Bỗng nhiên có gió, ta sợ gió to làm hỏng trang sức nên lặn xuống nước chờ nó thổi qua, muội đây là... vì lo lắng cho ta mà khóc sao?" Khóe miệng của Cố Thanh Sơn không tự chủ được khẽ nhếch lên, đem trang sức trắng được để vào trong tay nàng.

"Muội còn tưởng huynh bị sặc nước." Ninh Hình nhận trang sức, cúi đầu ngắm kỹ, quả nhiên là vô cùng xinh đẹp, chính là nếu vì cái này mà hắn phải mạo hiểm tính mạng thì nàng tình nguyện không cần.

Cố Thanh Sơn khom lưng bế nàng lên đi tới bờ mới buông xuống, săn sóc nói: "Nước lạnh, muội lên xe ngựa thay quần áo đi, đừng để bị nhiễm phong hàn."

Ninh Hình gật đầu, đi theo sườn đê về phía xe ngựa, còn Cố Thanh Sơn thì hướng về đám thanh niên đang leo lên bờ nói câu cảm tạ, bị một người trong đám hung hăng vỗ vai cái vào vai: "Tiểu tử ngươi bản lĩnh a, có thể nín thở lâu như vậy."

Cố Thanh Sơn vẫn đứng vững vàng, không có vì bị vỗ mấy cái mà lung lay, hắn cười đáp: "Lúc ta còn ở trong quân cũng thường bơi lội dưới sông Hoàng

Hà, chút sóng gió này không tính là gì cả. Ta gọi là Cố Thanh Sơn, là người huyện Lai Thủy, về sau các huynh đệ nếu có dịp ghé đến, hỏi thăm đến Ninh gia trang, ta nhất định chiêu đãi các người."

"Tốt." Mọi người cười to, xưng huynh gọi đệ vui vẻ hàn huyên.

Một cô nương gan lớn nhìn chằm chằm hấn này giờ, thấy Ninh Hinh thay quần áo xong từ xe ngựa đi lại, vội vàng bước qua hỏi: "Cô nương, đó là tình lang của người sao?"

Ninh Hinh ngăn ra, liếc mắt nhìn Cố Thanh Sơn đứng cách đó không xa, vừa vặn hấn cũng đang nhìn về phía này, mỉm cười với nàng.

"Không, không phải, đó là đại ca của ta." Ninh Hinh vội vàng giải thích.

"Ta cũng đoán là không phải." Cô nương mặc áo màu xanh lục cười hắc hắc, nhanh chóng đi qua Ninh Hinh, chạy đến chỗ Cố Thanh Sơn nói: "Vị đại ca này, người từ nơi khác đi ngang qua đây, chắc chưa kiếm được chỗ ăn cơm đúng không? Không bằng liền đi nhà ta, nhà ta phòng nhiều, người cũng có thể lưu lại một đêm, ngày mai hãy tiếp tục lên đường. Cha ta nếu biết người là người đứng đầu cuộc thì năm nay khẳng định phải cùng người uống mấy ly."

Cô nương mặc quần áo màu xanh tuổi không lớn lắm, khoảng chừng mười ba mười bốn. Đối mặt với cô nương nhiệt tình, hiếu khách như thế, Cố Thanh Sơn không có nghĩ nhiều, vui vẻ đáp ứng: "Tốt a, chúng ta cũng đang định tìm một gia đình nào đó xin ngủ một đêm."

Cô nương kia nghe vậy, đôi mắt liền lóe sáng, khe liếm môi, cúi đầu cười trộm.

Ninh Hinh bỗng nhiên có chút không thoải mái, miệng nhỏ mím lại, liếc nhìn cô nương kia một cái, nhú mày.

"Ninh Hinh, chúng ta liền ghé nhà cô nương này ngủ nhờ một đêm đi, muội... muội làm sao vậy?" Cố Thanh Sơn xoay người lại thấy vẻ mặt nàng không vui lắm. "Muội không muốn đi?" Cố Thanh Sơn thử thăm dò hỏi.

Ninh Hinh lại nhìn lướt qua cô nương còn đang không kiêng nể gì nhìn Cố Thanh Sơn, rõ ràng tâm tư nàng ta không thuần khiết. Cố Thanh Sơn nhìn theo ánh mắt của nàng, liền bắt gặp đôi mắt cực nóng của cô nương kia, trong lòng khẽ động, hấn tựa hồ đã đoán ra được một chút.

Cố Thanh Sơn khoe môi nhếch cao, vui vẻ cười. Ninh Hinh thấy hấn cùng cô nương kia liếc nhau còn cười vui vẻ như vậy, trong lòng càng thêm bức bối, xoay người chạy về xe ngựa ngồi.

Cố Thanh Sơn nhặt lên quần áo của hấn, từ trong túi tiền móc ra một ít, lại bắt hai con cá trong thùng gỗ đi đến chỗ cô nương mặc quần áo màu xanh nói vài câu, xong xuôi thì đi lại xe ngựa. Đến gần, hấn nhìn Ninh Hinh không chớp mắt, nở nụ cười.

Ninh Hinh dẫu môi, quay mặt đi không để ý đến hấn, rồi lại nhin không được nhắc nhở nói: "Quần áo của huynh còn ướt, huynh không thay sao?"

"Đang giận mà vẫn còn quan tâm ta sao? Thật đúng là muội muội tốt của ta a." Cố Thanh Sơn cười trêu ghẹo nói.

Mặt Ninh Hinh bỗng đỏ lên, không thèm để ý đến hấn, liền thấy hấn cột cá vào một bên, vung roi bắt đầu đánh xe. Cũng không biết có đi đến nhà cô nương người ta hay không, trước khi đi còn cùng người ta nói gì đó cơ mà. Đang miên man suy nghĩ, đột nhiên có một cơn gió xoáy bay qua đây, Cố Thanh Sơn tay nhanh mắt lẹ ôm nàng vào trong ngực xoay người tránh sang một bên, che chở nàng khỏi bị bụi và cát bay vào mắt.

"Muội vào trong buồng xe đi, gió càng lúc càng lớn, một lát đến nơi huynh gọi. Vừa rồi cô nương kia có nói cho ta biết đường đi, muội nói xem, chúng ta rốt cuộc có nên đi đến nhà nàng không?" Cố Thanh Sơn lưu luyến buông nàng ra, cố ý chọc nàng.

Ninh Hinh vừa nghe lời này liền bức mình, tính luôn cả tội hấn tùy tiện ôm nàng, không vui nói: "Huynh là người đánh xe, huynh quyết định, huynh thích đi thì đi."

Nhìn nàng vội vàng chui vào trong buồng xe, Cố Thanh Sơn im lặng cười thầm mãi. Hấn vô cùng thích nàng như vậy, Ninh Hinh của hấn cũng sẽ ghen a, không cho hấn đi đến nhà cô nương khác, so với cả ngày không để ý đến hấn, còn khách khí nói cảm ơn hấn thì tốt hơn vạn lần.

"Tối rồi, xuống xe thôi." Cố Thanh Sơn xuống xe trước, nắm chắc dây cương ngựa để giữ cho nó đứng yên.

Bên trong buồng xe không hề có động tĩnh gì, coi bộ nàng không tính toán đi ra. Hấn không nhìn được bật cười, cất cao giọng nói: "Vậy muội ngồi cẩn thận nhé, chỗ này có một cái cửa nhỏ sẽ hơi khó đi một chút."

Ninh Hinh tức giận bủ môi, không để ý tới hấn. Nàng có lòng tốt mà hấn lại nghĩ nàng nhiều chuyện, rõ ràng cô nương kia không có mục đích tốt, nàng không hy vọng người thiện lương như hấn bị lừa, nhưng chính hấn tự động đi hỏi đường đến nhà người ta, quả thật đúng là hết thuốc chữa.

"A." Đột nhiên đầu nàng đụng phải góc xe ngựa.

"Muội đó..." Cố Thanh Sơn siết chặt cương ngựa vén rèm lên xem nàng, "Không có bị đụng đau chứ?"

Tự nhận bản thân là người có lòng chính nghĩa, Ninh Hinh quét mắt liếc hấn một cái, không nghĩ trả lời, lại đột nhiên phát hiện bên ngoài xe ngựa hình như là một cái miếu, không phải là nhà người khác.

Nàng vội vàng bò ra khỏi xe, nhìn xung quanh hỏi: "Đây là miếu thổ địa sao? Huynh không đi nhà cô nương kia à?"

"Nơi muội không thích sao ta có thể đi chứ. Vừa rồi ta chỉ qua nói vài câu từ chối nàng ta, tiện thể hỏi xem gần đây có nơi nào có thể nghỉ tạm qua đêm hay không thôi. Muội đó nha, khi nào mới có thể hiểu rõ tấm lòng của ta chứ, aizzz." Nói những lời này xong, hắn không dám nhìn nàng, một bên dắt ngựa, một bên lải nhải, liền tỉnh bị nàng hỏi lại, hắn cũng có cơ nói sang việc khác.

Ninh Hinh nhảy xuống xe ngựa, cười vô cùng ngọt ngào với hắn: "Thực xin lỗi, Thanh Sơn ca, muội không nên giận huynh. Tại muội thấy cô nương kia không có ý tốt, mới không hy vọng huynh đi nhà nàng ta."

Cố Thanh Sơn đem ngựa dắt đến cột vào một cây cột ở trong góc tường, lại lấy một đồng cỏ khô từ sau xe bỏ cho nó ăn. Nhìn nàng tâm trạng không sai, liền trêu ghẹo nói: "Nàng ta có thể làm gì ta chứ, nhiều nhất muốn ta làm trạng phụ của nàng thôi. Ta cũng hai mươi tuổi rồi, còn chưa có nương tử, vừa vặn nàng ta xuất hiện không phải rất tốt sao? Hiện tại thì hay rồi, muội làm ta mất đi một cơ hội cưới vợ, nếu ta không thể cưới được vợ thì muội phải chịu trách nhiệm đó."

"Muội... tại sao muội phải chịu trách nhiệm chứ?" Về mặt nàng ngốc ngốc nhìn hắn.

Cố Thanh Sơn cười ha ha vươn tay khẽ xoa đầu nàng, rồi bảo nàng ôm cỏ khô lại gần cửa để nhóm lửa nướng cá.

Rất nhanh con đầu tiên nướng tốt hắn liền đưa cho nàng, còn bản thân tiếp tục nướng con thứ hai.

Ninh Hinh vừa ăn cá vừa suy nghĩ những lời hắn nói. Ý hắn là muốn nàng chịu trách nhiệm làm mai cho hắn sao? Các cô nương trong thôn nàng đều nhận thức, Tiểu Hà tuy khỏe mạnh nhưng lại không xinh đẹp, Ninh Văn khuôn mặt được nhưng nhân phẩm lại không tốt, Ngô Lan Lan hàm hậu thành thật, chính là cha mẹ nàng ta chỉ một lòng muốn con rể có tiền, nếu làm mai cho hắn có thể hay không khiến cuộc sống của hắn không tốt?

Nghĩ tới nghĩ lui, nàng cảm thấy hắn quá tốt, quá ưu tú, trong thôn thế nhưng không có một cô nương nào xứng với hắn.

"Nha đầu ngốc, muội không lấy xương ra không sợ bị hóc sao?" Cố Thanh Sơn cười nhắc nhở.

"A." Ninh Hinh lúc này mới phát hiện mình ăn một miếng cá có không ít xương, vội vàng nhổ ra, rồi cẩn thận lấy một miếng khác ăn, về mặt nghiêm túc nói: "Thanh Sơn ca, muội đều đã nghĩ hết một lượt tất cả các cô nương trong thôn chúng ta có độ tuổi thích hợp, giống như không có ai thích hợp với huynh, không phải muội không nghĩ chịu trách nhiệm, không làm mai cho huynh mà thật sự... do huynh quá ưu tú, nên không tìm được ai phù hợp hết."

Cố Thanh Sơn nghe xong liền sùng sốt, quả thực hắn rất muốn cười, nha đầu ngốc này cư nhiên nghĩ muốn làm mai cho hắn, dấm chua vừa rồi đã đi đâu mất? Không còn đối thủ này, lập tức kiếm một đám đối thủ khác.

"Ta không vội, muội cũng còn chưa đính hôn mà." Hắn thần sắc nhàn nhạt, hảo tâm nhắc nhở.

Ninh Hinh ngẹn lời, khuôn mặt ửng đỏ, cúi đầu ăn cá.

Hai người đều im lặng, chỉ nghe được tiếng gió từ bên ngoài, chẳng bao lâu trời liền đổ mưa, từng giọt rơi lộp độp. Cái miếu hoang này cũng không có âm áp gì, ăn no bụng, hắn liền bảo nàng nhanh chóng chui vào trong chăn.

Một đêm mưa gió, nàng ngủ cảm thấy lạnh liền nằm sát hắn. Hắn xốc chăn lên cho nàng trong lúc ngủ mơ thuận lợi chui vào trong lòng hắn tìm ấm áp. Cứ ôm nàng như vậy, dùng nhiệt độ cơ thể sưởi ấm cho nàng, thật hy vọng trời đừng bao giờ sáng, cứ như thế này qua cả đời thì tốt biết mấy.

Sáng sớm Ninh Hinh tỉnh lại liền cảm thấy ấm áp, xuyên qua rèm xe ngựa nhìn ra bên ngoài, thấy trời đã sáng, từng tia nắng bắt đầu xuất hiện, thảo nào ấm áp như vậy.

Không đúng, nàng giờ tay ra liền chạm phải một cái gì đó cứng rắn, ngón trỏ vừa vặn ấn vào cái mũi của hắn, đây là... nàng đột nhiên che lại miệng mình, sợ bản thân hét lên khiến hắn tỉnh dậy.

Tại sao nàng lại nằm trong ngực hắn, còn gối lên cánh tay hắn nữa chứ, may mắn hắn còn chưa tỉnh. Ninh Hinh cả kinh trong lòng loạn thành một đoàn, quay đầu nhìn ổ chăn trống rỗng của mình, về mặt không thể nào tin được. Nàng ngủ thế nhưng có thể nhào vào trong ngực hắn? Sao trước kia nàng không biết bản thân có bản lĩnh này?

Chân tay nàng nhẹ nhàng dịch trở về, lại trượt đến đuôi xe, nhanh chóng đeo giày rồi đi ra ngoài.

Cố Thanh Sơn mở mắt, thở ra một hơi, muốn không chế nhịp tim đập để nàng không phát hiện hắn đang giả vờ ngủ cũng không phải là chuyện dễ dàng a, vừa rồi hắn cơ hồ xuyết nữa chết vì ngẹn.

Duỗi tay sờ sờ vị trí trái tim, cảm giác giống như nàng vẫn còn đặt tay ở chỗ này, một khắc khi nãy, nơi nào đó ở phía dưới cũng không tự chủ được mà có phản ứng, may mà hắn cuộn chân lại chứ không đụng vào nàng thì không biết nàng còn xấu hổ đến mức nào nữa.

Hắn quá thích nàng rồi, làm sao bây giờ? Chỉ cần nàng đừng nhẹ vào hắn một cái thôi là cơ thể liền có phản ứng, về sau nếu thật sự thành thân rồi, một ngày không muốn nàng hai ba lần chỉ sợ tiêu không được hóa. Nghĩ đến sau này có thể thoải mái ôm nàng thân mật, trong lòng hắn cảm thấy vô cùng ngọt ngào, miệng cười không khép lại được, nơi nào đó ngày càng cứng rắn.

Hôm nay hắn ngủ cho đến khi mặt trời lên cao mới chậm rì rì dậy. Ninh Hinh có chút buồn bực, trước kia trời còn chưa sáng hắn đã dậy rồi, chẳng lẽ do

tối hôm qua bị nàng ôm nên ngủ không tốt?

Hai người đều làm ra vẻ chuyện gì cũng không xảy ra mà tiếp tục lên đường, giữa trưa liền thấy được một tòa thành hùng vĩ, mặt trên có khắc ba chữ to: cửa Triệu Bắc.

Yến Nam, Triệu Bắc từ xưa đến nay là vị trí quan trọng của quân sự. Trong trấn có không ít tửu lâu, hai người ăn một bữa cơm trưa phong phú, rồi mới thành thoi hỏi đường từ tiểu nhị.

"Thôn phía trước gọi là thôn Táo Lâm, đi qua đó sẽ gặp thôn Lý Quảng, ở cửa thôn có bức tượng tướng quân Lý Quảng nên rất dễ nhận ra. Tới đó, các ngươi liền đi theo sườn đồi thẳng về bên phải gặp một thành trì rất lớn đó chính là thành Mạo Châu." Tiểu nhị trong tửu lâu vô cùng nhiệt tình chỉ rõ chỉ tiết đường đi, hai người nghe xong vui vẻ lên xe ngựa xuất phát.

Hàng cây mọc xuôi theo bờ đồi, gió thổi vi vu, lướt nhẹ qua mặt, vô cùng mát mẻ. Cố Thanh Sơn đứng ở trên xe, bề một cảnh liễu rủ xuống, đôi tay linh hoạt quần vãi cái rất nhanh một cái vòng hoa xinh xắn xuất hiện, hắn liền cài lên đầu nàng.

Ninh Hinh đột nhiên nhớ đến hồi còn nhỏ chơi trò gia đình, hắn cũng tết một vòng hoa như thế làm sinh lễ cưới nàng. Ký ức hồi nhỏ đối với hắn ấn tượng vô cùng sâu, hắn bỗng quay đầu lại nhìn thẳng vào mặt nàng, nửa thật nửa đùa hỏi: "Sau này ta không lấy được vợ, sẽ tết một cái vòng hoa cưới muội được không?"

Ninh Hinh ngượng ngùng lấy vòng hoa xuống, nhẹ giọng nói: "Huynh vừa tốt, vừa có bản lĩnh, sao có thể không cưới được vợ chứ, đừng có trêu ghẹo muội nữa."

Cố Thanh Sơn không tỏ ý kiến gì mà chỉ cười cười ra roi thúc ngựa chạy. Rất nhanh bọn họ liền đi qua thôn Táo Lâm thì nhìn thấy phía trước xuất hiện một pho tượng tướng quân.

Cố Thanh Sơn lúc còn ở trong quân cũng có nghe về sự tích bắn cung của Lý Quảng, hắn cảm cung tên của mình xuống xe, hướng đến pho tượng vái ba cái.

"Thanh Sơn ca, người kia là ai vậy? Vì sao huynh lại vái?" Ninh Hinh hỏi.

"Lý Quảng là một vị tướng quân triều Hán, rất giỏi cưỡi ngựa bắn cung. Có một ngày trên đường hắn đi săn thú về đi ngang qua thôn Hồ Thạch thì trời tối, ánh trăng mờ lung, xung quanh thì toàn bụi cây rậm rạp, theo làn gió hắn nghe có tiếng động liền dương cung bắn một mũi tên về phía đó, chỉ nghe vèo một cái rồi cảm phập vào con mồi. Sau đó hắn giục ngựa tiến lại xem kỹ liền ngạc nhiên, hóa ra hắn bắn không phải là một con vật hoang dã nào cả mà là một con hồ băng đá. Muội nghĩ coi, công phu phải tốt như thế nào mới có thể bắn một phát cảm phập vào tảng đá như thế. Từ đó các bá tánh xung quanh biết được càng thêm kính yêu hắn, bọn Hung Nô cũng nghe qua chuyện này, sợ hãi nhiều năm không dám xâm lấn." Cố Thanh Sơn vô cùng kiên nhẫn ngồi kể cho nàng nghe chuyện xưa.

"Thanh Sơn ca, huynh đi lính mấy năm quả thực giống như thay đổi thành một người khác vậy, huynh hiểu biết thật là nhiều." Ninh Hinh vẻ mặt tràn đầy sùng bái nhìn hắn.

Cố Thanh Sơn đối với biểu tình của nàng vô cùng vừa lòng, tự hào ưỡn thẳng ngực.

Rất nhanh bọn họ liền nhìn thấy một tường thành cao ngất, còn chưa vào thành đã thấy một tòa miếu thờ rộng lớn, ở giữa có treo bảng ghi ba chữ to: "Được vương miếu".

"Không sai, chính là nơi này, muội nhìn chỗ kia xem, không phải là thượng cổ thần y Biển Thước hay sao?" Cố Thanh Sơn kích động nói.

Tâm tình của Ninh Hinh cũng rất kích động, nàng nói: "Thật tốt quá, vậy là đại ca muội được cứu rồi. Chúng ta mau đi tìm Thần y đi."

Vừa đi vừa hỏi người dân ở đây, rất nhanh họ đã đến y quán Tàn gia. Hoàng hôn buông xuống mà người xếp hàng xem bệnh vẫn còn khoảng bảy tám người, âm thanh rất loạn, có vẻ là người từ nơi khác đến cũng không ít. Ngồi phía sau một cái bàn to là một vị nam tử có râu, nhìn bộ dáng có lẽ chưa đến ba mươi, chính là biểu tình rất ôn trọng, thành thực, đang xem mạch cho một lão bà.

Ninh Hinh an tĩnh khoanh tay đứng ở một bên, không dám quấy rầy, thuận tiện nàng cũng muốn dò xét thử trình độ của vị thần y này một chút. Bàn bên cạnh là một lão gia gia râu tóc bạc phơ đang cùng một đứa bé trai chơi trò thổi râu, thỉnh thoảng lại truyền ra tiếng cười khanh khách. Đứa bé trai nhìn thấy một tỷ tỷ xinh đẹp thì vội vàng vẫy tay gọi nàng đi qua.

Ninh Hinh đang khần trương nhìn đại phu nào có tâm trạng cùng thằng bé chơi đùa, miễn cưỡng cười nói: "Bây giờ tỷ tỷ đang có việc, lát nữa tỷ tỷ sẽ chơi cùng đệ nhé."

Đại phu bắt mạch rất nhanh, chỉ trong chốc lát liền xong, hắn lật mí mắt, xem đầu lưỡi, hỏi một chút triệu chứng rồi cúi đầu rất nhanh liền viết xong phương thuốc đưa cho được đồng đi bốc thuốc.

Rốt cuộc đến lượt Ninh Hinh, nàng khần trương cắn môi, sợ hãi hỏi: "Ngài chính là Tàn thần y có phải không?"

Đại phu ngừng đầu nhìn tiểu cô nương thuần phát trước mặt, cười đáp: "Ta chỉ là một lang trung, không dám xưng là thần y. Nhìn người khí sắc rất tốt, không có bệnh, vậy người đến đây để làm gì?"

Chỉ liếc mắt một cái có thể nhìn ra nàng không bị bệnh cũng coi như là có bản lĩnh, trong lòng Ninh Hinh tin vài phần, vội nói: "Hôm nay ta đến là thay đại ca thỉnh đại phu, hẳn bị trọng thương, đầu óc thì lúc tỉnh lúc mê, gân chân bị chặt đứt, trên eo cũng bị thương không nhẹ, lúc hôn mê thì không không chế được việc đại tiểu tiện, ta van cầu ngài hãy cứu hân, bằng không hân liền..."

Ninh Hinh nói rất khẩn thiết, nước mắt tràn đầy hốc mắt, nhưng vị lang trung kia đã vội xua tay không cho nàng nói nữa, "Bệnh này ta trị không được"

Ninh Hinh lập tức luống cuống, hai tay đều kích động run lên, vội vàng nói: "Đừng, ngài đừng vội vàng cự tuyệt như thế. Ai cũng nói Tàn thần y có thể trị bách bệnh, nếu ngay cả ngài cũng trị không được vậy đại ca của ta thật sự chỉ có thể nằm chờ chết."

Ninh Hinh nhìn không được khóc lớn, bé trai bên cạnh thấy vậy chạy tới, thương xót nắm lấy cánh tay của Ninh Hinh nói: "Tỷ tỷ đừng khóc, cha, ngài làm gì khi dễ người ta."

"Đi đi, cùng tổ gia gia của con đi chơi đi." Lang trung vẫy lui nhi tử, thở dài nói: "Tiểu cô nương, không phải là ta không chịu mà là y thuật của ta không giỏi đến trình độ đó. Nếu nói thần y thì cha ta cũng coi như một nửa thần y, chính là hân không có nhà, ước chừng cũng phải nửa năm mới về. Nghe tình huống của đại ca người rất nghiêm trọng, căn bản là chờ không được. Ông nội của ta cũng được xem là thần y, bất quá ngài ấy..." Lang trung nhìn thoáng qua lão ngoan đồng đang đem râu thối, lắc đầu nói: "Hân đã rất nhiều năm không có xem bệnh."

Cố Thanh Sơn nhìn nàng khóc vô cùng đau lòng, giúp nàng khuyên bảo: "Tần đại phu, ngài làm ơn khám thử một chút đi, chúng ta từ huyện Lai Thủy đi hơn hai trăm dặm mới đến được chỗ này, mọi người ở nhà đang rất ngóng trông."

Tần lang trung cười khổ nói: "Bệnh phức tạp như vậy ta thật sự trị không được, ta chỉ có thể khám chút bệnh nhẹ như phong hàn, thổ tả linh tinh thôi. Ta có thể hiểu tâm trạng của các người, chính là ta thật sự không giúp gì được, các người..."

Hân chần chờ một chút, Ninh Hinh bỗng phát hiện ra có hy vọng, vội vàng nhìn chăm chăm hân hỏi: "Chúng ta làm sao?"

Hân liếc mắt qua bàn bên cạnh bữu môi nói: "Lão gia tử y thuật rất cao, chính là tính tình khá cổ quái, các người chính mình thử xem, bất quá đã rất lâu rồi hân không có khám bệnh."

Ninh Hinh nhìn sang liền thấy một lão gia gia râu tóc bạc phơ đang dùng hết sức thổi bộ râu của mình lên cao khiến cho đứa bé trai vỗ tay cười khanh khách.

Người này là thần y sao?

Ninh Hinh quả thực không thể tin được hai mắt cả mình, nhìn vị thần y không đáng tin lắm này có thể trị khỏi cho ca ca nàng sao?

Cố Thanh Sơn chung quy so với nàng biết nhiều hơn chút kiến thức, đẩy Ninh Hinh ra hiệu nàng hỏi thử.

"Lão gia gia, ngài là Tàn thần y sao?" Ninh Hinh rồi rầm hỏi.

"Không phải."

"Ngài có biết khám bệnh không?"

"Không."

Thế này thì muốn nàng tiếp tục hỏi làm sao, Ninh Hinh quay đầu nhìn Cố Thanh Sơn, vẻ mặt tràn đầy ủy khuất. Cố Thanh Sơn liền vỗ vỗ bả vai nàng an ủi, đi qua ngồi ở bên cạnh đứa bé trai nói: "Ta cũng tham gia thi thối râu được không?"

"Huynh không có râu thì thối như thế nào? Huynh cũng muốn thổi râu của tổ gia gia sao?" Đứa bé trai tò mò nháy mắt hỏi.

"Ta có thể giả có râu a." Cố Thanh Sơn cười, túm một ít tóc dùng cái mũi hút lấy, sau đó dùng miệng thổi, quả thật là so với lão nhân thổi thì cao hơn.

"Người vượt qua ta, chơi không vui, ta không chơi nữa." Lão gia gia đứng dậy đi bộ muốn vào trong hậu đường, ngay lúc đó cửa đột nhiên truyền đến một trận ồn ào.

"Tàn thần y, mau cứu mạng a, cứu mạng..." Mấy hán tử hoảng loạn nâng một nữ nhân tiến vào, hai mắt nữ nhân nhắm chặt, thân mình không nhúc nhích, lỗ mũi chảy ra một dòng máu đen.

Tần lang trung vội vàng vòng qua, ngồi xổm xuống bắt mạch: "Đây là trúng độc, độc tố đã ngấm vào máu, gia gia, cái này ta thật sự không cứu được."

Lão nhân đang nhàn nhã bước đi nghe vậy xoay người nhìn, rồi vội vàng chạy qua. "Lấy ngân châm tới." Biểu tình của hân vô cùng nghiêm túc, hoàn toàn không còn chút cả lơ phất phơ khi nãy, Tần lang trung mang châm ra, liền thấy lão nhân rất nhanh vung tay đem hơn mười cái ngân châm cắm vào đỉnh đầu và trước ngực của nữ nhân.

Ngay lúc đó nàng ta phun ra một ngụm máu đen, thân mình run rẩy vài cái, lại phun thêm mấy ngụm máu nữa mới chậm rãi mở mắt.

Hán tử bên cạnh khóc lớn: "Nương tử, nương tử, nàng còn sống, hu hu, còn sống..."

Lão nhân đứng dậy, bình tĩnh nói: "Cho nàng khai một ít thuốc giải độc, không chết được." Nói xong xoay người tiếp tục hướng tới hậu đường mà đi.

Ninh Hình vội vàng đuổi theo, quỳ gối xuống, liên tục dập đầu: "Lão nhân gia, là ta có mắt không thấy Thái Sơn, mong ngài đừng giận, cầu ngài cứu đại ca của ta đi."

Lão nhân cười hi hi, khôi phục lại vẻ ngoan đồng, nhìn Cổ Thanh Sơn nói: "Hắn thổi râu so với ta thổi cao hơn, ta mới không cứu đâu."

Jun: Cái chương gì mà dài khủng khiếp:((((

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Mật Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Chơi Lưu Mạnh

Cổ Thanh Sơn sững sờ, không nghĩ tới chính mình thế nhưng lại là kẻ ảnh hưởng đến nàng, vừa thấy bộ dáng nghiêm trang của lão nhân, hẳn quả thực muốn cười, liền đi đến cạnh đưa bé trai, nhẹ giọng hỏi: "Đệ giúp tỷ tỷ xinh đẹp một chút nhé, tổ gia gia nhà đệ thích ăn cái gì, chơi cái gì, có thể nói cho ta nghe một chút không?"

Bé trai nhớ lại tình cảnh Cổ Thanh Sơn thổi râu vừa nãy, cảm thấy người này rất thông minh, có chút sùng bái, lại nhìn bộ dáng tội nghiệp của vị tỷ tỷ xinh đẹp đang quỳ trên mặt đất, thẳng bé liền mềm lòng, giương hai con mắt tròn xoe nhìn hắn nói: "Thúc thúc, ta nói cho người biết tổ gia gia thích nhất người khác gọi hắn là lão thần tiên, hắn thích nhất là các món ăn thôn quê."

Lão nhân giận trừng mắt nói: "Tiểu Viên nhi, người thế nhưng bán đứng tổ gia gia?"

Bé trai cười hi hi chạy tới nói: "Tổ gia gia, người xem vị tỷ tỷ xinh đẹp kia có phải hay không có chút giống cô cô."

Lão nhân lúc này mới cẩn thận quan sát Ninh Hình một lượt, vuốt râu gật đầu nói: "Là có chút giống tiểu Du nhi. Ai nha, tiểu Du nhi, người là đồ không có lương tâm, đi từ tháng giêng đến giờ cũng chưa trở về thăm gia gia một lần."

"Lão thần tiên, cầu ngài giúp đại ca ta đi." Ninh Hình rút nước mắt cầu xin.

"Ai nha, tiểu oa nhi, người đừng có khóc a, ta sợ nhất là nước mắt của nữ oa, người như thế nào giống như tiểu Du nhi nhà ta, rất thích dùng chiêu này khi dễ ta."

Cổ Thanh Sơn tiến lên đỡ nàng nhưng nàng cố chấp không chịu đứng lên.

"Lão thần tiên, thôn của chúng ta ở huyện Lai Thủy, bên cạnh có sông Thủy Hà, có rừng núi hoang dã, nếu ngài tới nhà chúng ta, ta mỗi ngày vào núi săn thú về làm món ngon cho ngài thưởng thức."

Ninh Hình nghe thấy thế vội vàng gật đầu: "Đúng đúng, Thanh Sơn ca rất lợi hại, ngày hôm qua huynh ấy còn săn được một con lợn rừng lớn đó."

"Như vậy a..." Lão nhân chớp chớp mắt, nói tiếp: "...huyện Lai Thủy ta cũng đã từng đi qua, lại đi thêm một lần cũng được, nhưng là..."

"Ngài cứ nói..." Ninh Hình vội vàng nói, chỉ sợ hắn không có ra điều kiện, chứ điều kiện gì nàng cũng đều đáp ứng.

"Độc đường đi các người phải cho ta ăn ngon, có nhiều cái chơi hay, còn nữa các người phải chơi với ta." Lão nhân phi thường nghiêm túc nói.

Cổ Thanh Sơn đỡ Ninh Hình đứng lên, đáp ứng điều kiện của lão nhân, thấy vậy lão nhân đắc ý nắm tay cháu trai đi vào trong hậu viện. Trong phòng đột nhiên an tĩnh, Cổ Thanh Sơn đi đến trước mặt Tần lang trung nói: "Ngày mai chúng ta sẽ đến đón lão thần tiên, ngài yên tâm đi, chúng ta nhất định sẽ chiều cố ông ấy thật tốt."

Tần lang trung gật đầu nói: "Ta nhìn các người cũng là người phúc hậu bằng không cũng sẽ không để hai người mời lão nhân đi, ông ấy năm nay cũng đã chín mươi tuổi, tuy thân thể còn khỏe mạnh nhưng dù sao tuổi tác lớn rồi không chịu được gầy vò. Các người đừng nhìn ông ấy bình thường hi hi ha ha, lúc chân bệnh lại vô cùng nghiêm túc. Lão nhân không đành lòng xem vị cô nương này quỳ khóc mới đáp ứng. Ngày mai không đi được, vì ngày mai là hội chùa ở Mạo Châu, ông ấy phải chủ trì tế điện, các người cũng ở lại dạo một ngày hội chùa rồi ngày mốt hãy đi."

Người ta đã nói đến vậy hai người cũng không tốt cự tuyệt, thấy y quán chuẩn bị đóng cửa, hai người đành dắt ngựa ra phố tìm khách điểm.

"Ninh Hình... ở bên ngoài, loại người xấu nào cũng có, một mình muội ở một phòng có sợ không?" Cổ Thanh Sơn giống như nghiêm túc nhìn về phía trước, nhưng kỳ thật lại dùng khóe mắt liếc biểu tình trên mặt nàng.

"Muội... là có chút sợ, chính là... cũng không còn biện pháp nào khác nha." Ninh Hình thẹn thùng cúi đầu xuống nói.

"Nếu không... chúng ta lại giả làm phu thê đi." Cổ Thanh Sơn thử nói ra ý nghĩ của mình. Không có biện pháp a, mấy tối đều ở bên nhau, tự nhiên tối nay tách ra hẳn khẳng định ngủ không được, hơn nữa hẳn cũng thật sự lo lắng cho an toàn của nàng.

Những lời này làm Ninh Hinh lập tức nhớ lại tình huống buổi sáng tỉnh lại trong ngực hắn, khuôn mặt nhỏ không tự chủ được đỏ lên, ngập ngừng nói: "Nhưng là..."

Cổ Thanh Sơn nhíu mày, có chút sốt ruột nói: "Ồ khách điểm khẳng định sẽ rất mắc, muội xem, lão thần tiên kia tuy là đồng ý đi cùng chúng ta nhưng lại muốn ăn ngon, hảo ngoạn, chi phí khẳng định rất cao, chúng ta vẫn là nên tiết kiệm một chút thì hơn."

Hắn chốt dạ cuối đầu xuống không dám nhìn nàng, trong hầu bao rõ ràng có hai trăm lượng bạc do Đàm Sĩ Lễ tặng, sao có thể không ở được vài ngày ở khách điểm chứ. Hắn dùng một cái lý do như vậy lừa cô nương nhà người ta, có tính là chơi lưu manh hay không?

Quả đúng như hắn đoán, lý do này khiến nàng gật đầu đáp ứng ngay lập tức, lại thẹn thùng không dám nhìn hắn. Nàng dùng khăn tay đem tóc vén lên làm thành kiểu tóc mà bình thường vài tấc phụ không thích cài trâm cũng thường dùng khăn tay làm như vậy.

Trong lòng Cổ Thanh Sơn vô cùng vui vẻ, lại có thể ngủ chung với nàng hai buổi tối nữa, như vậy cảm giác nàng đối với hắn có phải hay không lại có thể tiến thêm một chút?

Ninh Hinh thấy một tiểu khách điểm liền muốn đi vào hỏi một chút, lại bị hắn kéo tay lại nói: "Nơi nhỏ như vậy không an toàn, chúng ta vẫn nên tìm khách điểm to một chút mới tốt."

"À." Ninh Hinh ngoan ngoãn đi theo hắn, tới địa phương xa lạ này trong lòng nàng không tự giác sinh ra sợ hãi, bị hắn nắm tay ngược lại có chút an tâm.

Đi vào một khách điểm hai tầng, Cổ Thanh Sơn gật đầu nói: "Chúng ta liền ở đây đi, nhìn cũng rất sạch sẽ chỉnh tề."

Ninh Hinh nhu thuận nói một tiếng được, đi theo hắn vào bên trong.

"Tiểu nhị, phòng tốt nhất một đêm bao nhiêu tiền?" Bàn tay to của Cổ Thanh Sơn tuốt xuống, từ nắm cổ tay đổi thành tay hắn bao lấy bàn tay nhỏ của nàng, giống như cố ý nói cho tiểu nhị biết bọn họ là phu thê.

Khuôn mặt Ninh Hinh hồng hồng, ngượng ngùng đứng bên cạnh hắn, nhìn thế nào cũng giống tiểu thê tử mới cưới, đối với nam nhân của mình thẹn thùng cùng ý lại.

Chỉ có trong lòng hắn mới hiểu, dựa vào tình cảnh này mới có thể quang minh chính đại nắm tay nàng, mới có thể dùng ánh mắt nồng đậm tình ý nhìn nàng.

"Một trăm năm mươi văn." Tiểu nhị nhiệt tình đáp.

"Được, cho chúng ta một gian, lại đun cho ta một thùng nước ấm, lát nữa ăn cơm xong thê tử ta sẽ dùng." Cổ Thanh Sơn biết nàng thích sạch sẽ, mấy ngày không được tắm gội thoải mái rồi hôm nay nàng nhất định muốn tắm.

Cổ Thanh Sơn kéo Ninh Hinh về phía một bàn ở trong góc, làm nàng ngồi xuống ở trong góc tường, hắn dùng lưng mình ngăn trở tầm mắt của người khác, quay đầu nhìn nàng chăm chú, ôn nhu nói: "Thê tử, nàng muốn ăn cái gì cứ gọi."

Ninh Hinh ngẩng đầu liền chìm vào ánh mắt si tình của hắn, mặc dù biết hắn đang diễn cho người ngoài xem nhưng nàng vẫn có chút chịu không nổi. Rũ mắt né tránh ánh mắt của hắn, lại không thể nào trốn được nhiệt độ nóng bỏng từ ánh mắt hắn mang đến, nàng ngại ngùng nói: "Huynh gọi đi, chỉ cần là huynh gọi muội đều thích."

Tiểu cô nương ngượng ngùng, giọng nói mềm nhẹ như bông, đặc biệt dễ nghe. Cổ Thanh Sơn tâm tình nhộn nhạo, bàn tay to nắm lấy tay nàng, vuốt ve, đau lòng nói: "Hai tay trắng mềm của muội có chút khô, chắc do ăn không ngon ngủ không yên vì vội vàng đi đường, khiến ta thật đau lòng."

Ngón tay cái của hắn có vết chai, cọ trên làn da non mịn ở mu bàn tay, tê tê đại đại. Tuy là ngồi ở trong góc rất khó bị phát hiện nhưng vẫn khiến nàng xấu hổ không thôi.

"Thanh Sơn ca, nhanh gọi đồ ăn đi, muội đói bụng." Ninh Hinh thấp giọng nói, muốn rút tay lại.

Hắn dường như không hề nắm chặt nhưng nàng rút thế nào cũng không được. Cổ Thanh Sơn gọi tiểu nhị lại, cười nói: "Thê tử ta hai ngày hôm nay không có ăn uống đầy đủ, tiệm các người có món gì ngon cứ đề cử, bốn món mặn một canh để cho nàng bồi bổ."

Tiểu nhị nhìn Ninh Hinh một cái liền ngây người, tiểu cô nương đẹp như vậy thường ngày không dễ gặp a, bất quá bị Cổ Thanh Sơn liếc nhìn viên đạn liền nhanh chóng hồi thần, ngượng ngùng xoay người đi. Cổ Thanh Sơn ngó một vòng thấy không ai chú ý về bên này, hai mắt mỉm cười nhìn về phía Ninh Hinh, nâng tay nhỏ của nàng lên miệng khẽ hôn một cái.

Ninh Hinh liền đỏ ra, mặt đỏ đến mức sắp nhỏ ra máu, nói chuyện đều có chút run rẩy: "Thanh Sơn ca, không cần... không cần như vậy..."

Cổ Thanh Sơn đưa tay sờ sờ đầu nàng, vờ thấp giọng nói: "Như vậy mới có ai dám đánh chủ ý lên người muội a, người ngoài nhìn thấy phu thê chúng ta ân ái tự nhiên liền tránh xa ra, thường có chút trộm cướp hay giả vờ gây hiểu lầm giữa phu thê sau đó nhân cơ hội trộm tài sản."

"Thật sao?" Ninh Hình đối với hấn không hề có chút hoài nghi nào, vội vàng nhìn trộm bốn phía, hình như có vài người trông không giống người tốt lắm vì thể năng liền để mặc cho hấn cầm tay nhỏ.

Món ăn rất nhanh được mang lên, đều là những món ăn đặc sắc nhất của từ lâu, cá hầm thập cẩm, thịt kho ngũ sắc, tôm bóc vỏ phù dung, rau trộn lá sen.

Ninh Hình gấp lên một đĩa rau trộn lá sen, tò mò nhìn: "Lá sen mà cũng có thể nấu ăn sao? Cái này quả thật muội chưa từng ăn."

"Để ta nếm thử trước, nếu là không ăn ngon thì muội cũng đừng ăn." Cố Thanh Sơn nổi lên dũng khí thử đồ ăn.

Món này dùng lá sen non đem cắt thành sợi mỏng, sau đó trần qua nước sôi, vớt ra để ráo, gia vị thì dùng tương, một ít dầu, hoa tiêu, vừng cho vào trộn đều. Ăn vào miệng giòn giòn, rất ngon.

"Ừm, cũng không tệ lắm, muội nếm thử đi." Thấy rõ nàng đã gấp một đĩa rồi nhưng hấn vẫn vờ như không biết gấp một đĩa khác bỏ vào chén của nàng.

Ninh Hình đặc biệt thích các loại món ăn thanh đạm, gặt gặt đầu tán thưởng: "Trước kia cũng không biết lá sen còn có thể làm đồ ăn, trở về nhà muội cũng muốn làm thử xem."

Cố Thanh Sơn nghe vậy vội nói: "Vậy ta muốn là người đầu tiên nếm thử."

"Được." Nàng vui vẻ đáp.

Hai người ăn cơm khá hài hòa, bánh mận thầu và đồ ăn đã ăn không sai biệt lắm nhưng vẫn chưa thấy canh, Cố Thanh Sơn liền quay đầu sang hướng tiểu nhị hỏi.

"A... sẽ có ngay lập tức đây." Tiểu nhị lên tiếng đáp, sau đó đi nhanh vào bếp, chỉ thấy có học đồ của Thiết Đôn ở, vội vàng hỏi: "Đầu bếp đưa canh về nhà còn chưa quay lại sao? Khách hàng còn đang chờ kìa."

Tên học đồ nói: "Hắn già rồi mà còn có con, tức phụ ở cứ chăm sóc vô cùng tận tâm, nhi tử cũng là sủng tận trời. Bàn kia còn thiếu gì? Nếu không nói khéo người ta đổi sang món nào đơn giản chút ta làm cho."

"Còn thiết hai chén canh, haiz..." Đang nói tiểu nhị liền phát hiện còn non nửa nồi canh cá trích, khẳng định là đầu bếp làm nhiều dư lại, may quá, vừa đúng lúc liền dùng tạm vậy.

Hấn nhanh chóng múc hai chén canh bùng lên bàn, còn không quên thối thối nói: "Đây là món canh gia truyền của đầu bếp tiệm chúng ta, đặc biệt dùng để bồi bổ thân thể, bên trong bỏ vài vị dược liệu trân quý, ngày nào hấn cũng hâm cho tức phụ nhà hấn uống đồ a."

Ninh Hình nếm thử một ngụm thấy hương vị không tồi, Cố Thanh Sơn thấy nàng thích liền đem chén của mình cho nàng, nói bản thân ăn khá nhiều cá nên chỉ muốn uống chén nước trà thanh vị.

Cố Thanh Sơn vốn có lòng tốt nhưng hấn lại không biết tức phụ của đầu bếp đã lớn tuổi vì sinh hài tử không có sữa nên nồi canh cá trích kia bỏ khá nhiều vị thuốc kích thích sữa. Ninh Hình uống hai chén, buổi tối còn cùng hấn ngủ chung...

Bạn đang đọc truyện *Diền Viên Mật Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Giúp Nàng

Cơm nước xong Ninh Hình thoải mái đi tắm nước nóng, Cố Thanh Sơn đứng bên ngoài cửa canh chừng cho nàng.

Nghe tiếng nước rất nhỏ từ bên trong truyền đến, hấn có thể không chế bản thân không vọt vào, nhưng lại không thể không chế được suy nghĩ trong đầu. Tiếng nước lúc cao lúc thấp, không biết giờ phút này nàng đang xoa nắn bả vai mượt mà hay là cái cổ mảnh khảnh, hoặc là hai vùng cao vút ở trước ngực, thậm chí... là chỗ tư mật phía dưới... (Jun: a a sắc quá nha Sơn ca)

Hấn nhéo nhéo huyệt thái dương, ngăn cản bản thân tiếp tục tưởng tượng.

Tắm rửa xong, Ninh Hình thay một bộ quần áo màu hồng đào, cổ áo mơ hồ có thể thấy được chiếc yếm màu đỏ thêu hoa mẫu đơn rực rỡ bên trong, làn váy trắng ngà khê tung bay, đai lưng thắt khéo léo để lộ chiếc eo nhỏ tinh tế. Một khắc nàng mở cửa bước ra, Cố Thanh Sơn liền nhìn đến thất thần.

Ninh Hình ngượng ngùng cúi đầu xuống, thấp giọng nói: "Vì chỉ mang có ba bộ y phục nên muội muốn đi giặt quần áo."

"Nga... nga, nếu thế thì ngày mai chúng ta đi ra phố xem thử có cửa hàng may y phục sẵn hay không rồi mua thêm mấy bộ khác." Hấn trả lời đúng kiểu râu ông nọ cắm cằm bà kia, người ta nói muốn đi giặt quần áo, hấn lại nói mua quần áo, nhưng Ninh Hình cũng không so đo với hấn, thu thập tốt quần áo

của bản thân liền định đi xuống dưới lầu bên cạnh có giếng nước để giặt.

"Thanh Sơn ca, quần áo dơ của huynh đâu, đưa đây muội giặt luôn cho." Ninh Hinh ôn nhu nói.

"Không, không cần, để ta tự giặt." Cố Thanh Sơn không cần nghĩ ngợi vội vàng cự tuyệt, ngay lập tức liền hối hận muốn cắn nát đầu lưỡi của chính mình, hần áp úng nói: "Cái kia... hôm nay... muội cũng rất mệt rồi, đi nghỉ một lát đi."

"Muội không mệt, mấy ngày nay người vất vả nhất là huynh cho nên huynh đừng khách khí với muội, bình thường ở nhà muội cũng thường hay giặt quần áo cho Ninh Bân ca với Ninh Hạo mà."

Những lời này vốn rất bình thường nhưng hần lại không thích nghe, vì sao hần lúc nào cũng bị coi giống như đại ca cùng tiểu đệ của nàng chứ?

Lúc hoàng hôn buông xuống, Ninh Hinh ôm quần áo của nàng và hần đi xuống lầu, Cố Thanh Sơn nhanh chóng tắt qua loa liền vội vàng chạy ra giếng tìm nàng. Một người múc nước, một người giặt quần áo, khi nàng cúi đầu giặt thì hần ngồi kế bên ánh mắt tràn đầy nhu tình mà ngắm nàng.

Mấy ngày nay quả thật Ninh Hinh khá mệt mỏi, ngồi xe ngựa thời gian dài hai chân nhức mỏi không nói, chủ yếu là nàng lo lắng không tìm được thân y, hoặc là thân y không chịu đến nhà nàng khám bệnh cho đại ca. Hôm nay không chỉ có tâm nguyện đạt thành, còn được tắm nước nóng vô cùng thoải mái, nên vừa nằm xuống giường nàng liền ngủ say.

Ngủ giường với ngủ trên xe ngựa không giống nhau, Cố Thanh Sơn sợ nàng xấu hổ liền kiểm soát đi bộ loay quanh bên ngoài tầm nửa canh giờ.

Sợ ảnh hưởng đến nàng nghỉ ngơi nên đèn trong phòng đã tắt, trong bóng đêm lỗ tai hần đặc biệt nhanh nhạy, cô nương nằm trên giường thở đều đều, cơ thể không cử động, có lẽ nàng đã tiến vào mộng đẹp rồi. Cố Thanh Sơn rón ra rón rén đi quá, cởi áo ngoài, chỉ để mỗi trung y liền trèo lên giường nằm ở bên ngoài.

Trong phòng tối đen, nhưng không có cản trở được ánh mắt hần nhìn nàng, lần đầu tiên hần cảm giác khả năng nhìn trong bóng đêm của hần ngoài việc dễ săn thú, đánh giấc còn thêm chỗ tốt là dùng để ngắm nàng.

Hôm nay nàng rất đẹp, tóc dài xõa tung trên gối, uốn lượn theo làn váy trắng tinh chạm đến vùng eo mảnh khảnh... Hần đang nhìn chăm chú vòng eo mà hần có thể dùng một tay để ôm kia thì nàng bất ngờ vươn tay nhỏ từ trong chăn ra, vô ý thức cựa mình để lộ ra một mảnh da thịt trắng nõn, mượt mà.

Cố Thanh Sơn ngây người, yên lặng nuốt xuống một ngụm nước miếng, rồi mới nhẹ nhàng cầm lên bàn tay nhỏ bé của nàng nhét vào trong chăn.

Aiz, khi nào thì mới có thể thành thân chứ? Nếu không vừa trở về hần lập tức đi cầu hôn, như vậy khả năng sẽ nhanh một chút, dựa vào việc báo ân, Ninh gia cũng sẽ đồng ý gả Ninh Hinh cho hần. Chính là hần lại không muốn như vậy, hần muốn nàng cũng thích hần, muốn nàng thử chút cảm giác tương tư thì sau khi thành thân cuộc sống của hai người mới ngọt ngào, hạnh phúc được.

Cố Thanh Sơn ở trong lòng tự cổ vũ chính mình, vừa muốn xoay người chuẩn bị ngủ, liền thấy bàn tay nhỏ bé nghịch ngợm kia lại chui ra, lần này chặn tuốt xuống tận ngực, nàng lại còn khẽ gãi nhẹ ở trên ngực.

Hay là quần áo nàng có dính lung tung gì đó?

Cố Thanh Sơn vươn tay ý muốn giúp nàng gãi một chút, nhưng chần chờ không dám đặt tay xuống. Đúng lúc này, một cánh tay khác của nàng cũng đặt ở trên bầu ngực khác xoa xoa. (Jun: a ha ha tác dụng của uống hai bát canh kích thích ra sữa là đây J)

Tay nhỏ vươn ra xuýt chút nữa là đụng vào tay hần, Cố Thanh Sơn sợ tới mức ngay lập tức rút tay về, chui vào trong ổ chăn, như sợ bị nàng bắt được chứng cứ phạm tội.

Sau một lát cảm thấy thoải mái hơn, nàng liền buông hai tay chậm rãi ngủ, chính là chẳng được bao lâu liền xoay người tiếp tục xoa xoa.

Cố Thanh Sơn xem đến mức choáng váng, như thế nào nàng chỉ xoa xoa mỗi chỗ đó còn những chỗ khác lại không có việc gì. Nếu không phải hần hiểu rõ nhân phẩm của nàng sẽ hoài nghi nàng đang câu dẫn chính mình, nhưng hần có thể thề nàng tuyệt đối không phải là người như vậy.

Cố Thanh Sơn đem hai tay của mình đặt xuống eo, sợ trong lúc xúc động sẽ vươn ra giúp nàng xoa. Nhưng hành vi này của nàng thật sự khiến hần khá buồn bực, hần không thể không cẩn thận ngắm lại những chuyện xảy ra ngày hôm nay để tìm ra nguyên do.

Chẳng lẽ... là do hai chén canh cá kia?

Hần bỗng nhiên nhớ lại lúc còn ở trong quân doanh, có một lần bọn họ ở sông Hoàng Hà phá băng bắt được không ít cá, trừ bỏ kho còn nấu một nồi canh cá to. Vài hần tử có kinh nghiệm tức phụ đã từng sinh con nói uống canh này sẽ kích thích ra sữa, còn nói thêm không ít mấy lời thô tục. Khi này tiểu nhị kia cũng đã nói mỗi ngày lão đầu bếp hầm cho tức phụ lão uống để tắm bổ. Có lẽ do tức phụ của lão sinh con xong nhưng thiếu sữa nên mới nấu hàng ngày, nhưng không biết vì sao tiểu nhị kia lại múc hai bát mang ra cho bọn họ.

Nếu là như vậy, Cố Thanh Sơn ánh mắt lảng lảng nhìn chăm chăm vào vị trí nào đó, hần không biết nữ tử chưa có con có thể sinh ra sữa hay không nhưng hần đoán có lẽ nàng không thoải mái, nơi đó sưng lên, khó chịu đi?

Trong chuyện này Cố Thanh Sơn chỉ đoán đúng một nửa, công dụng của canh cá đúng là như thế, nhưng canh cá bình thường vốn không có tác dụng lớn, nếu là nữ tử chưa sinh con uống vào cũng không có phản ứng gì cả. Nhưng hai chén canh cá này lại không giống nhau, bên trong còn bỏ thêm mấy

vị được kích sữa mạnh. Giờ phút này trước ngực Ninh Hình giống như có một trận hỏa, vừa trướng vừa ngứa.

Cổ Thanh Sơn cảm thấy trong chuyện này hẳn cũng có trách nhiệm, nếu chỉ uống một chén nàng sẽ không phải khó chịu như vậy. Nhìn nàng lần qua lần lại ngủ không ngon, hẳn đau lòng.

Bàn tay to yên lặng không tiếng động mà duỗi qua, ân, mềm như bông, nóng hằm hập, thật thoải mái. Năm ngón tay nhẹ xoa giúp nàng nhưng lại đốt lửa chính mình.

Đêm khuya, hẳn cảm thấy càng lúc càng nóng, bắt đầu cởi áo ra để người trần tiếp tục giúp nàng xoa.

Sau đó nữa hẳn vẫn cảm thấy nóng, đem quần dài cũng cởi ra nốt, chỉ còn mặc duy nhất chiếc quần lót ngắn ngủn, hai tay vẫn tiếp tục giúp nàng.

Cả người đầy mồ hôi, chân đều ẩm thành mảng, ở trong bóng tối hẳn âm thầm cười khổ, không thể lại cởi a, nếu cởi nữa thì trên người hẳn sẽ không còn gì rồi...

Ngày hôm sau, lúc Ninh Hình thức dậy nhìn thấy hẳn đang đứng tần ở bên cửa sổ, phía sau lưng đầy mồ hôi. Nàng ngồi dậy liền phát hiện dây thắt lưng có chút lỏng, có lẽ tối ngủ không cẩn thận bị bung ra, nàng cũng không suy nghĩ nhiều, thắt chặt lại dây lưng, nhưng lại phát hiện quần áo nhiều nơi bị nhăn, không lẽ do nàng ngủ nằm co lại? Bất quá nhìn không quá nghiêm trọng vẫn còn có thể mặc, nàng sửa sang quần áo lại một chút rồi mới bước xuống giường thu dọn chăn gối.

"Thanh Sơn ca, chân của huynh đâu?"

"À, ta mang xuống dưới lầu phơi rồi, tối hôm qua nóng nên ra nhiều mồ hôi." Hẳn đứng dậy dùng khăn ướt lau người rồi mới mặc quần áo.

Buổi tối chơi lưu manh như thế nào không cần biết nhưng ban ngày vẫn phải chú ý hình tượng a.

Lúc hẳn xoay người lại, Ninh Hình liền phát hiện ánh mắt hẳn tràn đầy tơ máu, tựa hồ là không có nghĩ ngợi tốt, nhưng lại thấy tinh thần hẳn phấn chấn, thần sắc hớn hở.

Ngày hôm nay hai người đi dạo hội chùa Mạo Châu, ăn các món ăn vặt của địa phương, vái tượng thần y Biển Thước. Trong Dược Vương miếu thờ phụng Tổng Từ nương nương, Ninh Hình quỳ gối ở phía trước vì tam thúc và ca ca cầu tử. Cổ Thanh Sơn đi theo phía sau nàng, trong lòng cũng yên lặng niệm: cầu Tổng Từ nương nương phù hộ cho nữ tử trước mặt nhiều con nhiều phúc, cùng trọng phu ân ái. Đương nhiên, quan trọng nhất là trọng phu của nàng phải là ta...

Một ngày nhẹ nhàng qua đi, ngày hôm sau hai người đi đón lão thần tiên rồi khởi hành trở về. Hộp khám bệnh của lão thần tiên rất nặng, do Tần Cam Thảo (tên của Tần lang trung) tự mình bỏ lên xe, lại dặn dò Cổ Thanh Sơn phải chăm sóc tốt cho lão thần tiên mới trong lưu luyến để bọn họ rời đi.

Lúc đầu, lão gia tử còn đắm chìm trong cảm giác vui sướng khi xa nhà không có gây khó dễ gì cả, nhưng đến buổi chiều ngồi xe mệt rồi liền một hai bát Cổ Thanh Sơn phải cố đi. Ninh Hình đau lòng hẳn vất vả, dùng mọi cách dụ dỗ lão gia tử ngồi lại trên xe, khi đi ngang qua một trấn lớn, còn cố ý mua cho lão gia tử không ít đồ ăn vặt.

"Lão thần tiên, con muốn nghe chuyện xưa của thần y Biển Thước a." Ninh Hình lại nghĩ ra một cách xem thử có linh nghiệm hay không.

"Ai nha, người nữ oa này vẫn còn rất hiếu học a, tốt tốt, gia gia kể chuyện xưa cho người nghe." Chiều này đúng là trùng ý lão gia tử, hẳn vội vàng ngồi lên xe, Cổ Thanh Sơn nhân đó vung mạnh roi ra sức đánh ngựa.

"Ngày xưa có một cái ngọc từ tên là Thái Hoàn Công, hẳn vừa mới mắc bệnh nhẹ Biển Thước liền nói cho hẳn để hẳn đi chữa trị nhưng hẳn lại không chịu thừa nhận, ngang bướng nói bản thân không có bệnh, về sau bệnh nhẹ chuyển thành bệnh nặng không ai có thể cứu hẳn nên hẳn liền chết." Lão gia tử lời ít mà ý nhiều nói.

Ninh Hình cười khúc khích: "Lão thần tiên, ngài kể chuyện xưa cũng đơn giản quá đi, có thể hay không kể ti mi một chút."

"Người thích nghe chi tiết sao? Hảo hảo, lại kể cho người nghe một chuyện khác. Có một ngày, Biển Thước làm nghề y trên đường đi ngang qua một thôn trang, lúc đó từ trong thôn truyền ra từng đợt tiếng khóc, Biển Thước từ miệng người khác biết được người chết là một tiểu tước phụ mới lập gia đình tầm một năm. Hẳn vừa muốn đi tiếp, lại nghe tiếng khóc càng lúc càng gần, có mấy người trung niên đang nâng quan tài hướng hẳn đi tới. Biển Thước thuận mắt nhìn qua một cái, liền chân động, hẳn nhìn thấy có vài giọt máu đen đang từ trong quan tài lặng lẽ chảy ra bên ngoài. Biển Thước đi ra phía trước nhìn qua vết máu, vội vàng bảo nhóm người buông quan tài, cũng ngăn cản phụ nhân phía sau đừng khóc.

Mọi người đánh giá vị lang trung trước mắt này, trong lòng vô cùng kinh ngạc. Biển Thước mở miệng nói: "Bình thường người chết mới có thể nhập quan tài, nơi này của các người như thế nào có thể chôn người sống?" Đại gia ngạc nhiên mà nhìn Biển Thước, tiếp theo liền phốc phốc nở nụ cười, bọn họ hoài nghi vị lang trung trước mắt vị này có thể bị điên.

Mọi người vừa muốn nâng lên quan tài đi tiếp, Biển Thước vội vàng nói: "Các vị mau nhanh buông xuống, nếu ta không có đoán sai, nằm trong quan tài chính là một thai phụ đi, thai phụ này bởi vì khó sinh mà hôn mê trong thời gian dài, cái này được gọi là chết giả.

Mọi người nghe vị lang trung này nói có bài bản hẳn hoi, vì thế buông quan tài xuống, dựa vào Biển Thước phân phó, bán tín bán nghi mà mở quan tài ra. Biển Thước lấy ra bao châm, ở trên người tiểu tước phụ ấn một hồi, sau đó ở huyệt trung quan cắm xuống một châm, chỉ thấy thân mình tiểu tước phụ khẽ giật giật, sau đó đôi mắt chậm rãi mở. Biển Thước lại trị liệu thêm trong chốc lát, tiểu phụ nhân thể nhưng có thể ngồi dậy. Mọi người vội vàng đem tiểu

tức phụ đỡ ra ngoài quan tài, không đến một khắc, một đứa bé trai ra đời khóc oe oe.

Một chầm cứu hai mạng, mọi người xung quanh cùng nhau khen ngợi. Trượng phu của tiểu phụ nhân nói gì cũng muốn mời Biển Thước về nhà uống vài chén, còn lấy ra chút ngân lượng muốn tạ ơn Biển Thước, Biển Thước cười nói: Không cần, cứu giúp người là bổn phận của kẻ làm nghề y cho nên người không phải áy náy, ta còn muốn tiếp tục lên đường."

Ninh Hình hai tròng mắt sáng lên, từ đáy lòng phát ra sùng bái, y thuật tốt, lại còn không lấy tiền! "Lão thần tiên, con xem như mình bạch mọi người vì cái gì đều nói Biển Thước là thần y, ngài lại kể cho con nghe một chuyện nữa đi."

Tổ tiên nhà mình được khen, lão gia tử thập phần đắc ý, lại kể cho nàng thêm mấy cái chuyện xưa, sắc trời rất mau liền tối. Cố Thanh Sơn thút dây ngựa cười nói: "Đã tối huyện thành An Tân rồi, chúng ta ghé khách điểm tìm nơi ngủ trọ một đêm."

Lão gia tử bỗng nhiên trừng hai mắt, tức giận thối râu bay bay nói: "Các người hai cái tiểu oa nhi, có phải hay không cấu kết tính kế ta? Hừ! Xem ta như thể nào báo thù."

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Mật Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Ngoan Nào

Sau mấy ngày vội vàng lên đường cuối cùng họ cũng về đến trấn Lai Thủy vào buổi sáng, vì để tránh hiềm nghi nên Ninh Hình đành vào ở nhờ nhà cữu cữu của nàng một hôm và để Cố Thanh Sơn đánh xe ngựa đưa lão gia tử về nhà nàng xem bệnh trước.

Ninh Hình vốn không yên lòng vì thế không thể nhẫn nại mà chờ đợi đến ngày hôm sau mới có thể quay về nên chiều tối nàng nôn nóng mà nhờ cữu cữu đánh xe đưa nàng về.

Vừa về đến trước cửa nhà, nàng liền vội vã chạy vào:

"Nương, như thế nào rồi? Đại ca con có đỡ chút nào chưa?"

Nương Ninh Hình một bên tiếp lấy túi quần áo của nàng đang khoác ở trên vai, một bên đáp:

"Thần y đã liên tục khám và bắt mạch, chính là đại ca người vẫn còn hôn mê, chính là muốn chờ hãn tỉnh lại để hỏi hãn một số việc, sau đó mới có thể quyết đoán trị hay không. Người có biết, mấy ngày nay, thời gian đại ca người hôn mê càng ngày càng dài... haizzz"

Ninh Hình đi vào trong buồng, gặp phụ thân đang ngồi trên kháng, thần sắc u sầu nhìn đại ca, Ninh Hạo cúi đầu đứng ở một bên. Thanh Sơn ca lại không có ở đây, vậy hãn đi đâu rồi?

Lão g đang già tử ngồi ở trên ghế nhàn nhã uống trà, một bộ văn đàm phong khinh, Ninh Hình đi qua khom lưng đỡ lấy cánh tay của ông hỏi:

"Lão thần tiên, đại ca của ta có thể khỏi phải không? Ngài nói đi?"

Lão gia tử buông chén trà, không vui trợn trắng mắt nói:

"Lúc trước người nói là bị thương, ta còn tưởng là do bị ngã từ trên núi xuống, nhưng vết thương thế này thì rõ ràng là do bị đánh thành. Một kẻ ham mê đánh nhau tàn nhẫn như vậy nếu là cứu khỏi hãn rồi sau này hãn lại tiếp tục đi tìm người đánh nhau nữa hay sao?"

"Không phải." Ninh Hình vội muốn dậm chân. "Đại ca của ta là người hiểu biết chữ nghĩa, là một văn nhân nhã nhặn. Năm nay vào lễ hội chùa ngày mười lăm tháng Giêng ở trấn Lai Thủy, có tên ác bá Triệu đại thiếu gia cường đoạt dân nữ, đại ca của ta vì cứu cô nương kia, liền ngăn cản bọn họ, làm cho cô nương kia chạy thoát, ai ngờ bị đánh thành ra như vậy, huynh ta là người tốt, ngài mau mau cứu huynh ấy đi".

Lão đầu như cúi đầu nghĩ nghĩ, sau đó nói: "Hãn là ca ca ruột của người, lời của người ta không thể tin tưởng toàn bộ, như vậy đi, người đem tiểu tử họ Cố kia tìm đến, xem hãn nói như thế nào".

Lúc Ninh Hình vừa vào cửa liền phát hiện Cố Thanh Sơn không ở trong nhà nàng, giờ phút này liền đứng dậy đi hỏi cha mẹ là hãn đi đâu.

Nương Ninh Hình nói:

"Người không biết sao, Thanh Sơn trước khi đi đưa cho Tứ thẩm hai mươi lượng bạc, làm cho bà ta giúp hãn mua vật liệu ngói đá, muốn xây một căn nhà mới. Mấy ngày nay, ở mảnh đất dùng trồng dưa nhà hãn chất đầy đồng gạch ngói cao ngất. Vừa rồi Thanh Sơn vừa về đến, lão Tứ gia cũng liền chạy qua, lôi kéo hãn đi xem vị trí xây nhà".

Chuyện hãn muốn xây nhà mới, Ninh Hình đương nhiên là biết, nàng còn cho hãn cái kiến nghị nên xây mấy gian chính phòng, mấy gian sương phòng nữa

đó.

"Vậy để con đi tìm Thanh Sơn ca đến." Ninh Hình nói xong vội vàng chạy ra bên ngoài, phía sau vang lên tiếng nung nòng hô: "Hay bảo tiểu Hạo đi cũng được."

"Không, con đi cho nhanh nếu không con sốt ruột lắm".

Ninh Hình cũng không nói rõ cái gì, thậm chí không hề nghĩ ngợi, liền chạy đi, có chút nòng cũng không phải thực để ý bị người trong thôn nhìn thấy bản thân cùng hắn đi cùng nhau, lại có chút như muốn đi xem căn nhà hắn dự liệu xây như thế nào.

Dòng sông nhỏ bao quanh lấy khối đất trồng rau kia quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn, vẫn là mọi thứ như cũ. Chính là ba năm nay hắn không có trồng dưa, đám hoa cải ngày nào đã lan tràn ra khắp mảnh đất, chiếm cứ một mảng địa phương rộng lớn.

Cổ Thanh Sơn giờ phút này cùng Doãn tứ thăm, Tiểu Xuyên đang đứng ở một mảnh đất khác, thấy một đồng nguyên liệu xây nhà chất cao ngất, đòn tay, dụng cụ đều đặt ở chỗ đó. Doãn tứ thăm thu thập nơi này tỉ mỉ, từ đồ vật này nọ đều mua đến, liền cấp Tiểu Xuyên làm túp lều, để cho hắn buổi tối ngủ ở đây canh chừng đồ vật này nọ.

"Tứ thăm, ngày mai tìm người đến, ngày mốt liền bắt đầu thôi. Kéo dài mãi cũng không có tốt, ta cũng rất là sốt ruột muốn có một nơi ở. Qua chừng mười ngày nữa là đến thời điểm trồng dưa ta còn muốn trồng thêm thu nhập đó." Cổ Thanh Sơn một bên vừa bước nhanh đo đạc kích cỡ vừa nói.

Doãn Tứ thăm cười nói:

"Thanh Sơn à, không cần gấp như vậy đâu, ta đã tìm sáu người tốt lắm, có hai thợ xây, một thợ mộc, còn có ba thợ phụ dọn dẹp, đưa gạch này kia. Trong thôn chúng ta xây nhà bình thường đều trả hai mươi văn tiền và bao một bữa cơm trưa. Để một mình người nấu cơm cho sáu người ăn hẳn là không được nên liền đến nhà ta nấu đi, tiểu Hà cùng tức phụ của tiểu Xuyên cũng có thể phụ giúp. Ngày mưa thì không làm, ước chừng khoảng hai tháng là có thể xây xong, đại khái mất tầm mười lượng bạc."

Cổ Thanh Sơn rũ mắt nghĩ nghĩ, nói:

"Nếu khởi công muộn, trời mưa xuống nhiều, nhất định sẽ chậm trễ, hơn nữa cũng sắp đến ngày mùa. Tìm thêm người tới đi, tốt nhất có thể tầm hai mươi người, có thể tăng thêm tiền công, hai mươi lăm văn, cơm trưa cũng làm đầy đủ bánh bao thịt, ăn rồi mới có sức làm. Tiểu Hà cùng vợ của Tiểu Xuyên, à, còn có thăm cùng Tiểu Xuyên cũng không thể làm không công, mỗi người coi như là một công, cũng hai mươi lăm văn đi."

Doãn tứ thăm nghe xong vừa mừng vừa sợ, còn thiện chí khuyên nhủ: "Không cần, như vậy quá phí tiền".

Doãn Tiểu Xuyên ở một bên sốt ruột: "Nương, Thanh Sơn ca không thiếu tiền, ta đây đều đã nhìn ra, huynh ấy vui trả tiền cho ta để khuyến khích một chút thì có làm sao đâu."

Cổ Thanh Sơn cười khúc khích, nói:

"Đúng vậy, mấy ngày nay mọi người đều chạy ngược chạy xuôi quả thực là cũng vất vả, đều phải tính tiền công."

Doãn Tứ thăm đánh một phát vào gáy nhi tử:

"Người là cái đồ không có lương tâm, Thanh Sơn ca đối với người chính là ân tình cứu mạng, nhờ người phụ giúp vài ngày, người còn muốn đòi tiền, còn mặt mũi hay sao?"

Doãn Tiểu Xuyên xoa xoa cổ mếu máo, ủy khuất ôm đầu gối ngồi xồm trên mặt đất. Cổ Thanh Sơn vội vàng tiến đến can lại, đúng lúc này nghe được âm thanh ôn nhu của tiểu cô nương từ phía sau:

"Thanh Sơn ca."

Ngẩng đầu nhìn lên là Ninh Hình, Cổ Thanh Sơn bay nhanh qua vội vàng chạy đến hỏi:

"Làm sao vậy?"

"Lão gia tử kia không tin ca của muội vì cứu người mới bị thương, một hai muốn huynh đi qua chứng minh một chút bằng không ông không chịu cứu ca." Ninh Hình đôi mắt trông mong nhìn hắn.

"Được, huynh đi theo muội" Cổ Thanh Sơn không có nửa điểm do dự, nhấc chân bước đi, vừa đi vừa quay đầu lại nói: "Tứ thăm, các người về nhà đi, ta đi thăm Ninh Bân ca một chút. Tiểu Xuyên đêm nay không cần ngủ lại túp lều này đâu, ta sẽ đến trông. Liền theo lời ta nói, việc quan trọng trước mắt là tìm đủ người."

Ánh hoàng hôn phủ xuống con đường làng yên bình hiện lên rõ nét một bóng dáng to lớn che chở cho cái bóng nhỏ xinh của Ninh Hình, rất nhanh bóng dáng hai người đã đi mất hút, Doãn Tiểu Xuyên chậm rãi đứng lên từ mặt đất, chặc lưỡi, chép miệng nói:

"Sớm biết đi lính trở về có thể phát đạt như vậy, còn không bằng ngày đó ta tự mình đi."

"Người nói lung tung cái gì đó, thôn chúng ta đi mười người, không phải chỉ trở lại có một cái hay sao, với đầu óc của người, lại còn lười biếng, đi còn có thể có mệnh mà trở về sao?"

Doãn tứ thăm một bên giáo huấn nhi tử, một bên xoay người trở về.

Cố Thanh Sơn cùng Ninh Hình rất nhanh liền đi vào cửa, đúng lúc gặp Ninh Bân mở to mắt, nhìn thấy muội tử, hấn động cánh môi khô khốc, nói giọng khàn khàn: "A Hình, người đã trở lại, đại tẩu người đâu?"

"Đại ca, người tỉnh?" Ninh Hình kinh hãi liền đi nhanh đến bên kháng, lại nhìn không được quay đầu lại xem cha mẹ, chuyện đại tẩu, nàng thật không biết là nên nói thế nào.

Nương Ninh Hình tiến đến:

"Bệnh của bà ngoại của người vẫn còn chưa khỏi. A Hình về trước trông coi, mấy ngày nữa lại đi thay tức phụ của người, để cho nàng ta trở về chăm sóc người."

Ninh Bân liếc mắt một cái dùng sức nhìn đến ánh mắt lẩn trốn của lão cha phía sau lưng cữu cữu, ảm đảm cúi đầu, rũ mắt xuống:

"Các người đừng gạt ta, nàng có phải hay không không cần ta nữa rồi? Cũng phải, bây giờ ta chỉ là một cái gánh nặng, vẫn là chết sớm một chút mới tốt."

Ninh Hình lập tức bật khóc: "Đại ca, huynh đừng như vậy. Chúng ta cả nhà đều ngóng trông huynh khỏe lại, còn có cô nương mà huynh cứu kia, khẳng định cũng sẽ cảm kích huynh, tại sao lại có thể nói là mình là gánh nặng cơ chứ."

Cố Thanh Sơn nhìn Ninh Hình rơi lệ, đau lòng chịu không được, cũng góp lời:

"Ninh Bân ca, nam tử hán đại trượng phu, huynh không thể buông tha mọi thứ dễ dàng như vậy. Ta có ý đi tận thành Mạo Châu mời thần y tới cho huynh, nhất định có thể trị khỏi."

Nói xong, đi đến trước mặt lão gia tử mặt mũi lạnh nhạt:

"Lão thần tiên, Ninh Bân ca đúng là vì cứu người mới bị đánh thành ra như vậy, ngài mau mau cứu hắn đi."

Lão gia tử không nhanh không chậm đứng lên, tự nhiên mà vươn ba ngón tay, nói:

"Ba mươi con Hắc Sâu."

"Được".

"Sáng sớm mai ta muốn uống canh gà rừng hầm nấm".

"Được" Cố Thanh Sơn không có chút chần chừ nào, phi thường sảng khoái đáp ứng.

Ninh Hình tuy là sốt ruột muốn đại ca được xem bệnh, chính là cũng ngại để Cố Thanh Sơn phải vất vả.

"Thanh Sơn ca mấy ngày nay đều thật là vất vả, ngài để cho hắn hảo hảo mà ngủ một đêm đi, ngày mai lại đi săn thú, bắt sâu không được sao?"

Lão gia tử thổi râu, mặc kệ nói: "Người đau lòng hắn, vậy người đi nha."

"Ta..." Ninh Hình mặt đỏ lên, yên lặng đi ra phía sau lưng mẫu thân.

Cố Thanh Sơn trong lòng ảm áp, cười nói: "Không sao, Ninh Hình muội tử không cần lo lắng, ta vốn rất khỏe, điểm ấy vất vả không tính là cái gì. Ngài mau mau đến xem bệnh đi."

Lão gia tử yên tĩnh xem mạch, sờ xương, lại hỏi Ninh Bân một ít vấn đề, mới lấy ra bao châm, ở mấy chỗ huyết vị mà đâm xuống, hỏi hắn cảm thấy như thế nào. Lúc ông nghiêm túc trị bệnh, so với bộ dáng cả lơ phất phơ bình thường hoàn toàn bất đồng, người nhà Ninh gia lúc này mới hoàn toàn tin tưởng vị này đúng là thần y.

Chẩn đoán bệnh xong rồi, lão gia tử vẫn đạm khinh phong ngồi ở trên ghế, mọi người vội vàng hỏi kết quả. Hắn lắc đầu nói:

"Khó mà nói nha".

Ninh Hình đầu môi nhìn về phía Cố Thanh Sơn cầu cứu, hắn tự nhiên chịu không nổi người trong lòng bộ dáng ý lại mình như vậy, lập tức ra mặt nói:

"Ngài có cái gì yêu cầu cứ việc nói, ta cam đoan làm được."

"Dù cho thần y cũng không thể trị hết bệnh cho một người luôn có tư tưởng muốn chết, không phải là ta muốn ra điều kiện, là hắn không muốn sống." Lão gia tử thần nhiên nói.

Cha nương Ninh Hình vội vàng vây quanh Ninh Bản, tận tình khuyên bảo:

"A Bản à, phụ mẫu già rồi, cả nhà còn muốn trông cậy vào người đó."

"A Bản, Tiểu Hạo còn nhỏ như vậy, người mặc kệ hấn sao? Người không phải nói còn muốn dạy chữ cho hấn sao?"

Ninh Hình ngờ ngạc đứng ở một bên, nhìn ánh mắt như tro tàn của đại ca, bỗng nhiên chạy đến nhà chính cầm một cây kéo đến đây, đuổi tay nắm tóc nói:

"Đại ca, muội đã từng thề, nếu huynh không trị hết, muội sẽ không lập gia đình, muội hiện tại sẽ đem tóc cắt hết, cho huynh nhìn cái quyết tâm của muội."

Cố Thanh Sơn ôm cổ Ninh Hình, đem cây kéo đoạt lấy ném trên mặt đất, trong lòng một mảnh rên lên: tiểu tử tông của ta, ta sốt ruột xây cái nhà mới vì ai? Còn ngóng trông mùa thu thành thân đâu, người lại cắt tóc làm cái gì...

"Không được hồ nháo, Ninh Hình, muội sao có thể không bình tĩnh như vậy?" Cố Thanh Sơn trong lòng vội vàng muốn chết nhưng bên ngoài lại luyến tiếc mà không nỡ nói nặng lời với nàng, bàn tay găt gao ôm nàng, ngữ khí lại tràn đầy bất đắc dĩ.

Nương Ninh Hình sợ hãi, nhặt lên cây kéo bỏ vào trong nhà chính, kéo Ninh Hình tới khóc rờn nói: "Hào hài tử, người cũng đừng làm cho nương sốt ruột."

Hai hàng lệ nơi khóe mắt lặng lẽ rơi xuống, chảy vào thái dương, Ninh Bản hai mắt đắm lệ mơ hồ nhìn về phía Cố Thanh Sơn:

"Thanh Sơn, từ ba năm trước đây ta liền biết, người..."

Cố Thanh Sơn nhìn Ninh Hình nằm ở trong lòng nương thút thút khóc, tức giận trả lời:

"Người đừng phở phác cho ta, ta cũng phát thệ, trị không hết cho người, ta sẽ không cưới vợ. Người nếu cứ chết như vậy, có biết hay không, tất cả mọi người không an lòng, đều không trôi qua những ngày tốt. Nhiều người như vậy quan tâm người, người có chí khí một chút có được hay không?"

"Ta sống... không bằng chết đi cho thoải mái" Ninh Bản hữu khí vô lực nói.

Cố Thanh Sơn nóng nảy, giận trừng mắt nhìn hấn, găt đầu:

"Hào, vậy người liền một chút cũng không thể nhẫn nhịn không? Ta cho người biết, người nghĩ rằng ta và người còn sống không thoải mái bằng khi chết đi sao? Trơ mắt nhìn một cái gì đó mình thích mà không chiếm được, lúc ấy ta cũng muốn chết. Ta đi tham gia quân ngũ, đã không tính là còn sống mà trở về. Nếu không phải Ninh Hình nói ta học bản lĩnh thật giỏi trở về sẵn thú, kiếm tiền cưới vợ, ta có lẽ sớm đã chết ở trên chiến trường. Người nghĩ rằng ta mỗi ngày giặt quần áo cho người ta thoải mái sao? Người nghĩ rằng ta trời lạnh đi bơi ở sông Hoàng Hà thoải mái sao? Ta thập tử nhất sinh thay người khác cán tên, nếu không phải bởi vì trong ngực có giấu đôi giày của Ninh Hình làm cho ta, tiền kia đã liền xuyên qua người ta, người có biết không? Ai không có gặp thời điểm nguy khó, khổ cần môi mà vượt qua nhìn lại không phải đều đã thành quá khứ sao?"

Liếc mắt nhìn Ninh Bản đang phát ngọc một bên một bên, Cố Thanh Sơn xoay người nói:

"Ta đi bắt Sâu, bắt gà rừng"

"Thanh Sơn ca..." Ninh Hình đuổi tới cửa, lại không biết nói cái gì cho phải, hai mắt đầy nước, ngập ngừng nói: "Cám ơn huynh."

Cố Thanh Sơn quay đầu lại, thấy không có ai đi ra cùng nàng, liền đưa tay lên đầu nàng xoa nhẹ, ôn nhu nói:

"Đừng nói ngọc ngách như vậy, về sau cũng không cho muội làm chuyện điên rồ như vậy nữa, vào nhà đi thôi, Ninh Bản ca sẽ tốt lên, muội cũng sẽ an ổn mà lập gia đình, nếu còn cắt tóc nữa, ta cũng sẽ không đề ý đến muội."

"Vâng, muội nghe lời huynh." Ninh Hình ngoan ngoãn đáp.

Thấy nàng ngoan như vậy, Cố Thanh Sơn nhin không được mà néo một chút vào bàn tay nàng, mới dịu dàng nói:

"Vào nhà đi, ngày mai ta lại đến"

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Mật Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Bắt Đầu Xây Nhà

Ngày hôm sau Cố Thanh Sơn xách theo gà rừng, nấm và hắc sấu đến nhà Ninh Hình thì thấy trên đồi Ninh Bản đang dùng ván gỗ trói lại để cố định

xương, trên đầu cùng eo đều cắm rất nhiều châm.

Nương Ninh Hinh ngượng ngùng đi lên đón hấn, nói: "Thanh Sơn a, ân tình của ngươi, nhà chúng ta trả mấy đời cũng không thể trả hết. Miếng nhân sâm lần trước vốn dĩ đại nương muốn đưa cho ngươi nhưng thần y lại nói nhân sâm rất có tác dụng với Ninh Bân nên... aiz, sau này chúng ta nhất định sẽ trả ơn lại cho ngươi."

Cố Thanh Sơn cười cười nói: "Đại nương, không sao đâu, chúng ta thân quen như vậy thì nói cái gì ơn nghĩa chứ."

Ninh Hạo tiếp nhận đồ trên tay hấn, nói: "Thanh Sơn ca, lần sau huynh đi săn có thể dẫn đệ theo được không, đệ cũng có thể giúp đỡ huynh cầm đồ này nợ a."

Cố Thanh Sơn trong lòng khẽ động, cảm thấy biện pháp này khá được, như vậy về sau hấn sẽ có lý do chính đáng đưa một ít con mồi cho nhà Ninh Hinh cũng không cần phải lo bọn họ sẽ áy náy vì thể diện sáng khoái đáp ứng.

Ninh Hạo không nghĩ đến hấn sẽ đồng ý nhanh như vậy liền vui mừng nở nụ cười ngốc ngốc.

Ninh Hinh trong bếp nghe được tiếng nói liền đi ra, nhìn thấy hấn thì cười ngọt ngào nói: "Thanh Sơn ca, huynh chưa ăn cơm phải không? Muội cũng mới nấu xong bữa sáng, huynh cũng cùng ăn đi."

Thấy nàng quan tâm mình, trong lòng hấn ngọt như được ăn mật, giả vờ hàm hậu đáp: "Lão gia tử không phải muốn uống canh gà rừng hầm nấm hay sao? Đây là gà ta cố ý đi lên núi săn đó."

"Mỗi ngày đều phải làm phiền huynh, thật là ngại." Ninh Hinh cúi đầu rầu rĩ nói lại phát hiện ra đôi giày của hấn rất cũ, dường như cũng sắp rách trong lòng hơi động, tính toán sẽ làm cho hấn một đôi giày mới.

Cố Thanh Sơn liền nói với Ninh gia tử từ ngày mai bắt đầu xây nhà mới nên sẽ không có nhiều thời gian đến thăm Ninh Bân. Cha mẹ Ninh Hinh vội vàng nói muốn đi qua giúp đỡ lại bị hấn ngăn lại. Việc trước mắt nhất của Ninh gia là chăm sóc cho Ninh Bân còn việc xây nhà mới hấn đã thuê rất nhiều người rồi.

"Thanh Sơn ca, mỗi ngày phải nấu cơm cho hơn hai mươi người ăn, vậy... để muội qua phụ giúp có được không?" Ninh Hinh chủ động muốn qua giúp đỡ.

Cố Thanh Sơn tuy rằng luyến tiếc nàng một nhóc nhưng lại nghĩ đây là xây nhà cho hai người sau này ở nên nếu Ninh Hinh đóng góp một phần sức lực sau này cũng không cảm thấy tiếc nuối. Hơn nữa hấn cũng hy vọng mỗi ngày sẽ được ăn cơm nàng nấu, hy vọng mỗi ngày sẽ được nhìn thấy nàng.

"Vậy được rồi, nếu muội và tiểu Hạo có thời gian thì qua phụ giúp nấu cơm với dọn dẹp linh tinh. Còn Ninh bá và đại nương cứ ở nhà chăm sóc tốt cho Ninh Bân ca là được, giờ sức khỏe của huynh ấy mới là quan trọng nhất." Cố Thanh Sơn nói xong, vội vàng ăn nhanh bữa sáng rồi cáo từ.

Buổi trưa hấn lại đi lên trấn mua ít đồ, mười sáu lượng bạc bán lợn rừng hấn vốn muốn tặng cho Ninh Hinh nhưng nàng sống chết không chịu nhận hấn đành phải đổi sang tiền lẻ để trả tiền công. Ở mảnh đất trống đưa để sẵn hai quả pháo để ngày mai đốt khởi công, lại nhìn từng hàng ngói, gạch chất đống, từng đống gỗ chắc nịch trong lòng hấn hưng phấn cực kỳ.

Buổi tối, Ninh Hinh cầm rô nhỏ đưa cơm qua cho hấn, Cố Thanh Sơn kích động cười đến mức miệng đều không khép lại được.

"Ninh Hinh, ta còn chưa đói bụng, muội đặt ở trên giường đất đi, rồi ta mang muội đi xem chỗ mà ta tính xây nhà mới." Hấn kích động kéo cổ tay nàng, chỉ cho nàng xem, "Nơi này là phòng chính, ta tính toán xây sáu gian, chỗ đất này thì giữ lại đào cái giếng nước, hai bên sương phòng thì xây mỗi sương ba gian, tổng cộng là mười hai gian, góc này làm sân, xung quanh xây tường che chắn, chỗ kia sẽ xây một cái cổng lớn, đúng rồi, muội nghĩ bức tường chỗ góc sân này nên vẽ tranh hay viết chữ thì đẹp hơn."

Ninh Hinh hâm mộ mà nhìn theo hướng hấn chỉ, ban đầu nhà nàng là ngôi nhà lớn nhất ở trong thôn tổng cộng có bảy gian mà bây giờ hấn lại muốn xây mười hai gian, sẽ rất lớn, nàng còn chưa từng được nhìn thấy nhà lớn như vậy đâu.

"Muội cảm thấy vẫn nên vẽ tranh đẹp hơn vì ở trong thôn chúng ta chỉ có vài người mới biết chữ thôi." Ninh Hinh thấp giọng đáp.

Cố Thanh Sơn ảo não nhéo lòng bày tay mình một cái, làm sao hấn có thể quên mất việc nàng không biết chữ chứ, chính bản thân hấn cũng chỉ đi theo Đàm Sĩ Lễ học được một ít, có phải bây giờ Ninh Hinh đang chê cười hấn bày đặt chơi nổi khoe khoang hay không?

"Kỳ thật ta vốn muốn vẽ tranh sơn thủy, nhưng là... nhưng là ở trong thành nhìn đến những bức tường lớn của các gia đình giàu có họ thường ghi chữ cho nên mới... bất quá nghĩ lại ta cảm thấy cũng phải, chúng ta ở nông thôn thì nên có bộ dáng nông thôn, học đòi nhà giàu người ta làm cái gì. Ninh Hinh a, muội nghĩ xem ta nên chừa bao nhiêu đất trồng rau ăn thì sẽ thích hợp?" Cố Thanh Sơn vội vàng kiểm có nói lảng đi, dẫn nàng đến mảnh đất phía tây bên cạnh hồ sen hỏi.

Lúc Ninh Hinh về đến nhà trời đã rất tối, Cố Thanh Sơn đưa nàng về, tới trước cửa hấn đem hầu bao đựng hai trăm lượng bạc cùng mười sáu quan tiền đưa cho nàng giữ, xong xuôi hấn mới xoay người rời đi.

Lúc hấn nhờ nàng giữ hộ tiền nàng vốn dĩ không chịu đồng ý, sau đó hấn khổ sở năn nỉ một hồi lâu, lại nói xây nhà mới nhiều người hỗn loạn rất dễ mất trộm nên nàng mới miễn cưỡng đồng ý.

Trở lại nhà tranh, Cổ Thanh Sơn hưng phấn một chút buồn ngủ cũng không có, liền bạc hấn cũng đã giao cho nàng giữ rồi, bây giờ nàng tựa như là một tiểu quân gia nhỏ của hấn a...

Cầm lấy cung tên, lại đeo một thanh đao to vào thắt lưng, hấn nhanh nhẹn đi lên núi. Không đến một canh giờ hấn liền bắt được một con lợn rừng nặng tầm vài chục cân, lại bắt được một ổ thỏ rừng mang về.

Mọi chuyện đều đã chuẩn bị xong, tâm tình vốn đã khá tốt, sau đó hấn lại nghĩ đến mộng tưởng của bản thân không lâu nữa sẽ trở thành hiện thực cả người đều ngập tràn trong vui sướng.

Tháng ba trời nhanh sáng, chẳng mấy chốc mặt trời lên cao, gió thổi vi vu, nắng vàng trải dài khắp nơi. Sáng sớm, trông thôn liền vang lên tiếng pháo nổ nghe rất vui tai, những thợ làm do Doãn tứ thăm mời đã cầm dụng cụ tề tựu trước đám đất sẵn sàng làm việc.

Thạch Đại Trụ đo đạc tốt bốn phương tám hướng, sau đó tìm một đoạn dây thừng làm dấu rồi mới hô to: "Ngày chín tháng ba bắt đầu khởi công. Cầu mong cho chủ nhà đại cát đại lợi, gặp nhiều may mắn, mau cưới một nàng dâu xinh đẹp, sinh thật nhiều hài tử và cuộc sống sung túc."

"Tốt!" Mọi người cười lớn cùng nhau hô to, tiếng hô vang thật xa đến mức Ngô Ngự Cầu đang nằm ngủ nướng ở trên giường cũng phải giật mình ngồi dậy. Hấn ta hai mắt mê mải nhìn quanh một hồi, sau đó chạy sang thôn đông liền nhìn thấy một hình ảnh khiến người khiếp sợ.

Hai mươi nam nhân ở trần, sáng sớm cầm xẻng khí thế hùng hục làm việc. Nhìn không khí đó một kẻ làm biếng như hấn ta không hiểu sao cũng muốn đi tới cầm gia cụ làm việc. Hấn ta giật mình không hiểu đang xảy ra chuyện gì. Vừa vặn ngay lúc đó có hai bà lão đi ra sông giặt quần áo, hấn ta liền nghe được Tôn bà nói: "Người nhìn xem, tên nhóc Cổ Thanh Sơn cũng thật có tiền đồ a, xây một cái nhà ngói hơn mười gian, vô cùng khang trang, đừng nói là ở thôn chúng ta, ngay cả toàn bộ huyện Lai Thủy cũng khó tìm ra được ngôi nhà xa hoa nào giống vậy đi."

"Đúng thế." Doãn bà bà bên cạnh cũng hăm mộ nhìn sang, tiếp lời: "Người nhìn xem những tiểu tử kia, ra sức làm việc mỗi ngày được trả hai mươi lăm văn tiền công lại còn bao một bữa trưa có rau có thịt, nếu là lão nhân nhà ta còn có thể làm việc ta đã sớm bảo đi qua hỗ trợ rồi."

Ngô Nhị Cầu chép chép miệng, tiền công đã hai mươi lăm văn còn bao cả cơm thịt khó trách mấy người kia mới sáng sớm lại ra sức mà làm việc như vậy. Hấn ta lúc này thăm hỏi hấn bản thân lần trước có ý đồ nhúng trâm Ninh Hinh mà đắc tội với Cổ Thanh Sơn, bằng không hấn ta cũng có thể kiếm một chân làm công kiếm tiền, lại còn có cơm thịt để ăn.

Aiz, Nếu là hấn ta biết trước được Cổ Thanh Sơn còn có thể trở về thì sẽ không bao giờ dám nhớ thương Ninh Hinh a.

Mà nam nhân khiến Ngô Nhị Cầu sợ hãi lúc này đang đứng trên đất nền nhìn mọi người đào móng nhà. Bụi bay ngập trời loạn như chính lòng hấn bây giờ, trong đầu lúc thì hiện lên hình ảnh nhà mới xây xong, lúc lại là hình ảnh tân nương tử xinh đẹp. Hấn nghĩ nghĩ, giờ này chắc Ninh Hinh đã đến nhà Doãn tứ thăm rồi. Sáng sớm hấn mang theo heo cùng thỏ rừng qua còn cố ý dặn dò Doãn tứ thăm giữ lại hai con thỏ cho Ninh Hinh mang về.

Một buổi sáng móng nhà đã đào xong một nửa, mặt trời lên cao, mọi người đều đổ mồ hôi như tắm nhưng vẫn đang ra sức làm việc không thêm bận tâm, trong mắt trong đầu đang trông mau đến giờ cơm trưa để ăn thịt. Bình thường gia đình nhà nông ở thôn quê cũng chỉ có vào dịp tết hay các ngày quan trọng mới có chút thịt nên đại đa số mọi người đang làm ở đây ít nhất hơn hai tháng rồi chưa được nếm vị thịt.

Buổi trưa một đám người đi vào sân nhà Doãn tứ thăm lập tức bị mùi thơm của thịt làm cho say mê. Thơm quá a! Mọi người đều được một bán thịt heo hầm cải trắng ăn với bánh bao, nước dùng ngập dầu, thịt heo không phải cắt thành lát mỏng mà là từng miếng từng miếng to, ăn vô cùng đã nghiền.

"Thật đồ thêm a."

"Đúng vậy, ta có thể ăn được mười cái bánh bao a."

"Người đừng có ăn đem bụng no căng quá nổ bây giờ, ha ha..."

Mọi người đều mồm to ăn uống, có người ngồi xổm ở bậc thang, có người ngồi dưới gốc cây, cảnh tượng vô cùng náo nhiệt. Mùi thịt bay khắp nơi, hơn phân nửa người trong thôn đều thăm hăm mộ Cổ Thanh Sơn vận khí tốt và có bản lĩnh.

Lúc này, Cổ Thanh Sơn lại không có vội vàng ăn mà đi vào trong bếp xem Ninh Hinh. Nàng đang ngồi xổm trên đất rửa rau cải, đôi tay mềm trắng ngâm nước lâu trắng bệch lại còn hơi sưng. Cổ Thanh Sơn đau lòng nói: "Ninh Hinh, muối rửa bao nhiêu đồ ăn mà để tay thành ra như vậy?"

Ninh Hinh đem hai tay lau vào khăn, cười nói: "Muối không sao. Thanh Sơn ca, huynh đói bụng chưa, để muối đi mức đồ ăn cho."

Mức đồ ăn là việc của tức phụ Tiểu Xuyên làm, nàng ta mức xong bát nào sẽ để lên bệ cửa sổ, nam nhân trong viện tự mình qua lấy. Nàng ta nhìn thấy Cổ Thanh Sơn đi vào, hai mắt sáng ngời, tựa như nhìn thấy châu bảo, vội vàng mức một bát đồ ăn, còn cố ý mức thêm mấy miếng thịt to bỏ lên trên, hai tay bụng cần thận mang qua cho hấn.

Cổ Thanh Sơn một lòng một dạ nhìn Ninh Hinh cầm bát đi mức đồ ăn cho hấn, không có chú ý đến tức phụ Tiểu Xuyên đi lại đây, thiếu chút nữa đụng phải nàng ta khiến một bát đồ ăn đổ xuống đất.

"Thanh Sơn ca, đây là đồ ăn ta mức cho huynh, nhân lúc đang còn nóng huynh mau ăn đi, để ta đi lấy thêm bánh bao." Tức phụ Tiểu Xuyên hưng phấn cười nói.

Cổ Thanh Sơn không có nhận bát trong tay nàng ta, mà lạnh nhạt nói: "Người ăn đi, người cũng bận rộn cả buổi sáng rồi. Đồ ăn của ta Ninh Hinh đã giúp

ta đi lấy."

Nói xong hần liền xoay sang nhìn Ninh Hinh, thấy nàng đang bụng một chén đầy đồ ăn đi tới. Cố Thanh Sơn vội vàng đi qua đỡ: "Đề ta, cẩn thận coi chừng bỏng."

"Muội nào có yếu ớt như vậy a." Ninh Hinh cười đưa bát đồ ăn cho hần, lại từ nôi bên cạnh cầm một cái bánh bao nói, "Huynh ăn đỡ cái này đi, ăn hết muội lại đi lấy thêm."

"Ừ." Hần nhận bánh nhưng không vội ăn mà dặn dò nàng: "Muội cũng mau đi ăn đi, đừng có rửa rau nữa, tay đều sưng to thành như vậy."

Tức phụ tiểu Xuyên cắn cắn môi nhìn hần, nếu bàn về ơn huệ thì tất nhiên Doãn gia so với Ninh gia lớn hơn, nhưng thái độ của hần là ý gì, chỉ lo cho Ninh Hinh mà không thêm để ý gì đến người khác?

Đều nhận hai mươi lăm văn tiền công, Ninh Hinh chỉ làm vài việc lật vớt không nói còn được hần mang ơn. Cả buổi sáng nay, nàng ta cũng có chút cố tình khi để Ninh Hinh, nhưng nàng ta cảm thấy dựa vào tình nghĩa giữa Doãn gia và Cố Thanh Sơn thì nàng ta vẫn có thừa chút quyền này a.

Bạn đang đọc truyện *Điện Viên Mật Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Giấu Giày

Ăn xong cơm trưa các nam nhân liền vội vã quay về tiếp tục làm việc. Mọi người ai cũng là người thành thật, được ăn một bữa cơm ngon như thế nếu không ra sức làm gấp hai gấp ba lần thì trong lòng cảm thấy rất áy náy.

Cố Thanh Sơn quét mắt nhìn tức phụ tiểu Xuyên đang ngồi ở một bên vui đùa ăn cùng với một bát đầy thịt trước mặt nàng ta, lại nhìn sang Ninh Hinh đang đứng kế bên, trong bát chỉ có vài miếng thịt nhỏ. Trong lòng hần liền tức giận, cô nương hần yêu thương làm sao phải chịu bị khi dễ như thế?

Doãn tứ thẩm cùng tiểu Hà phụ trách làm bánh bao, đi sang nhà Tôn bà bà ở kế bên mượn bếp làm xong rồi mới mang về đây, đoán chừng lúc này còn đang lúi húi dọn bếp ở bên đó nên cả buổi sáng đều không ở đây như vậy chỉ có tức phụ tiểu Xuyên cùng Ninh Hinh phụ trách nấu ăn, chắc chắn mấy việc nhặt rau với rửa đều do Ninh Hinh làm hết còn nàng ta chỉ việc thái thịt rồi nấu mà thôi.

"Ninh Hinh, ta có dặn tứ thẩm để cho muội hai con thỏ mang về hầm bồi bổ cơ thể cho Ninh Bản ca, tứ thẩm có nói với muội không?" Cố Thanh Sơn làm bộ vô tình hỏi.

Ninh Hinh vội vàng gật đầu đáp: "Xuyên tẩu tử có đưa cho muội, muội để ở bên kia."

Cố Thanh Sơn đi qua nhìn, quả nhiên không ngoài hần dự đoán, đưa cho nàng hai con thỏ nhỏ nhất. Tối hôm qua hần đào được một ổ thỏ, hai con lớn nhất ước chừng phải bảy tám cân, một con nhỏ hơn chút cũng phải tầm ba bốn cân, còn con nhỏ nhất không đến hai cân.

"Như thế nào lại là hai con thỏ nhỏ này, hai con to đâu rồi?" Cố Thanh Sơn sắc mặt đen lại hỏi.

Tức phụ tiểu Xuyên có chút sợ, nam nhân này cùng nam nhân của nàng ta không giống nhau, đã cao lớn lại còn có bản lĩnh, mặt trầm xuống bộ dáng thật đáng sợ. Tuy nhiên hai con thỏ lớn kia nàng ta đã lên giấu đi rồi, liền chờ buổi chiều đi lên trấn bán, nếu bây giờ nàng ta đem ra chẳng phải tự thừa nhận bản thân vụng trộm giấu giếm hay sao.

"Bà bà sợ một mình thịt heo không đủ ăn nên ta liền đem cả hai con thỏ nấu chung nhưng cuối cùng thịt heo nấu vẫn dư lại một chút đang cất ở trong tủ ta định để ngày mai nấu tiếp." Tức phụ tiểu Xuyên vội vàng giải thích.

Cố Thanh Sơn nghe nàng ta giải thích xong liền dặn dò Ninh Hinh tranh thủ về nhà sớm rồi vội vàng đi nhưng vẫn không quên liếc mắt nhìn quanh sân một vòng, không hề phát hiện thấy có phơi da thỏ.

Tức phụ tiểu Xuyên vốn sốt ruột muốn đi lên trấn bán thỏ, thấy hần đã đi liền nói với Ninh Hinh: "Ta có chút việc cần về nhà mẹ đẻ, hiện tại phải đi để còn kịp tối về làm bột lên men để hấp bánh bao, người đem bát với nôi rửa đi khi nào bà bà ta về thì thay ta nói một tiếng."

Ninh Hinh gật đầu đáp ứng, nhanh nhẹn bắt tay vào làm việc. Nàng cũng không để bụng việc nàng làm ít hay nhiều vì nàng ở đây là giúp đỡ Thanh Sơn ca, cho nên cho dù Doãn gia có cáo mượn oai hùm nàng cũng có thể nhận.

Tức phụ tiểu Xuyên bụng cái rỏ từ trong phòng chứa củi ra, lại lấy một miếng vải bông gói kỹ hai con thỏ mập mạp rồi mới nhìn thẳng qua Ninh Hinh đang rửa nôi khinh bỉ hừ một cái xoay móng rồi đi. Đã từng là nữ nhi lí chính, nhà nàng xem nàng giống như một đại tiểu thư cũng không cho xuống ruộng làm việc, nhưng bây giờ thì sao chứ, phượng hoàng rơi xuống còn không bằng gà, nhìn nàng chịu khổ trong lòng nàng ta vô cùng sáng khoái.

Nàng ta một đường chạy vội lên trấn liền đem hai con thỏ mập bày ra bán, nàng ta da mặt dày cũng không biết ngại, mở miệng hét to, đem hai con thỏ khen đến mức như mỹ vị nhân gian. Cũng coi như nàng ta gặp may, đại thiếu gia Hạ gia vừa đúng lúc nghe được tiếng hét to đi ra nhìn, nhớ đến thê tử

Ninh Quyên bởi vì mấy ngày nay mang thai mà không ăn được gì, liền có ý định mua, liền đi đến hỏi nàng ta bán bao nhiêu tiền.

Tức phụ tiểu Xuyên không biết hẳn là cô gia của Ninh gia, thấy bộ dáng hẳn muốn mua liền vội vàng nói: "Thịt thỏ bình thường là ba mươi văn một cân, còn thỏ của ta là thỏ rừng hoang dã tự nhiên tất nhiên sẽ mắc hơn một chút bốn mươi văn một cân, hai con này tổng cộng tầm mười lăm mười sáu cân, ước tính tầm sáu trăm văn, như vậy đi, nếu người mua cả hai ta bớt xuống cho một chút, người trả ta năm trăm văn, ít hơn nữa thì không được."

Đôi mắt nàng ta giáo hoạt nhìn về phía thiếu gia của tiệm vải, nếu hẳn thấy đất nàng sẽ giảm xuống một chút, dù sao nàng vẫn có hơi.

Hạ gia có tiền, thế tử lại đang mang thai nên Hạ Vũ tất nhiên không để bụng chút tiền này, cũng lười lười qua tiếng lại với một phụ nhân, sáng khoái lấy ra năm trăm văn trả cho nàng ta, rồi phân phó tiểu nhị nhanh mang thỏ về nhà hầm để tối cho Ninh Quyên ăn.

Năm trăm văn là nửa quan tiền a. Nàng ta vội vàng xách rô đi nhanh sợ bị ai cướp. Từ khi thành thân bà bà đem tiền bạc trong nhà quản vô cùng chặt, trượng phu lại là người không có tiền đồ, cũng không giúp nàng ăn xén một chút tiền riêng nào, mỗi lần đi lên trấn họp chợ cũng chỉ cho nàng ta ba đến năm văn tiêu vặt, nàng ta muốn mua chút đồ ăn vặt cũng khó khăn.

Bây giờ thì tốt rồi, Cố Thanh Sơn xây nhà ít nhất cũng cần một tháng, mỗi ngày nàng ta tìm cát ăn bớt một chút, sau một tháng nàng ta có thể tích cóp được mấy ngàn văn tiền a. Trời a, nhiều tiền như vậy quả thực nàng ta không dám nghĩ tiếp.

Mặt trời ngả xuống phía Tây, bên đất nhà Cố Thanh Sơn mọi người vẫn đang làm việc hăng say, đều đào gần xong, mọi người đang cố gắng hoàn thiện để ngày mai bắt đầu xây. Tuy biết làm thêm một ngày sẽ có thêm tiền cùng đồ ăn ngon nhưng ai ai cũng không thể không biết xấu hổ mà kéo dài công việc làm chuyen trái lương tâm.

Sắc trời dần tối, mọi người làm xong việc liền quay về nhà, Cố Thanh Sơn một bên vội vàng dọn dẹp, một bên không ngừng nhìn về phía cửa thôn. Sông Lai Thủy Hà lặng lẽ chảy xuôi, từng nóc nhà đều có khói bếp tỏa ra, hẳn đang chờ đợi cô nương hẳn yêu mang cơm cho hẳn.

Gần đây hẳn ngày càng nhớ nàng, hẳn không thể suốt ngày nhìn thấy nàng nhưng hẳn biết điều đó là không thể, thì ít nhất một ngày cũng có thể thấy nàng hai lần, nếu là buổi tối không gặp nàng, hẳn liền không ngủ được.

Rất xa, có một bóng rắng cô nương bụng rô đi tới. Trong lòng Cố Thanh Sơn vui vẻ liền không nhìn thêm nữa mà vội vàng đi ra bờ sông rửa sạch tay chân. Chờ hẳn rửa xong ngẩng đầu lên thì cô nương kia cũng vừa tới, vừa thấy thân hình chắc nịch hẳn liền biết không phải là Ninh Hinh mà là tiểu Hà. Cố Thanh Sơn trong lòng mất mát không có cách nào có thể hình dung được, hẳn ở trong lòng yên lặng nói: Ninh Hinh, móng đều đào xong, nàng cũng không tới xem một chút hay sao? Một buổi chiều không gặp mặt, chẳng lẽ nàng cũng không nhớ ta chút nào hay sao?

Hắn bên này buồn bã đá vài cục đá xuống sông, lại cũng không biết Ninh Hinh ở bên kia cũng đang rối rắm. Buổi tối nương nàng hấp bánh bao nhân rau dại muốn cho Ninh Hạo mang qua cho hẳn nhưng tìm mãi không thấy tên nhóc kia liền đi qua hỏi Ninh Hinh.

Nàng đang ngồi ở trên giường đất làm giày, mỗi một mũi kim đều vô cùng cẩn thận và chú ý, đường may phải ngay hàng thẳng lối, lần trước hẳn vội vàng đi lính nên nàng cũng may nhanh đường may quả thật rất xấu, nếu lần này làm không tốt còn không bị hẳn chê cười hay sao.

"Ninh Hinh, con có biết tiểu Hạo đi đâu không?" Nương nàng đẩy cửa đi vào.

Ninh Hinh đang nghĩ đến lúc nhận giày hẳn có hay không sẽ khen bản thân mình tay nghề tốt, nương nàng đột nhiên xông vào, sợ đến mức nàng theo bản năng liền đem giày giấu xuống phía dưới giường đất.

Nương Ninh Hinh sừng sốt, bà thấy rõ ràng đó là một đôi giày nam chỉ là bà chưa từng thấy Ninh Hinh giấu đồ vật bao giờ. Ninh Hinh cũng thường xuyên may giày cho chồng bà cùng Ninh Bán thì có việc gì phải giấu chứ?

Nương Ninh Hinh bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, sắc mặt liền trầm xuống. Nếu là may giày cho người trong nhà nàng khẳng định sẽ không giấu, vì vậy đôi giày kia là vụng trộm làm cho nam nhân nào đó, sẽ là ai chứ, chẳng lẽ là... Đồng Thiếu Thành?

Tuy rằng cùng Đồng gia lui hôn nhưng Đồng Thiếu Thành đối với Ninh Hinh vô cùng yêu thích, lúc trước mọi người đều thấy. Có thể hay không hẳn lên lút tìm Ninh Hinh, dùng lời ngon tiếng ngọt dỗ nàng để nàng vụng trộm lui tới cùng hẳn. Nhưng trực giác của bà cho thấy Ninh Hinh sẽ không làm như vậy, chỉ là việc nàng lên lút làm đôi giày kia thật sự... rất đáng nghi ngờ.

"Nương... nương có việc gì không ạ?" Làm chuyện lên lút nên trong lòng Ninh Hinh lúc này như con nai nhảy loạn, lo lắng lại hồi hộp.

Nương nàng nhìn nàng một lúc như đang nghiền ngẫm việc gì đó, sau đó mới mở miệng nói: "Ta đang tìm Ninh Hạo để bảo hẳn mang bánh bao qua cho Thanh Sơn. Con có biết nó ở đâu không?"

Ninh Hinh thấp giọng, cúi đầu đáp: "Chắc... chắc thằng bé đang mãi chơi ở đâu đó, để con đi tìm cho."

Nói xong nàng tính đi ra ngoài để tìm Ninh Hạo nhưng lại bị nương ngăn lại: "Không cần. Để ta đi tìm cho, con đang bận gì thì làm đi."

Nói xong liền quay lưng đi, bỏ lại Ninh Hinh còn đang đứng ngẩn ngơ trong phòng.

Ngày hôm sau Ninh Hinh dọn dẹp xong xuôi mọi việc ở trong nhà, tính toán thời gian liền đi qua nhà Doãn tứ thăm để phụ nấu nướng. Lúc nàng đến còn mang theo mấy cái bánh nướng làm cho Cố Thanh Sơn. Hẳn thấy nàng đến thì cười rất vui vẻ: "Ninh Hinh, muội đến rồi."

"Nương muội có làm mấy cái bánh bao muội mang cho huynh." Ninh Hinh nhỏ nhẹ nói.

Cố Thanh Sơn cười hắc hắc tiếp nhận ổ nhỏ trong tay nàng, lấy bánh ra trực tiếp cầm ăn, vừa ăn vừa nói chuyện với nàng.

"Hôm qua tiểu Xuyên tức phụ bắt muội làm hết mọi việc có phải không?" Cố Thanh Sơn không vui hỏi.

"Cũng không có việc gì dù sao muội sang đây là để giúp huynh nên làm nhiều thêm một chút cũng không sao."

"Làm sao có thể không sao chứ?" Cố Thanh Sơn nghiêng răng nói, "Ngày hôm qua ta dặn để cho nhà muội hai con thỏ lớn vậy mà nàng ta dám nói dối là lấy nấu ăn. Ta nhìn khắp sân không hề thấy có phơi bộ da thỏ nào, không lẽ nàng ta vứt đi. Ta mới không tin. Một bộ da thỏ phơi khô bán cũng được mấy chục văn."

"Còn... còn có chuyện như vậy sao?" Ninh Hinh nghe xong, mắt hơi mở lớn, cau mày suy nghĩ.

"Chắc chắn nàng ta lên lút giấu riêng đem bán kiếm tiền rồi. Đã làm việc thất đức còn dám bắt muội làm nhiều việc. Nàng ta nghĩ nàng ta là ai a. Nhận tiền công của ta mà còn lười biếng."

Ninh Hinh nhỏ giọng hỏi: "Thanh Sơn ca, vậy... huynh định tính toán như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Diên Viên Mật Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Chống Lưng

Cố Thanh Sơn chỉ vào một mảnh đất cỏ xanh mượt nằm ở phía dưới chân núi nói với Ninh Hinh: "Muội xem ở chỗ này ta định sáng ngày mai đi lên trần mua hai cái nồi sắt lớn, rồi xây một cái bếp đơn giản, dù sao cũng đang có sẵn thợ xây nên khá tiện, làm chút bếp này cũng mất không nhiều thời gian. Lại mua thêm thớt, mấy cái chậu, và vài thứ đồ gia vị dùng để nấu ăn. Về sau liền không qua bên nhà Doãn tứ thăm nấu ăn nữa, có thể nấu ngay tại đây, mọi người ăn xong cũng sẵn tiện ngồi xuống gốc cây to nghỉ ngơi một lát."

Ninh Hinh đến gần nhìn nhìn, ước lượng một chút, mới gật đầu nói: "Muội thấy được đó nhưng muội chỉ sợ... Tứ thẩm sẽ không vui."

Cố Thanh Sơn cười đáp: "Ta cũng không quản được, ta không có bạc đãi nhà thẩm ấy, bản thân ta không thẹn với lương tâm của mình. Còn muội, cũng đừng sợ tức phụ tiểu Xuyên, nàng ta tính là cái gì chứ? Cũng dám khi dễ muội. Hừ! Thông qua việc nhỏ này mới thấy rõ nhân phẩm của nàng ta như thế nào, sau này muội cũng đừng qua lại với bọn họ."

Lời này Ninh Hinh đồng ý, nàng nói: "Tứ thẩm tuy có hay cảm râm nhưng làm người vẫn tương đối chính trực, tiểu Hà cũng là người thành thật, còn hai vợ chồng tiểu Xuyên thì khó mà nói, muội cũng cảm thấy huynh ít đi lại với bọn họ thì hơn, miễn cho bản thân bị lừa."

Cố Thanh Sơn bồi Ninh Hinh đi ra đám đất trồng rau nhưng lại không để nàng làm mà tự hấn giúp nàng nhỏ đồ ăn: "Sáng mai muội cùng tiểu Hạo theo ta lên trần mua đồ nhé, có vài thứ dùng nấu ăn và gia vị ta không quá hiểu biết. Hôm nay có người hỏi về tiền công, ta nghĩ về sau vẫn nên làm ngày nào trả tiền công ngày đó, mất công mọi người trông ngóng. Về sau muội không cần phải nấu cơm, mỗi ngày muội mang tiền công cần phát qua, phân chia sẵn để đến chiều trả cho mọi người giúp ta là được."

Ngày hôm sau, tức phụ tiểu Xuyên chờ mãi chờ mãi không thấy Ninh Hinh đến đành phải tự mình rửa rau nấu ăn, mới đầu nàng ta còn làm chậm chạp sau lại thấy cũng gần trưa rồi mới vội vàng nhanh chân nhanh tay hơn. Bận việc cả buổi khiến nàng ta vừa mệt vừa ra một người đầy mồ hôi, ở trong lòng thầm mắng Ninh Hinh không ít lần.

Thịt trong nồi hôm nay so với hôm qua ít hơn, bởi vì nàng ta để lại một cái chân giò heo dự tính để dành cho mọi người trong nhà nàng ta ăn, ai biết ngày mai Cố Thanh Sơn có mang thịt đến nữa không.

Doãn tứ thẩm cùng tiểu Hà nâng một ổ bánh bao lớn từ bên nhà Tôn bà bà lại đây, vừa vận dụng phải Cố Thanh Sơn mang theo mọi người đi vào, Ninh Hinh cùng Ninh Hạo cũng ở trong đám người đó.

Tức phụ tiểu Xuyên thấy Ninh Hinh đến giờ ăn cơm mới đến, liền xụ mặt, liếc mắt nhìn qua không vui nói: "Mau đến đây múc đồ ăn đi, đại tiểu thư a, ta hôm nay mệt đến mức tay nâng không nổi. Thanh Sơn đại ca, hôm nay huynh cũng đừng phát tiền công cho nàng a, cả buổi sáng nàng cũng không qua làm việc, bây giờ còn có mặt mũi chạy đến cợ cơm."

Cố Thanh Sơn trầm mặt, giọng lạnh lùng nói: "Có tính tiền công hay không là chuyện của ta, người quản cái gì? Sáng nay Ninh Hinh cùng Ninh Hạo giúp ta làm việc khác, nàng làm so với người vất vả hơn rất nhiều."

Ninh Hinh đi qua mức đồ ăn, nhàn nhạt nói: "Ta không cần tiền công, ta chỉ qua phụ giúp Thanh Sơn ca mà thôi."

Cố Thanh Sơn kim nén lửa giận xoay sang cười nói với Doãn tứ thẩm: "Tứ thẩm, ở nhà thẩm nấu cơm hoài cũng không tiện, mà mọi người lại còn phải đi

xa như vậy để ăn. Hôm nay ta đã mua hai cái nồi, lại đắp một cái bếp lò đơn giản, về sau liền nấu cơm ở đám đất trồng dưa bên cạnh đi. Để muối thân thể hơi ốm, làm chút việc này đúng là khiến cơ thể mệt mỏi, nếu là khiến đệ muội một sinh bệnh tiểu Xuyên nhất định không tha cho ta. Vậy từ ngày mai thăm cũng đừng để đệ muội qua phụ nữa, đầu bếp trong thôn chúng ta là Ninh Hi thức sáng nay gặp ta cũng có ý định qua hỗ trợ rồi.

Ninh Hi là đầu bếp nấu ăn ngon nhất của Ninh gia trang, đám cưới đám tang đều do hắn nấu, mỗi ngày chỉ cần trả mười lăm văn tiền và một bữa cơm. Ngày hôm qua hắn nghe nói làm việc cho Cố Thanh Sơn được trả hai mươi lăm văn, hôm mộ đến mức mắt đều đỏ.

Ninh Trường Thủy là người mà từ nhỏ ai ai cũng chọc ghẹo cùng với Cố Thanh Sơn là một đôi, đáng tiếc cả hai đều là nam. Hôm nay lúc mọi người đang bận rộn xây nhà, nhìn thấy Cố Thanh Sơn đánh xe ngựa chở đầy một xe đồ vật cùng với tỷ đệ Ninh Hinh trở về, bây giờ lại thấy hắn dốc sức đứng ra nói chuyện làm chỗ dựa cho Ninh Hinh, trong lòng Ninh Trường Thủy hình như mơ hồ có chút hiểu rõ. Vừa đưa tay nhận bát đồ ăn từ tay Ninh Hinh, Ninh Trường Thủy vừa cười phụ họa nói: "Nếu là do Ninh Hi thức làm đồ ăn thì thật tốt, bình thường chỉ cần ngửi mùi đồ ăn thức ấy làm cũng khiến người ta ứa nước miếng rồi, bây giờ còn có thể ăn những món ăn ấy thì vô cùng tuyệt vời a."

Vừa nghe những lời này, tức phụ tiểu Xuyên sợ đến mức mặt mũi trắng bệch, trên trán mồ hôi lạnh tuôn ra. Nếu không nấu ăn ở nhà nàng ta nữa thì nàng ta làm sao có thể giấu bớt đồ ăn chứ, số tiền trong mơ của nàng ta ngay lập tức hóa thành hư không. Chỉ mỗi cái đó cũng chưa tính, bây giờ ngay cả hai lăm văn tiền công mỗi ngày cũng không thể kiếm được, việc làm tốt như vậy, bây giờ biết kiếm ở đâu.

Doãn tử thăm trầm mắt liếc về phía con dâu đang choáng váng đứng im bên cạnh, lúng túng nói với Cố Thanh Sơn: "Nếu là đồ ăn do Ninh Hi nấu thì tốt vô cùng, chỉ là..."

Bà ta cũng không hy vọng con dâu mất công việc tốt này a, nhưng bản thân bà ta lại ngượng ngùng không dám nói ra, dù sao nhà bọn họ vẫn còn ba người có thể làm việc cho Cố Thanh Sơn kiếm tiền.

Vừa thấy bà ta muốn từ bỏ, tức phụ tiểu Xuyên tức giận nói: "Thanh Sơn đại ca, ta không sợ mệt, ta có thể làm, ngươi nhìn nhìn, ta làm việc vẫn rất nhanh nhẹn a."

Nói xong liền đoạt cái muỗng trong tay Ninh Hinh giúp mọi người múc đồ ăn.

Cố Thanh Sơn gật đầu nói: "Được rồi. Nếu là như thế này trước tiên không cần mời Ninh Hi thức mà cứ để đệ muội làm tiếp đi, bắt quá, ngươi cũng đừng cậy mạnh, nếu cảm thấy mệt mỏi liền nói dù sao Ninh Hi thức đã báo trước với ta lúc nào gọi thức ấy đi làm cũng được. Ninh Hinh, muội cũng mệt cả buổi sáng rồi, đi ăn cơm đi."

Ăn cơm trưa xong, Cố Thanh Sơn kêu Ninh Hinh và Ninh Hạo cùng nhau quay về chỗ đất trồng dưa. Tức phụ tiểu Xuyên hàm hồ gọi tiểu Hà phụ rửa bát đĩa nồi niêu, sau đó liền theo bà đi qua bếp lò bên đám đất trồng dưa để dọn dẹp, chuẩn bị sẵn đồ dùng cho ngày mai.

Lúc bọn họ tới liền thấy Ninh Hinh đang ngồi dưới một gốc cây cổ thụ đếm tiền, trong rõ bỏ rất nhiều văn tiền, nàng cứ đếm đủ hai mươi lăm văn liền lấy dây xâu lại, sau đó thắt một nút thắt cố định.

"Nàng ta lại chỉ cần làm việc nhẹ nhàng, hừ." Tức phụ tiểu Xuyên bĩu môi nói.

Doãn tử thăm không vui trừng mắt nhìn đứa con dâu tham ăn lười làm của mình, mắng: "Ngươi muốn làm thì làm, không muốn thì thôi, vẫn còn rất nhiều người chờ có cơ hội làm đây."

Tức phụ tiểu Xuyên nghe bà ta mắng xong mặt mũi xám xịt im miệng, tập trung múc nước rửa bếp.

Cố Thanh Sơn cả buổi chiều đều không lộ diện, mang theo Ninh Hạo đi vào trong núi. Tới gần hoàng hôn thân mình cao lớn của hắn mới xuất hiện ở dưới chân núi, trên vai khiêng một con lợn rừng lớn, ước chừng khoảng một trăm cân. Ninh Hạo đi bên cạnh thì cầm cung tên giúp hắn, trong tay còn xách thêm một con chồn lông trắng, con chồn kia trông rất xinh đẹp, hai chân duỗi duỗi, cư nhiên là còn sống.

Ninh Hinh vội vàng đi lên đón, lại đột nhiên phát hiện ở vạt áo ngắn bên ngoài của Cố Thanh Sơn có dính vế máu, nàng hoảng sợ, hai con mắt rung rung, giọng nói run run hỏi: "Thanh Sơn ca, huynh... huynh không có bị thương chứ?"

Nghe được giọng nói lo lắng của nàng, trong lòng hắn rất vui, nàng như vậy có được tính là đang lo lắng cho hắn hay không, có phải nàng cũng có chút động lòng với hắn đúng không?

"Không sao, muội yên tâm đi. Đây đều là máu của lợn rừng, lát nữa ta đi ra sông tắm giặt một chút là tốt thôi." Cố Thanh Sơn định đặc cười, đem lợn rừng trên vai ném xuống bãi cỏ, chống eo thờ dốc. Săn được một con lợn rừng to như vậy hắn cũng tốn rất nhiều sức, lại còn phải khiêng nó từ trên núi cao về đây, đôi giày hắn mang do dùng qua nhiều lực mà đã bị rách, nhìn lộ ra gần hết ngón chân cái.

Ninh Hạo kích động mà quơ chân quơ tay khen: "Tỷ, tỷ chưa thấy qua đâu, Thanh Sơn ca vô cùng lợi hại, chỉ bắn vèo vèo mấy cái mũi tên con lợn rừng này liền không chạy được. Nhưng con gia hỏa này cư nhiên không chạy mà muốn cùng chúng ta liều mạng, bị Thanh Sơn ca chém một đao, gần đứt cái đầu mới chết, ha ha..."

Nhìn đệ đệ mình về mặt vô cùng tự hào và sùng bái, Ninh Hinh nhìn không được chọc hắn: "Vậy lúc lợn rừng xông đến, đệ đang làm cái gì?"

"Đệ hà? Tất nhiên là đệ đang trốn ở phía sau gốc cây to để không gây phiền toái cho Thanh Sơn ca a." Ninh Hạo về mặt đúng lý hợp tình nói.

Ninh Hinh buồn cười nói: "Đệ còn biết bản thân mình sẽ gây phiền toái a."

Cố Thanh Sơn một bên đứng điều hòa lại hơi thở, một bên nhìn hai tỷ đệ trêu chọc nhau, trong mắt tràn đầy một mảnh nhu tình.

Sau khi giúp Cố Thanh Sơn phát tiền công cho mọi người, hai tỷ đệ lại giúp hắn dọn dẹp một chút đồ đạc rồi mới ra về. Buổi tối nàng tranh thủ làm cho xong đôi giày mới cho hắn, lúc này nhìn thấy đôi giày hắn đi rách một lỗ lớn nàng liền nghĩ phải mau mau may xong giày mới cho hắn mới được.

Tiểu cô nương đáng người thương tha, gương mặt chăm chú ngồi may giày dưới ánh sáng mờ mờ rất giống một người thê tử đảm đang may vá cho chồng, chỉ có điều bây giờ nàng vẫn chưa nhận ra lòng mình mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Mật Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Ngượng Ngùng

Ngày hôm sau mới tờ mờ sáng, Ninh Hinh liền xách rổ đi ra bãi đất trồng rau.

Lúc này, Cố Thanh Sơn cũng đã dậy, đang ở bãi đất bên cạnh đám đất trồng rau nhà Ninh Hinh cảm thiết thương luyện tập, thật vất vả mới học được chút võ nghệ, cũng không thể vì lười nhác mà mai một dần. Buổi sáng nơi này vừa vặn không có ai, hắn để lưng trần luyện quyền tằm nửa canh giờ, cơ bắp trên người đầm đìa mồ hôi, từng quyền vung lên lực đạo rất mạnh.

Từ xa hắn đã nhìn thấy bóng dáng của Ninh Hinh, hắn vội dừng động tác lại, dùng sức xoa xoa hai mắt, sợ là chính mình còn chưa tỉnh ngủ nhìn nhầm.

Đi đến nơi, Ninh Hinh chỉ liếc mắt nhìn qua cơ thể cường tráng của hắn một cái liền đỏ mặt cúi đầu, từ trong rổ lấy ra một đôi giày mới đưa qua cho hắn.

"Thanh Sơn ca, muội có làm cho huynh một giày mới, huynh đi thử xem có vừa chân không?"

Nam nhân thụ sủng nhược kinh, vội vàng ném thiết thương trong tay, lại dùng sức lau tay trên quần cho sạch mới run run cầm lấy đôi giày từ trong tay nàng. Là một đôi giày vải màu xanh, kiểu giày này trong thôn đa phần mọi người đều mang, nhưng đường may lại vô cùng tinh xảo, đế giày vững chắc, mặt giày chỉnh tề sạch sẽ, vừa nhìn qua là biết người làm đã bỏ rất nhiều tâm tư.

"Ninh Hinh, muội thật tốt... lần trước tay muội bị trầy chính là vì làm giày cho ta phải không?" Hai tròng mắt của hắn sáng lấp lánh, hắn cũng không ngờ nàng lại làm giày cho chính mình.

Ánh mắt của hắn quá mãnh liệt, Ninh Hinh chỉ khẽ ừ một tiếng nhỏ mà không dám ngẩng mặt nhìn hắn.

Nhìn dáng vẻ then thưng của nàng, Cố Thanh Sơn hạnh phúc đến ngất ngây, quả thực không biết nói cái gì thì tốt, tay trái cầm giày càng trở nên run hơn. Hắn kích động, tay phải vội vàng vươn ra nắm lấy bàn tay nhỏ của nàng nói: "Tay muội đã tốt hơn chưa? Để ta nhìn xem."

Hắn lật tay nhỏ của nàng, nghiêm túc mà nhìn kỹ một lượt, ở mấy ngón tay có vài vết đỏ, chắc là do làm giày cho hắn mới bị thương.. Cố Thanh Sơn bỗng nhiên cúi xuống, học nàng từng làm đem ngón tay kia bỏ vào trong miệng.

Tay đứt ruột xót, bỗng dưng từ đầu ngón tay truyền thẳng lên não từng đợt cảm giác ấm áp lại ẩm ướt, Ninh Hinh vừa ngẩng đầu liền rơi vào ánh mắt quần quýt si mê của hắn. Ánh mắt này nàng đã từng nhìn thấy, vào lúc hai người bọn họ đi thành Mạo Châu hắn sẽ ngẫu nhiên lơ đãng toát ra vài lần. Nhưng là, mấy lần kia đều không có như lần này vô cùng nồng nhiệt, nóng bỏng, tình ý đều biểu hiện trắng ra.

Đầu lưỡi của hắn khẽ liếm, một cảm giác ngứa ngứa truyền thẳng vào tim khiến tim nàng đập loạn nhịp. Nàng tưởng đem ngón tay rút ra lại rút không được, xấu hổ đến mức mặt đỏ như máu. Tiểu cô nương hai mắt long lanh ngập nước nhìn về phía hắn, giọng nũng nịu gọi: "Thanh Sơn ca..."

"Ninh Hinh, ta... ta đi nhà muội cầu hôn được không?" Thấy nàng không có tức giận, Cố Thanh Sơn cảm thấy nàng có thể phát hiện ra tâm ý của chính mình, liền lấy hết can đảm mở miệng dò hỏi.

Giờ phút này trong lòng Ninh Hinh loạn thành một đoàn, can bản là không thể nghe rõ hắn nói cái gì, thấy hắn hơi thả lỏng lực đạo liền nhân cơ hội vội vàng rút tay về.

Cố Thanh Sơn mong đợi nhìn nàng, trong lòng rất thấp thỏm, chờ mong câu trả lời của nàng. Nhưng sau khi đem ngón tay rút về nàng lại không hề nhìn hắn, hai tay che lại nơi lồng ngực, giống như vị trí kia sẵn sàng nhảy ra. Ánh mắt của hắn tự nhiên cũng bị chỗ đó hấp dẫn, qua mười ngày, chỗ đó dường như so với lúc hắn vừa về gặp nhau hình như lại lớn thêm một chút. Hắn theo bản năng nhìn bàn tay to của mình, nếu nắm ở nơi đó, tựa hồ rất là vừa vặn.

Ninh Hinh cố gắng bình tĩnh lại, mới dám ngẩng đầu lên nhìn hắn, lại thấy hắn thất thần nhìn chằm chằm ngực của mình, lập tức vừa thẹn vừa tức, muốn hận hắn lại hận không được, chỉ đành quay đầu chu cái miệng nhỏ nhắn kháng nghị.

"Ninh Hinh, muội đáp ứng rồi có phải hay không?" Cố Thanh Sơn nóng nảy hỏi, làm sao hắn có thể mặc nàng không để ý hắn chứ, vội vàng nắm lấy cổ tay nàng kéo lại.

"Vừa rồi huynh đã nói cái gì? Mọi người nghe không rõ." Ninh Hình rũ đầu đáp.

"Ta nói..." Vừa rồi dưới sự xúc động hân hoan miệng nói ra, tuy là nói khá nhanh, đầu óc bản thân cũng chưa kịp suy nghĩ rõ, nhưng là... nếu... nếu bây giờ bảo hắn nói lại một lần nữa, hắn lại không thể nói nên lời.

Hắn sợ, sợ nàng cự tuyệt, sợ nàng cứ như vậy quay đầu rời đi. Nếu là thế, chỉ sợ cũng không thể giống như bây giờ mỗi ngày có thể nhìn thấy nàng. Nàng chỉ giúp hắn làm giày mà đã thẹn thùng như vậy, chẳng sợ hắn ngậm ngón tay nàng vào trong miệng nàng cũng chưa tức giận, như vậy còn chưa đủ chứng minh nàng cũng có chút thích hắn hay sao? Bất quá chỉ là một tầng giấy mỏng ngăn cách, chờ thêm vài ngày xây nhà xong hắn sẽ sang nhà nàng cầu hôn không tốt hơn là xé toạc ra ngay lúc này.

"Không, không có nói cái gì. Mọi người đi về trước đi, một lát nữa liền có người đến làm việc rồi." Khôi phục lại bình tĩnh, hắn buông lỏng tay, yên lặng nhìn nàng rời đi.

Ninh Hình lại không có khôi phục nhanh như hắn, trong lòng còn đang rất loạn, cũng không miệt mài theo đuổi đến tận cùng hắn có ý gì, mà vội vàng chạy đi thật nhanh. Chạy đến bờ sông, nàng bỗng dừng quay lại.

Hai mắt Cố Thanh Sơn lập tức phát ra ánh sáng mãnh liệt, nàng quay lại nói với hắn là đồng ý phải không? Nàng vốn dĩ là nghe rõ nhưng chỉ vì ngượng ngùng mới không có thừa nhận?

Hắn vừa kích động vừa miên man suy nghĩ, thậm chí còn cố ý bước lên vài bước để đón nàng, nhưng lại thấy nàng không hề nhìn về phía hắn, cuối đầu vội vàng chạy qua đám rau, nhanh tay nhổ một nắm bỏ vào rổ rồi lại chạy nhanh đi.

Hắn mắt nhắm nhắm theo nàng đến bờ sông mới dừng lại, nhìn bóng dáng nàng càng lúc chạy càng xa, thẳng đến lúc mắt hút ở cuối con đường hắn mới ừ ừ cuối đầu.

"Haiz!" Hắn thở dài, không còn tâm trạng luyện thiết thương, xách một xô nước, đi tưới cho mấy cây hoa nhà nàng thích.

"Đang nghĩ Ninh Hình à?" Phía sau truyền đến một giọng nói hài hước.

"Ừ..." Cố Thanh Sơn đột nhiên phản ứng lại, xoay người quay đầu lại bối rối chối: "Không phải."

Ninh Trường Thủy cười ha ha: "Thanh Sơn à, người gạt được người khác nhưng không gạt được ta nha, từ nhỏ người liền đối xử rất khác với Ninh Hình, lúc còn côi trưởng thành thích xoay quanh nàng, còn để nàng nhìn xem chim của người lớn hay không, ha ha..."

"Người mau cắt cho ta." Cố Thanh Sơn xấu hổ mặt đỏ bừng, đem nửa xô nước còn lại hắt qua.

Ninh Trường Thủy nháy sang một bên tránh đi, chậm rãi thu lại ý cười, nghiêm mặt nói: "Người như thế nào còn không đi qua nhà nàng cầu hôn? Sẽ không sợ chậm chạp có người cầu hôn trước sao?"

Cố Thanh Sơn đem thùng nước ném sang một bên, uể oải ỉu xiu ngồi xổm trên mặt đất, buồn rầu nói: "Ta vừa rồi mới hỏi nàng, nhưng là nàng còn không có đáp ứng. Người cảm thấy nàng sẽ thích ta sao?"

"Không thể nào." Ninh Trường Thủy nhíu mày nói, "Lấy điều kiện hiện tại của người, chỉ có người lựa chọn người khác chứ làm gì có chuyện người khác lựa chọn người. Ninh gia khẳng định sẽ vui vẻ mà gả nàng cho người, nàng làm sao có thể cự tuyệt người chứ."

"Không hẳn là cự tuyệt, nàng chỉ nói nghe không rõ, nhưng ta lại không dám hỏi thêm một lần nữa." Cố Thanh Sơn gục đầu xuống nói.

Ninh Trường Thủy vỗ vỗ bả vai hắn an ủi: "Ta hiểu, huynh đệ, người thích nàng nhiều năm như vậy, hắn sẽ lo lắng. Lúc trước vì cưới được tiểu Xuân, ta cũng giống như người rồi rắm một thời gian dài, nhưng sau khi thành thân xong thì trở nên tốt hơn. Chỉ cần người luôn kiên trì đối xử tốt với nàng, sớm muộn gì nàng cũng sẽ động tâm thôi. Bất quá, ta chỉ sợ bản thân người không kiên định, ta nói cho người biết a, hiện tại trong thôn chúng ta nhà nào có cô nương đều đang nhìn chằm chằm vào người đó. Cha vợ của ta luôn cảm thấy gả tiểu Xuân cho ta là khiến nàng chịu khổ, hiện tại liền muốn đem cô em vợ của ta là Ngô Lan Lan gả cho người có tiền có thế, nên bây giờ đang xem trọng người đó."

Cố Thanh Sơn cười đáp: "Ta chỉ cần một mình Ninh Hình mà thôi, người khác ai cũng không cần."

Ninh Trường Thủy nhìn hắn gật gật đầu, quả nhiên giống bản thân suy đoán. Cha vợ biết hắn cùng với Cố Thanh Sơn chơi với nhau từ nhỏ, cố ý làm cho hắn đi nghe ngóng xem người ta có ấn tượng như thế nào về Ngô Lan Lan. Hiện tại xem ra bản thân Cố Thanh Sơn đã kiên định với sự lựa chọn của mình rồi, không cần phải suy xét thêm ai nữa.

"Thanh Sơn, về sau có biện pháp kiếm tiền nào, nhớ phải nghĩ đến ta a, mất công cha vợ cứ ghét bỏ ta nghèo." Ninh Trường Thủy nửa đùa nửa nghiêm túc nói.

"Được." Cố Thanh Sơn sáng khoái đáp ứng, lại thấy có người đi tới, vội vàng đứng lên đón.

Mọi người làm vô cùng khí thế, qua một buổi sáng móng nhà đã xây gần xong, lúc này cần xúc đất lót nền, liền phân năm người đi qua chỗ đánh dấu đào ao trồng xen để đào đất, lại phân tiếp năm người nữa chở đất quay về để đổ lên nền nhà và sân.

Sáng nay, Cố Thanh Sơn không cho Ninh Hinh đi nấu cơm, chỉ để nàng đi theo Vương thợ mộc phụ cầm cái này cái kia. Vương thợ mộc hơn năm mươi tuổi, tính tình hiền hòa, cùng cha Ninh Hinh có quen biết nên vừa làm vừa nói chuyện phiếm với nàng.

Ninh Hinh nhìn ông bảo khung cửa sổ, liền nói: "Vương đại bá, ta cảm thấy cửa sổ nên mở ra bên ngoài mới đúng, vì sao ở thôn chúng ta cửa sổ đều mở vào bên trong vậy? Tiểu Hạo nhà ta khi còn nhỏ ngồi chơi trên giường đất luôn bị đụng vào cánh cửa sổ, có một lần sau gáy sưng lên một cục rất to, phải mất rất lâu mới xẹp xuống."

Vương thợ mộc cười ha ha nói: "Mở bên trong hay mở bên ngoài đều có cái lợi riêng. Mở từ bên trong buổi tối lạnh ngồi dậy liền có thể đóng cửa sổ không cần phải đi ra ngoài. Mở từ bên ngoài đứa nhỏ không dễ bị đụng phải nhưng lại rất dễ đụng trúng người lớn. Có thôn cửa sổ đều mở từ bên ngoài cho nên muốn mở bên nào thì tùy vào chủ nhà yêu cầu a."

Ninh Hinh nghĩ nghĩ, đem vụn gỗ ông bảo ra quét sang một bên rồi mới nói tiếp: "Người lớn chúng quy không dễ đụng phải, vẫn là trẻ em quan trọng hơn, vạn nhất đụng vào đầu thì nguy hiểm."

Cố Thanh Sơn ở gần đó loáng thoáng nghe được nàng nói cái gì mà trẻ em, liền lén lút đi lại gần hỏi: "Đang nói cái gì mà làm muội vui về thế?"

Vương thợ mộc vừa thấy chủ nhà đến, liền ngừng làm việc, nghiêm túc hỏi: "Vừa rồi Ninh Hinh nha đầu nói cũng có đạo lý, cửa sổ mở từ bên trong dễ đụng phải trẻ em khi chơi trên giường, người xem nếu thích mở từ bên ngoài thì nói cho ta biết luôn, bây giờ còn chưa bắt tay vào làm để chỉnh sửa hơn."

Cố Thanh Sơn nhân cơ hội nhìn nàng một cái, cười nói: "Ninh Hinh nói làm thế nào tốt thì cứ làm như vậy đi."

Vương thợ mộc nghe xong mặt hơi ngẩn ra, Cố Thanh Sơn đột nhiên cảm thấy lời của mình có chút nói thẳng ra quá, vội vàng giải thích: "Dù sao nàng cũng là nữ nhân có kinh nghiệm, ta chưa từng chăm trẻ con nên nào biết làm như thế nào thì thích hợp a. Bất quá, nếu tương lai ta có con, khẳng định so với tiểu Hạo còn nghịch ngợm hơn, cho nên tốt nhất là nên làm cửa sổ mở từ ngoài đi."

Đúng lúc đó thợ xây đứng đầu Thạch Đại Trụ từ phòng bếp hô: "Thanh Sơn, người lại đây nhìn xem, người muốn ở trong bếp ngăn ra một cái phòng tắm, thì ngăn từ bên nào sẽ thích hợp?"

Cố Thanh Sơn chạy tới nhìn nhìn, vò đầu nói: "Ta sẽ suy nghĩ cẩn thận, người trước đi sắp xếp mấy chỗ khác đi."

Hắn yên lặng mà đi quanh phòng một vòng, lại đi đến bên cạnh Ninh Hinh ngồi xổm xuống, thấp giọng hỏi: "Ninh Hinh, muội nói xem phòng tắm lớn như thế nào? Có cần xây tường không? Hay là chỉ cần che lại là được?"

Ninh Hinh có chút ngại ngùng, cái gì cũng đều nghe theo nàng, hắn cứ làm như xây nhà này để cho nàng ở vậy. "Không cần xây tường đâu, dùng vải bố che lại là được rồi, xây tường kín quá nhiều lúc lại không tiện."

"Ừ, cũng đúng." Cố Thanh Sơn đứng dậy đi xoay quanh một vòng rồi nói với Thạch Đại Trụ: "Không cần xây tường, sau này dùng cái khác che chắn một chút là được."

Có tên tiểu tử ở gần đó cũng lờ mờ đoán được một chút ám muội quanh đây nên luôn nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của Cố Thanh Sơn, thấy hắn đi sang hỏi ý kiến của Ninh Hinh rồi mới trở về nói cho Thạch Đại Trụ, liền cười trên ghẹo nói: "Thanh Sơn a, nhà ta có một biểu muội năm nay mới mười lăm còn không có đính hôn, lớn lên rất xinh đẹp, người có muốn thử xem xét một chút hay không?"

Cố Thanh Sơn cười hắc hắc, quả quyết cự tuyệt: "Không cần, ta đã có cô nương bản thân thích rồi, chờ xây nhà xong, ta liền đi sang nhà nàng cầu hôn."

Hắn cứ như vậy quang minh chính đại nói ra, giọng nói to lớn vang dội. Ninh Hinh ở một bên nghe được, trái tim khẽ run lên, có một cảm giác khác lạ đột nhiên lan tràn toàn thân, nàng bỗng nhiên hiểu ra.

Buổi sáng hắn nói câu kia giống như là đi nhà nàng để làm cái gì nhỉ? Xách giày? Không phải âm này. Để thùng? Cũng không phải. Nàng bị hắn ngậm ngón tay khiến cho đầu óc rối loạn, đi một đường cũng không nghĩ ra được hắn muốn nói cái gì.

Giờ phút này nàng bỗng nhiên hiểu ra, hắn nói chính là cầu hôn a... rõ ràng là hai chữ "cầu hôn".

Ta đi nhà muội cầu hôn có được không?

Những lời này đột nhiên ở trong đầu Ninh Hinh âm âm vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Mật Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Tâm Ý

Hai chân nàng đột nhiên mềm nhũn, nàng ngồi phịch lên cỏ. Tất cả hình ảnh từ trước đến nay liền hiện lên trong đầu, hắn vẫn luôn tìm cách nhắc nhở

nàng, vẫn luôn thật cẩn thận biểu lộ tâm ý của bản thân hẳn.

Ở huyện Định Hưng lúc bán lợn rừng hẳn bảo nàng già vờ làm thê tử của hẳn, cố ý ở trước mặt người khác nắm tay nàng, một tiếng một tiếng gọi "thê tử", còn dùng ánh mắt sùng ái nhìn nàng. Khi đó nàng chỉ cảm thấy vô cùng kỳ lạ, đặc biệt ngại ngùng, hiện tại nhớ lại, có lẽ hẳn cố ý để nàng hiểu ra một chút tình cảm của hẳn.

Ở bờ sông Bạch Dương tham gia lễ mừng tết Thượng Ti, hẳn không màng tất cả đi tranh đua vì muốn mang bộ trang sức kia về cho nàng. Lúc nàng không muốn ghé nhà cô nương áo xanh lục kia nghỉ qua đêm hẳn liền không đi, có thể nói là rất ngoan ngoãn nghe theo lời của nàng.

Ở thành Mạo Châu, hẳn lại khuyên nàng già làm thê tử của hẳn, gọi cho nàng những món ăn ngon nhất lại còn hôn nhẹ tay nhỏ của nàng. Nàng cảm thấy canh cá không tệ, hẳn liền mang phần của mình cũng đưa cho nàng còn nói là vì gần đầu mỡ nên muốn uống trà. Lúc nàng giặt quần áo, hẳn liền ngồi xôm bên cạnh nhìn nàng.

Khi ngủ ở khách điểm, hẳn ở phòng bên cạnh, buổi tối tiểu nhị đến gõ cửa hẳn vội vàng chạy ra ngoài chân còn không kịp xỏ giày, ngày hôm sau còn bị lão thần tiên chê cười hời hợt.

Nàng thê đại ca không khỏi bệnh liền không lấy chồng hẳn cũng đi theo thê nói không trị hết cho ca nàng cũng không cưới vợ. Nàng muốn cắt tóc hẳn liền nóng nảy, nói về sau nàng còn dám làm như vậy hẳn liền vĩnh viễn không để ý đến nàng.

Nhìn thấy nàng vì rửa rau nhiều mà sưng tay hẳn đau lòng, đem chỗ nấu cơm chuyển sang bên này để tự hẳn có thể nhìn chăm chăm không để người khác khi dễ nàng. Ngày đó Ninh Hạo nói cô nương toàn thôn đều muốn gả cho hẳn, hẳn liền giống như đùa giỡn hỏi nàng: Ninh Hinh, muội cũng muốn gả cho ta sao?

Ninh Hinh che mặt lại không dám nghĩ tiếp, hẳn chỉ là vừa trở lại có hơn mười ngày, thế nhưng đã cùng nàng trải qua nhiều chuyện như vậy rồi sao?

Tựa như ngôi nhà này, toàn bộ đều dựa theo ý kiến yêu thích của nàng để xây, nếu nói không phải vì xây nhà để cưới nàng thì chính bản thân nàng đều không nghĩ thông được là vì sao nữa.

Cố Thanh Sơn một bên đầy vãi xe đất, một bên nhìn lên nàng, thấy nàng bụm mặt chôn xuống đầu gối, hẳn có chút không hiểu nàng đang làm cái gì vậy. Hẳn buông xe gỗ trong tay ra, nhẹ nhàng đi qua hỏi nhỏ: "Ninh Hinh, muội sao vậy? Có phải có chỗ nào không thoải mái hay không?"

Ninh Hinh ngẩng đầu nhìn về phía hẳn, lập tức đập vào trong mắt hẳn là một đôi mắt tròn long lanh mơ màng, có chút ngưng ngưng, có chút ngọt ngào, cũng có chút hiểu ra, khiến hẳn xem đến mức choáng váng.

Hẳn cảm giác hình như ánh mắt nàng nhìn hẳn đã có chút thay đổi, nhưng thay đổi chỗ nào hẳn lại không nói rõ được, dù sao so sánh với trước kia thì chắc chắn không hề giống. Ngày trước nàng cũng sẽ thẹn thùng nhưng là kiểu mê mang, ánh mắt hơi ngây ngốc khiến hẳn chỉ muốn duỗi tay xoa đầu nàng. Còn hiện tại nàng cũng ngưng ngưng, lại nhìn hẳn thật sâu một cái liền cúi đầu xuống, khóe mắt đuôi lông mày hàm chứa ý cười e thẹn, đôi môi ướm át khẽ cong, khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười nhẹ như có như không, làm hẳn nhìn không được chỉ muốn nhào vào nàng để nàng xuống hung hăng mà hôn cái miệng nhỏ nhắn.

A... không lẽ là nàng đã hiểu ra? Chắc chắn nàng đã hiểu ra tâm ý của bản thân mình. Hơn nữa nàng cũng không cự tuyệt mà còn có chút cười.

Cố Thanh Sơn tâm hoa nộ phóng, rốt cuộc hiểu ra nơi nào thay đổi. Kỳ thật, câu nói vừa nãy hẳn chính là cố ý nói cho nàng nghe, hy vọng nàng có thể hiểu lòng hẳn.

Giờ phút này, hẳn phát hiện ra nàng đã hiểu thì kích động nở nụ cười ngây ngô, duỗi tay muốn nắm lấy bàn tay trắng mềm của nàng. Nhưng là bàn tay dừng lại giữa không trung một lát sau đó biến thành gãi gãi đầu vì cho dù tất cả mọi người đều đang tập trung làm việc nhưng cũng không thể chắc chắn sẽ không có một hai người vô tình nhìn qua bọn họ a. Hẳn là nam nhân chẳng sao cả nhưng lại sợ người khác nói nàng thê này thê nọ.

Ninh Hinh chung quy chịu không nổi, đứng dậy tránh ra cách hẳn thật xa.

Cố Thanh Sơn biết chính mình không cần phải đuổi theo, nàng không có việc gì, chỉ là cần một chút thời gian để bình tĩnh lại một chút. Giờ phút này, cả người hẳn bị vui sướng lấp đầy, nhưng lại không có chỗ phát tiết.

Hẳn kích động còi áo ra, để vai trần đi đẩy xe ba gác, nhanh chóng xúc đầy một xe đất, chân bước như bay, đi sang miếng đất nền thành thạo đổ xuống. Sau đó lại quay xe đi đào đất rồi lại đi đến chỗ vào phía bên kia.

Ninh Giang hôm nay cũng đi đẩy đất, vẫn luôn tự nhận bản thân là nam nhân cường tráng mà cũng có chút chịu không nổi, cố gắng không để bản thân thua Cố Thanh Sơn, liền liều mạng xúc đất, đẩy, đổ để bắt kịp Cố Thanh Sơn nhưng lại khiến hẳn mệt đến thở không ra hơi. Lại nhìn sang Cố Thanh Sơn, tựa như một con quay, hoàn toàn không biết mệt là gì, còn đang đẩy xe phẳng phẳng.

Ninh Trường Thủy phụ trách đắp tường thấy vậy nhìn không được mà cười ha ha, bộ dáng tên Cố Thanh Sơn này giống như được bom máu gà không cần nói hẳn cũng biết, khẳng định là do Ninh Hinh.

"Thanh Sơn, người có phải hay không sắp có việc vui? Nhìn vẻ mặt cười toe toét của người giống như rơi vào hũ mật vậy."

Cố Thanh Sơn không nhìn Ninh Trường Thủy, vẫn như cũ làm việc hăng say, cười vang đáp: "Phòng ở sắp xây xong, ta cao hứng không được sao?"

Ninh Trường Thủy trêu ghẹo nói: "Người cao hứng vì sắp có nhà mới hay là cao hứng bởi vì sắp có vợ a?"

"Ta muốn cao hứng cái gì liền cao hứng người quân được sao?" Hấn tâm tình tốt đáp lời sau đó tiếp tục làm việc. Bởi vì sức lực cả người không có chỗ sử dụng nên đến giờ ăn com đồng đất hấn đồ so với ba người kia cộng lại còn muốn nhiều hơn.

Ninh Hình nhìn bộ dạng ngốc của hấn liền muốn cười, lúc múc đồ ăn còn cố ý lấy cho hấn nhiều thêm mấy miếng thịt làm hấn ăn để bổ sung thể lực. Cố Thanh Sơn cố ý kiểm chuyện đi ở cuối cùng, khi tất cả mọi người đều kiểm gốc cây mát mẻ ngồi ăn com không còn ai chú ý sang bên này, lúc nhận chén thức ăn từ nàng hấn cố ý dùng hai tay, một bàn tay đỡ chén, một bàn tay khác khẽ bóp nhẹ trên tay nàng. Ninh Hình ngẩng đầu cùng hấn bốn mắt nhìn nhau, thiếu chút nữa bị sự nóng bỏng trong mắt hấn hòa tan vội vàng cúi đầu xuống tránh né, giả vờ bình tĩnh cầm lấy một cái bát khác múc đồ ăn cho mình.

"Ninh Hình, muối ăn nhiều một chút, con lợn rừng này lớn như vậy cũng phải mất mấy ngày mới ăn hết." Hấn thật sự không biết nên nói cái gì đành phải cố gắng bịa chuyện để nói.

"Ừm, huynh cũng ăn nhiều vào, sáng này đẩy nhiều xe đất như vậy chắc mệt lắm." Nhìn hấn đầy từng xe đất đi như bay mà nàng cũng cảm thấy mệt dùm hấn.

"Ta không mệt, ta hy vọng phòng ở nhanh xây xong." Như vậy thì có thể thành thân rồi.

"Ừ." Ninh Hình ngại không biết nói gì với hấn đành bưng chén sang một chỗ khác yên lặng ăn.

Ăn com trưa xong, Ninh Hình bắt đầu đếm tiền. Hấn không có đi đầy đất nữa mà phụ giúp Vương thọ mộc thỉnh thoảng lại đi sang chỗ nàng nhìn nhìn. Ninh Hình bị hấn xem tâm phiền ý loạn, đếm rất nhiều lần đều bị sai, rốt cuộc nhịn không được nắm tóc tức cầm vào thành rổ.

"Làm sao vậy?" Cố Thanh Sơn xaxvl theo một cái gây gỗ đi tới hỏi.

"Thanh Sơn ca, huynh tới đếm đi, ta đếm như thế nào cũng không đúng." Ninh Hình nhú nhú mày, bắt đắc dĩ thở dài nói xong liền đứng dậy muốn đi.

Cố Thanh Sơn lặng lẽ kéo cổ tay nàng, không để nàng đi, ngồi xuống bên cạnh, kéo rổ tiền đến trước mặt mình rồi nói: "Ta đếm muối xâu lại nhé."

Hấn cứ đếm đủ hai lăm văn liền bỏ vào bàn tay nàng cho nàng xâu lại thành từng chùm nhỏ. Tay nàng khá nhỏ, hai lăm văn tiền bỏ vào tay nàng đều tràn đầy, khiến hấn chỉ muốn vươn tay nắm lấy bàn tay nhỏ kia xoan bóp vuốt ve.

"Ninh Hình, ngày mai đi được không? Ta nghe muối." Hấn thấp giọng hỏi.

"Đi đâu?" Ninh Hình nhất thời không kịp phản ứng hỏi lại, nhìn về phía hấn, đụng phải ánh mắt thâm tình chân thành của hấn, đột nhiên hiểu ra, khuôn mặt nhỏ liền đỏ bừng.

"Huynh... ta..." Ninh Hình khần trương nhìn xung quanh, quả nhiên phát hiện có ánh mắt đang dò xét nhìn về phía bọn họ, chủ nhân của ánh mắt đó chính là tức phụ Tiểu Xuyên.

Tức phụ Tiểu Xuyên giờ phút này trong lòng có chút đắc ý, nhất định ngày hôm qua Cố Thanh Sơn phát hiện số lượng tiền không đúng nên hôm nay mới tự mình đếm, nhìn về mặt mặt tự nhiên của Ninh Hình chắc chắn bị nghi ngờ nên mới xấu hổ như thế.

Ninh Hình khụ một tiếng, thanh thanh giọng, rồi mới nói giọng hơi lớn: "Đại ca muối hai ngày nay cũng khá hơn rồi, thời gian hôn mẹ ngày càng ngắn, lão thần tiên nói chỉ trong vòng một tháng đầu óc có thể hoàn toàn chữa khỏi. Xương bị đánh gãy cũng đang dần dần khỏi, dù sao thương gân động cốt cũng phải đường cả trăm ngày, qua ba tháng chắc chắn sẽ hồi phục."

Nàng nói lời này cố ý nói cho tức phụ tiểu Xuyên nghe như vậy nàng ta sẽ cho rằng bọn họ đang đàm luận về bệnh tình của Ninh Bân.

Nhưng Cố Thanh Sơn lại hiểu sai ý, hấn cho rằng nàng đang cố ý nhắc nhở hấn rằng lúc trước nàng đã nói đại ca chưa khỏi nàng chưa lấy chồng. Trong lòng có chút mát mẻ, nhưng mà không sao, chỉ cần nàng vui, nàng chịu gả thì bao lâu hấn cũng có thể chờ.

"Vậy... một tháng sau được không?" hấn thấp giọng hỏi lại.

Một tháng sau cũng vừa vận nhà ở xây xong, lại dựa theo sở thích của nàng mà trang trí. Bệnh tình của Ninh Bân ca cũng tốt hơn, Ninh gia tâm tình mọi người đều thoải mái tự nhiên có thể dễ dàng nói chuyện hôn sự hơn. Hơn nữa, nếu ngày mai hấn đi cầu hôn cho dù được hay không được nàng cũng không thể mỗi ngày tới đây phụ nữa. Một tháng không gặp được nàng hấn sẽ nhớ nhung đến chết a.

Ninh Hình then thùng rừ đầu, nguyệt nguyệt không biết nói tiếp làm sao, lại không biết giờ phút này nam nhân ngồi cạnh nàng đã tính toán tốt, liền đem ngày cầu hôn âm thầm quyết định vào đầu tháng tư.

Khi đó nhà cũng xây xong, ngõ sen cũng đã trồng rất nhanh sẽ nảy mầm ra lá, dưa hấu cũng gieo hạt, cả một bãi đất trở nên xanh ngát. Lại đem bồn hoa trong viện sửa sang lại, nàng muốn trồng hoa gì đều tùy nàng. Khi đó chim nhận đi di trú ở phía nam cũng trở về hấn sẽ đi săn một đôi giao cho bà mỗi mạng đến Ninh gia, chính thức cầu hôn. Đính thân xong, ba tháng sau vừa vận là lúc Ninh Bân khỏe lại có thể tổ chức hôn lễ, khi ấy rau dưa nhiều có thể tổ chức một bữa tiệc phong phú về vang cưới Ninh Hình vào cửa.

Cố Thanh Sơn càng nghĩ càng kích động, nhịn không được cười hắc hắc.

Ninh Hinh liếc mắt nhìn hấn, thấy vậy cũng bị chọc cười theo, lại nhẹ giọng dỗi nói: "Huynh cười cái gì nha?"

"Hắc hắc! Muội nha, cũng đừng cả ngày làm lung ta lung tung, nhà này cũng sắp hình thành, muội mau nghĩ xem nên trang trí như thế nào thì đẹp đi." Cố Thanh Sơn nhìn nàng cười nói.

Ninh Hinh ngượng ngùng thấp giọng nói: "Nhà của huynh thì liên quan gì đến ta chứ."

Cố Thanh Sơn đang muốn trêu nàng một chút, liền nghe cách đó không xa có một giọng nam nhân truyền đến: "Ninh Hinh."

Hấn ngược mắt nhìn, là một nam tử mặc một bộ trường bào màu xanh thiên thanh điểm xuyên từng đường nét hoa văn thêu chỉ vàng, đang đứng bên cạnh chiếc xe ngựa. Nam nhân kia lớn lên khá tuấn tú, khí chất ôn nhã, nhìn vài may quần áo là biết công tử nhà có tiền.

Ninh Hinh vừa nhìn thấy nam nhân kia, liền cười đứng lên, chạy đi qua.

Tâm tình Cố Thanh Sơn lập tức trầm xuống dưới đáy cốc, bàn tay dùng sức nắm chặt khiến mấy văn tiền kêu rắc rắc. Hấn không quen người này, trước đến này chưa từng nhìn thấy, hấn cũng biết thúc bá cửu cửu nhà nàng cũng không có ai như vậy, chẳng lẽ nam nhân kia chính là Đồng Thiếu Thành - từng là vị hôn phu của nàng?

Hấn đột nhiên đứng lên, chau mày, đáy mắt lóe lên hàn quang, đôi tay gắt gao nắm thành quyền, gồng sức gân xanh nổi lên.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Mật Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.